

Giới thiệu Tiểu Thuyết Lạc

Câu chuyện kể về cô bé con nuôi của một gia đình rất giàu. Tác giả Lee Jun Min đã rất thành công khi lột tả được tính cách nhân vật đặc sắc, lối văn sắc xảo. Thành công nổi bật của tác giả là tác phẩm truyện Tiểu Thuyết Lạc được nhiều độc giả ủng hộ.

Nhạc Lưu Ly, thiên kim của Nhạc thị, một tiểu thư con nhà giàu có tài sắc vẹn toàn. Trong mắt người làm ở nhà, nó là một tiểu thư sống trong nhung lụa muốn gì được nấy, cha mẹ yêu thương, anh trai cưng chiều, điển hình một tiểu công chúa nhưng không kiêu căng nên càng được lòng mọi người.

Trong mắt thầy cô, nó là một học sinh ưu tú gần như toàn diện, từ văn toán đến các môn thể thao gì cũng xuất sắc. Trong mắt bạn bè nó là tiêu điểm của sự chú ý, muốn tài có tài muốn sắc có sắc muốn tiền có tiền. Nó thật là một người hạnh phúc, được ông trời ưu ái. Nó cũng nghĩ như thế suốt 12 năm, và bây giờ nó cũng không nghĩ mình bất hạnh, thậm chí là rất may mắn.... may mắn so với những cô nhi khác..... nó không phải con đẻ của ông bà Nhạc...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thuyết Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ăn mừng việc sát nhập

Có lẽ bọn nó sẽ vẫn phải qua cái thời cấp 3 trong "thế giới không có đàn ông" và tiếp tục chỉ nhận được ái mộ từ các nữ sinh. Theo như Linh nói là "quãng đời nữ tu", và rằng bọn nó đang bị "vùi dập" tuổi thanh xuân, nên khi hiệu trưởng mới quyết định cho nam nữ học chung mà không như trước là tách ra học và ngăn cách một cái sân. Khỏi phải nói chị Linh nhà ta kích động đến nỗi nếu 3 đứa nó không giữ lại kịp thì chắc nó lao lên hun chùn chụt hiệu trưởng mấy cái để tỏ lòng "biết ơn" (hiệu trưởng khi còn trẻ cũng là nữ nam chứ bộ... hiểu rồi chứ gì).

Nên bắt đầu từ ngày mai khi bọn nó bắt đầu vào lớp 11, sẽ phân lại lớp học. Ngoại trừ Linh ra thì 3 đứa nó thấy bình thường, dù sao cũng vẫn cùng lớp với nhau, còn lại thì học cùng ai cũng không quan trọng vì dù sao tuy là trường học quý tộc, xung quanh toàn tiểu thư nhưng bọn nó cũng chẳng để vào mắt.

"Nghỉ nốt hôm nay thôi lại bận rộn rồi!" Ly thở dài nằm vật ra giường. Từ 4 năm trước khi biết mình là con nuôi nó trở nên trầm lặng hơn, nếu trước kia chỉ làm những gì mình thích thì bây giờ nó lại cố gắng làm những gì ông bà Nhạc thích. Từ học hành đến việc nấu ăn, thậm chí bớt thời gian tập võ mà nó luôn muốn đi học ba lê, khiêu vũ như ý bà Nhạc, học theo Băng Tâm làm một tiểu thư thủy mị. 4 năm, không dài không ngắn, nhưng cũng thật khiến người ta mệt mỏi. Đang suy nghĩ miên man thì chuông điện thoại reo "nghe nhạc là biết ai gọi rồi" nó nghĩ thầm

- "A...!" Chưa kịp nói hết câu thì bên kia....

- "Cho bà 30p chuẩn bị, bọn tôi qua là đi!" nói xong tắt cái "rụp" làm nó ngẩn người chưa kịp hiểu gì cả. Cái kiểu lạnh chanh người ta chưa nói, nói xong việc của mình là cúp của Linh đến giờ nó vẫn không thích ứng được. "Dù sao ở nhà cũng không có gì làm" nghĩ vậy nó đành lết thân xác rời khỏi giường đi thay quần áo. Đứng 29p50s sau điện thoại kêu lần nữa. Nó bật điện thoại

- "Xuống mau!" sau đó là chuỗi tiếng "tít...tít...tít.." báo hiệu bên kia đã cúp máy, khiến nó càng thêm buồn bực.

.....

Ra khỏi cửa đã thấy 3 nàng kia đang chễm chệ trên chiếc Audi mui trần màu trắng, nó nhảy lên xe quay sang nói với Linh.

- "Chị 2 của em, nhà chị giàu lắm rồi không cần tiết kiệm vài đồng gọi điện thoại chứ hả???! lần sau làm ơn để em nói hoàn chỉnh một câu có được hay không??!!!"

- "hi hi! Đừng nóng! Tôi không tiếc tiền! Bà biết đấy, thứ tôi nhiều nhất không phải chất xám, không phải tinh lực, cũng không phải bộ sưu tập handsome boy mà là tiền. Chàng qua tôi nghĩ tiết kiệm thời gian thôi! Đừng cau có như thế, sẽ sớm có nếp nhăn đấy, sớm có nếp nhăn tức là sớm già...." Ngược lại với khi gọi điện thoại, ở trước mặt Linh nói nhiều không ai địch nổi. Có lần bọn nó để mặc thử xem một mình thì Linh "tự biên tự diễn" được bao lâu. Và kết quả khiến bọn nó không dám thử "mặc kệ" như thế lần 2 khi mà bọn nó nghe phát chán đến nỗi ngủ gật, ngủ dậy con bé đang say sưa nói chuyện điện thoại và lúc bắt đầu gọi là lúc bọn nó bắt đầu ngủ????!. Nên từ đó luôn phải dùng con bé lại khi nó chưa "vào cầu".

- "Stop here! Lái xe!" chưa đợi nó lên tiếng Yến đã lên tiếng trước rồi, đúng là hiểu ý nhau mà.

- "Được rồi được rồi! Thắt chặt dây an toàn vào! Let go!" Vừa dứt lời, chiếc xe lao vút đi....

.....

- "Két..t..t..t..!" lớp xe tạo một đường parabol duyên dáng trên mặt đất. Cửa xe đồng loạt mở, 3 nàng vội vã lao ra nôn ọe không ngừng, riêng một nàng tươi cười rất chi là..... thỏa mãn????!

- "Lần...sau... có chết... cũng... không thể để...con... con khủng...này... lái xe!" Nó hỏn hển, vừa lấy khăn từ tay Tâm quệt quệt miệng vừa nói. Tâm ra

sức gật đầu tỏ vẻ ủng hộ ý kiến.

- "Đứng..! Chết thế này..! Không minh bạch..! Có khi... còn... không toàn thân!" Yển một bên bờ sung. Nó và Tâm lại ra sức gật, cả 3 đồng thời nhìn Linh một cách "đăm đóm".

- "Ý! Đừng nhìn em bằng con mắt "nóng cháy" thế! Em biết em xinh rồi!" Linh vẫn còn cười rất chi vô tư. 3 đứa nghe xong nàng tự sướng, không hện cùng nhìn nhau, và cùng...

"- Oe....!"

.....

"- Đến đây làm chi??" nó chỉ chỉ vào cái spa trước mắt, nhìn Linh đầy khó hiểu, trong lòng có dự cảm không tốt.

"- Chi 2! Đến đây ngoài làm đẹp thì chi nghĩ còn làm gì? Đi!" Lời nói đi đôi với hành động, nó còn chưa kịp phản ứng từ chối đã bị lôi vào bên trong.

"- Không.....!" một tiếng hét chói tai như... heo bị chọc tiết khiến mọi người giật mình (hình như nó còn thấy ai ngất thì phải =.=).

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đụng độ trai đẹp

Sau 2h bị người ta sờ nắn toàn thân (massage toàn thân chi á). Ăn trưa xong chưa kịp tiêu hóa lại bị xách đi mua quần áo, vụ này thì nhỏ Linh có nhờ Tâm đồng minh rồi. Lê la khắp các quầy hàng hiệu ở trung tâm mua sắm, nó và Yển cực không tình nguyện bị 2 nàng kia bắt thay hết bộ này đến bộ khác và mặc 2 đứa nó phản đối 2 nàng kia nhất định bắt 2 đứa nó mặc luôn mà không cho mặc quần áo lúc đi. Mua xong quần áo lại đến giày dép. Xét về thể lực, nó và Yển đều tập võ lâu năm, lại thuộc hàng cao thủ, vậy mà thờ hờn hèn lê bước theo 2 nàng mà bình thường chỉ chạy được 50m đã thở không ra hơi. May là khi 2 đứa sắp "trút hơi thở cuối cùng" thì việc mua sắm hoàn tất. Ăn uống lại sức, thậm chí nó còn chưa ăn no lại bị kéo đi. Ra khỏi trung tâm mua sắm nó mới biết trời đã tối, nhìn đồng hồ thì đã hơn 7h tối. "Không ngờ đi mua sắm lâu như vậy" nó thầm nghĩ. Đa phần thời gian nó giành để học, đi mua sắm cũng rất nhanh, với lại mẹ nó 2 3 ngày đi shopping lại mua vài thứ cho nó nên nó càng ít đi mua quần áo. Vừa bước lên xe nó hỏi Linh

"- Đây là bà bảo đi ăn mừng đây hả? Hết ngày chỉ có đi mua sắm! Nhảm chán!" Nó liếc xéo Linh một cái.

"- Đã hết ngày đâu??" Linh quay nhìn nó chớp chớp mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi vỗ vỗ vai nó nói " Yên tâm! Còn chưa xong giai đoạn chuẩn bị mà! Hôm nay dẫn bà đi một nơi bà chưa đặt chân đến lần nào!". Và cười rất chi.. rất chi.. gian tà thì phải. "Mong rằng mình nhìn lầm!" nó nghĩ thầm

Mất thêm vài h làm tóc và make up, 4 đứa đều như lột xác, thêm vài phần quyến rũ nhưng cũng không mất hết sự trẻ trung ngây thơ. Trừ Yển để tóc ngắn kiểu tom boy nên làm rối xù lên còn lại thì 3 đứa đều làm xoăn lộn to hơi gọn ở đuôi tóc. Nhỏ Linh với Tâm giờ mới thay quần áo. Nó cứ cảm thấy 2 bà này âm mưu đen tối gì đó hay sao ấy, chọn đồ 4 đứa từ trên xuống dưới độc 1 màu đen ???! Mà không phải chỉ mình nó nghĩ vậy, Yển còn lên tiếng trước nó.

"- Ô! Đi ăn trộm hay cướp nhà băng mà nguyên cây đen vậy? Hay đi gia nhập mafia?". Yển nói đầy châm chọc.

"- Nói nhảm! Có trộm cướp hay mafia nào vừa xinh đẹp vừa có tiền như chúng ta không?" lời này của Tâm khiến bọn nó cũng hơi sùng sốt, biết là Tâm không thù mị như bề ngoài nhưng mà tự khen như thế này thường quen nghe Linh nói hơn. Đứng ở 1 bên, Linh giơ tay lên nhìn đồng hồ, cười toe toét chạy lại kéo bọn nó.

"- Đi thôi! Đến giờ rồi! Bắt đầu chương trình ăn mừng được rồi!".

.....

Vì mới làm tóc xong nên Linh đi có vẻ thông thả hơn rất nhiều, dọc đường đi dù nó có hỏi thế nào thì Linh với Tâm cũng chỉ cười cười rồi nói : " Đến nơi sẽ biết!" khiến nó rất chi buồn bực. "Đi chơi mà cứ làm như đi buôn lậu vậy" nó bĩu môi nghĩ thầm

Đến nơi rồi, nó mới hiểu vì sao 2 con nhỏ kia cười gian, vì sao dẫn nó đi mua sắm làm đẹp đủ loại, và đúng là nơi này nó chưa đến bao giờ.

"- Thế nào! Ngạc nhiên đi? Yên tâm! Quán bar này chỉ dành cho giới trẻ thôi! Mà toàn là công tử tiểu thư thôi, vì vào cửa phải có thẻ mà. Mà làm được một thẻ, tốn cũng thật không ít" Linh tặc lưỡi cảm thán. Để một con nhỏ ít khi đề ý đến tiền như nó cảm thán, Ly cũng thấy giá trị của một cái thẻ rồi. Nó nhăn mặt, khóe miệng run run một hồi mới thốt được một chữ.

"- Về!"

"- A! Không phải chứ? Mất công cả ngày chưa thu hoạch gì về sao được?" Linh tròn tròn nhìn nó như thể nó là người ngoài hành tinh vậy.

"- Tôi cũng không thích những chỗ như thế này! Về ngủ còn hay hơn!" Yến vừa nói vừa ngáp như để thể hiện rằng nó mệt mỏi thực sự. Linh quay lại lườm Yến một cái để cảnh cáo Yến nói thêm, Yến nhún vai đầy bất đắc dĩ. Rồi Linh bắt đầu đổ dành nó, nó im lặng không nói, Yến khép hờ mắt nghỉ ngơi, Tâm ngồi một bên xem kịch vui.

"- Lyyyyyyyy! Tồn công cả ngày rồi, đến tận cửa rồi chẳng lẽ không vào một chút sao? Linh phải tốn hàng lít nước bọt mới mượn được thẻ của anh ba á!"
Chiều đầu tiên : Làm nũng.

"- Chứ không phải lấy trộm hả?" Nó thờ ơ hỏi, cũng không thèm liếc một cái.

"-..."

"- Quá đáng! Nghĩ xấu người ta... hic hic" Chiều thứ 2: Khổ nhục kế.

Trong lúc lơ đãng liếc qua chỗ cửa ra vào, nó bỗng thấy một thân hình quen thuộc, nó tròn mắt lên cố nhìn rõ hơn. "Đúng! Đúng rồi! Nhưng sao lại??" nó mở cửa xe vội vào theo. Linh đang giả vờ nức nở chưa kịp phản ứng lại nó.

"- Ê! Đợi đã! Có vào cũng phải chờ cùng vào chứ!" Linh ra sức gọi nó lại cũng mở cửa xe xuống theo. Yến và Tâm cũng theo sau, lúc này nó đã chạy đến bên kia đường gần đến cửa. Khổ nỗi nó đã quên hôm nay nó mặc đầm chứ không phải quần jean, đi giày cao gót cỡ 9 phân chứ không phải giày bệt, nên khi nó vẫn hồn nhiên chạy đến thì lồi nhíp và... "Xong" nó chỉ kịp nghĩ trong đầu như vậy. 3 nàng kia thấy nó chuẩn bị phi thân về phía cửa chỉ kịp che mắt lại để tránh khỏi nhìn thấy cảnh thương tâm.

"- Uych!" 3 nàng từ từ xòe ngón tay ra, từ từ nhìn về phía nó, chuẩn bị đi "nhặt xác".

"Sao không đau như mình nghĩ nhỉ" nó đang chống tay chuẩn bị ngồi dậy mới thấy mặt đất mềm mềm, ấn thêm mấy cái vẫn thấy mềm, nó mới ngó xuống... "OMG" rồi lại nhìn về phía tay nó đang để. Mồm nó há hốc, to đủ để nhét quả trứng vịt siêu trọng. Nó ngược lên, 3 chàng trai cũng mất chữ A mồm chữ O nhìn nó. Nó quay đầu lại, 3 con bạn iu quý cũng đang nhìn nó với vẻ mặt rất khó vẽ. "Xong! Xong! Ngã đè lên người ta chưa tỉnh! Còn ấn ấn mông người ta nữa! Mà lại là boy!!! Ô nhiễm bàn tay trinh trắng của em" Nó mếu máo nhìn 2 bàn tay mình. "Không ổn! 36 kẻ! Chạy!". Suy nghĩ chớp nhoáng với vận tốc ánh sáng, nó lại vội vã đứng bật dậy, không quên tháo guốc.

"- U..Úm." nạn nhân có dấu hiệu tỉnh lại. Nó càng cố gắng, hơi kéo đầm lên cao, vừa xách guốc chạy lại

"- Chạy" 3 nàng kia vẫn chưa kịp phản ứng, đợi nó gọi cũng chỉ vội chạy theo lên xe phóng vút đi. 3 anh đứng lại nhìn theo cũng quên đỡ bạn mình dậy.

"- S.hít! Đứa nào? Đứa nào xô ông??" nạn nhân lồm cồm bò từ mặt đất lên, vươn tay xoa xoa mũi, có chất lỏng dính ra tay, hấn gờ tay lên nhìn.

"- aaaaa! Máu..." Tiếng hét của nạn nhân mới kéo hồn 3 ông bạn về. Chàng áo sơ mi đen vội tiến lên.

"- Thiên! Không sao chứ, cần đến bệnh viện không?"

"- Hỏi thừa! Minh! đi lấy xe lại đây" anh mặc sơ mi trắng quay ra bảo với anh mặc áo phông màu vàng.

"- Đứa xô vào tôi đâu rồi?" chàng trai tên Thiên lạnh lùng nghiêng răng thốt ra từng chữ. Ánh mắt màu lam tối sầm lại đủ thấy bây giờ chàng trai tức giận thế nào. Chàng mặc sơ mi đen thấy vậy cũng không khỏi rung mình.

"-..Chạy rồi!" Mãi một lúc anh mặc sơ mi đen mới thốt lên lời.

"- Cái gì?? aaaaaaaaaaaaaa!"

Về 4 anh nam

LONG HẠO THIÊN: độc đinh đời thứ 9 của họ Long, một trong tứ đại gia tộc. Cùng trường với 4 nàng, bạn thân 3 anh Dương Nhật Minh, Hoàng Gia Huy, Đinh Tuấn Kiệt. Bố là chủ tập đoàn Phi Long, mẹ mang dòng dõi quý tộc Anh nên ngoài làn da trắng, mũi dọc dừa còn di truyền đôi mắt lam của mẹ. Được hâm mộ nhất trong 4 anh nhưng tính tình thất thường, đặc biệt coi khinh con gái, điển hình của chủ nghĩa "trọng nam khinh nữ" nên phải nói anh ta cực kì khó chịu với việc sát nhập.

HOÀNG GIA HUY : trên có 4 bà chị gái, cũng là một trong tứ đại gia tộc. Tập đoàn Hoàng Huy chuyên về ngân hàng, khách sạn, nhà hàng... Phong lưu nổi danh, sát thủ tình trường, thay bộ như thay áo.

DƯƠNG NHẬT MINH: Ông ngoại là Bộ trưởng kinh tế, tập đoàn Ánh Dương tuy không phải lâu đời nhưng cũng phát triển rất nhanh và lớn mạnh, cũng một phần nhờ ông ngoại. Dưới có em trai kém 1t và em gái kém 3t, mẹ là cựu hoa hậu một thời, mỗi tội anh này không đại gái (hay là chưa gặp được ai để đại không biết nữa) đầu óc kinh doanh mạnh.

ĐINH TUẤN KIẾT: điển hình cold boy, lạnh lùng ít nói, gia đình là trùm mafia nên anh này giỏi uỳnh lộn nhất. Có một chị gái đã lấy chồng và định cư ở Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Oan gia ngõ hẹp

Chiếc xe Audi trắng phóng vút đi trong bóng đêm như mấy kẻ cướp nhà băng đang trên đường tẩu thoát. Trên xe...

“- Ha ha ha ha! Cười chết mất! Ly Ly bé bỏng, cứng cứ nói chị mê trai, nhưng mà vô vậ lấy, còn vinh dự ần ần thế chị chưa trải qua lần nào đâu. Ha ha ha!” Linh vừa cười vừa lái xe vẫn không quên trêu ghẹo nó. Bình thường ít cười và nàng thực nữ luôn cười mỉm theo tiêu chuẩn, Yến với Tâm cố nén cười đến nghẹn đỏ mặt, nhưng hai vai và người run lên bần bật thì nó cũng biết là dữ dội như thế nào. Mặt nó đóng băng, chỉ có khóe môi khẽ giật giật.

“- Cười cho thoải mái đi! Nhịn quá coi chừng nghẹn chết đấy!” Nó nói lạnh lùng, không thèm liếc mắt đưa bạn một cái. 3 nàng cũng biết nó đang thẹn quá hóa giận nên cũng không cười nữa. Cố lảng sang đề tài khác. Linh khẽ hắng giọng.

“- E hèm! Mà sao tự dưng lại chạy vào thế? Nhìn thấy ai quen à?” Nói xong liếc mắt xem nó một cái. Trầm ngâm một lúc nó mới mở miệng.

“- Nếu không nhìn nhầm thì tôi thấy Ngọc Yến đi với người đàn ông nào đó rất tình tứ” nó vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói đầy khinh miệt. Ngọc Yến là vị hôn thê của anh nó, cũng là chị dâu tương lai của nó, vậy điều nó vừa chứng kiến là gì? Không cần nói ai chẳng hiểu. Trong xe lại trầm lắng hẳn nữa. Không đến 1p Linh lại chuyển sang đề tài khác.

“- Mà mấy bà có thấy mấy thằng cha vừa nãy quen mắt không?”

“- Chàng nào đẹp trai bà chẳng thấy quen?” Tâm cười cười trêu Linh cho không khí bớt căng thẳng.

“- Nè! Nói nghiêm túc đấy! Tuy không nhìn gần lắm nhưng tôi chắc là chúng ta quen mặt đấy. Chẳng qua lúc đấy tôi chú ý nhiều trên mặt đất...” Nói đến đây hơi ngừng lại liếc Ly một cái, thấy nó vẫn quay mặt ra ngoài mới nói tiếp “- Nên chỉ mới nhìn thoáng qua”

“- Tôi cũng vậy! Nhưng công nhận mấy gã đó tôi cũng thấy quen mặt thật. Nhưng mà chỉ liếc qua nên hơi mơ hồ, giờ bà nói tôi mới để ý...” Tâm thôi đùa cợt mà cũng bắt đầu trầm ngâm. Không khí vô tình lại chùng xuống. May sao đúng lúc về đến nhà nó. Nó mở cửa xe định nhảy xuống, Linh níu tay nó lại.

“- Quên truyện vừa rồi đi! Không may thôi mà! Lâu lắm mới trêu bà 1 tí mà mặt như cái bánh bao ngâm nước thế? Không được giận nha! Nha nha nha” Mỗi tiếng “nha” lại rung rung tay nó, mở chu chu, mắt cổ trợn to long lanh cho nó đúng kiểu “baby kute”, nó buồn cười. Gạt tay Linh ra.

“- Chiều này xưa rồi! Với lại chỉ hữu dụng với papa và 3 ông anh của bà thôi! Về chế tạo chiều mới đi!” Vừa nói vừa ần ần trấn nhỏ Linh, Linh trẻ môi xoa xoa trán, rất nhanh lại cười tươi vì biết nó không giận.

“- Rồi! Lần sau sẽ có chiều mới! Ngủ sớm đi! Mai qua đón bà sớm!” bây giờ Linh lại đẩy nó ra xe, như kiểu “xong việc rồi, biến đi” nó khẽ cười, đứng chờ mấy cô bạn đi xa rồi mới vào nhà.

Cùng lúc đó, ở bệnh viện

“- A..a...a! Nhẹ tay thôi! Cô có biết làm không vậy? Không biết để người khác làm” Thiên giận dữ quát tháo, chỉ y tá nhẹ tay đến mấy vẫn bị quát liên tục, mắt rom róm chạy ra khỏi phòng. Huy, Kiệt, Minh liếc nhau lắc đầu thở dài. Y tá thứ 3 chạy ra rồi. Hạo Thiên không sợ trời không sợ đất, chút xíu đau ấy đâu phải không chịu được, chẳng qua mai là ngày sát nhập học chung với con gái, tâm trạng hẳn cực kì cực kì không vui, bọn hần lòi kéo mãi hần mới đi, chưa kịp vui chơi đã bị...nói nhẹ nhàng hơn là.. “được” con gái “vô vậ”. Nếu không phải Hạo Thiên ánh mắt rực lửa, bộ mặt như ghi rõ dòng chữ “em đang điên đừng chọc em!” thì bọn nó cũng muốn cười lắm, không ngờ vương tử Hạo Thiên trẻ con thế, rõ ràng quát nạt mấy cô y tá là giận cá chém thớt mà.

“- Cô ta trông như thế nào!” Mắt vẫn nhìn chăm chăm sàn nhà như muốn thiêu chết mấy con côn trùng trên sàn nhà, lạnh lùng hỏi.

3 anh nhìn nhau bối rối, xác thực cũng không để ý lắm, trời tối, Ly ngã lại cúi đầu, tóc xoa che hết khuôn mặt, lúc ngẩng đầu thì 2 tay giờ lên nên cũng che hết mặt (đau khổ vì đôi tay bị “ô nhiễm”). Cuối cùng Huy lên tiếng.

“- Đẹp!” “Thế cũng coi như là có trả lời đi” Huy nghĩ thầm, nhìn không rõ mặt nhưng bằng trực giác nhạy bén của playboy Huy dám chắc cô gái đó đẹp, cả 3 cô bạn đi cùng cũng không kém, nghĩ đến đây Huy hơi nhếch môi cười. Nhưng Thiên lại tưởng rằng Huy cười nhạo và trêu chọc mình, lửa giận lại tăng vọt, nắm tay càng chặt, người run lên.

“- Để tôi gặp lại! Cô chết không được! Sống không xong!” Thiên gằn từng tiếng. 3 anh kia lại liếc nhau, Thiên vốn chưa từng biết “thương hoa tiếc ngọc”, khinh rẻ con gái đến nỗi không thèm nhớ trong đầu, bây giờ có cô gái được anh ta “nhung nhớ” thế này có coi là “bước đột phá” không đây?!

Đang thi thi ngủ Ly bỗng giật mình, lạnh sống lưng. Chắc do một ngày mệt mỏi nên rất nhanh nó lại thiếp đi, ngủ an ổn mà không biết từ mai cuộc sống của nó kể cả trong giấc ngủ cũng không được an ổn.

Trường bọn nó học vốn giành cho con nhà giàu có danh môn, 8h30 mới bắt đầu vào học. Vậy mà mới 6h Linh đã gào thét nó dậy, nếu không phải hôm qua ngủ an ổn thì nó thế phải bóp cổ Linh can tội dám phá vỡ giấc ngủ của nó. 4 đứa đi ăn sáng rồi thông thả đến trường, lần này là Yên lái xe. Bọn nó không nghĩ phun hết đồ vừa ăn. Nó nhắm mắt lim dim nghỉ ngơi, sắp ngủ luôn thì đến trường. Linh vọt xuống đầu tiên, chạy về phía bảng tin xem bọn nó học lớp nào. 3 đứa nó cũng từ từ đi chờ Linh về. Phải nói 3 đứa rất là phục Linh, đồng phục là váy ngắn, Linh đi guốc cao mà vẫn chạy lon ton lon ton. Mãi để ý cô bạn mà không hay biết có 4 đôi mắt nhìn chằm chằm mấy cô từ lúc bước xuống xe đến giờ. Ly có cảm giác là lạ, quay đầu lại thì thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp lại

Khi chiếc Audi A5 của 4 nàng vừa vào cổng thì ở con đường đối diện một chiếc Bentley mui trần cũng theo sau đi vào. Trên xe chính là 4 chàng của chúng ta. Huy nhìn chiếc Audi phía trước, ánh mắt hơi nghiền ngẫm.

“- Thật không ngờ Hạo Thiên luôn nghĩ lí do để bùng học, nay có lí do chính đáng như vậy” Minh mở miệng châm chọc, nói đến đây ngừng lại liếc cái mũi dọc dừa giờ xây xát trông rất khó coi của Thiên, nhếch miệng cười “Thế mà hôm nay lại còn chủ động đi học sớm nữa chứ!”.

Hạo Thiên không thèm để ý đến lời lẽ châm chọc của Minh, nhắm mắt giả vờ ngủ. Hắn nghĩ đi học, mà lại còn với bộ dạng vậy? Đúng là truyện lạ của năm. Không! Phải là của thế kỉ mới đúng! Nếu không phải lão ba hiểu lầm cái mũi là hắn đánh nhau mới vậy, giờ này hắn vẫn còn trong mộng đẹp rồi. Trước khi ra khỏi nhà còn không quên đe dọa nó hôm nay nhất định không được nghỉ. Ai kêu lão ba là bạn thân niên với lão hồ ly (hiệu trưởng trường bọn nó bây giờ). “Hừ! Lão già! Già rồi mà vẫn khỏe thế! Sút một cái mà giờ ngồi mộng vẫn còn đau! Đạo này mình gặp hạn với cái mộng hay sao không biết?” Thiên oán hận nghĩ thầm, đêm qua là bị “sâm sở”, sáng nay còn đang mộng đẹp bị lão ba sút bay xuống giường. Vì vậy mới lòi mới gã kia phải dậy sớm cùng dưới danh nghĩa cao đẹp là “Ngày trọng đại nên đi học sớm” nhưng trong lòng thì lại nghĩ hắn phải dậy sớm thì sao mấy anh kia lại được dậy muộn (anh super ích kỉ á!).

“-Huy! Sao im lặng thế?” Minh lấy làm lạ, như bình thường Huy là chuyên châm chọc Thiên, thời cơ nghìn vàng như hôm nay lại im như thóc, không ngạc nhiên sao được.

“- Mấy ông thấy xe đằng trước quen không?” Nghĩ một lúc lâu vẫn không nhớ, Huy đành nhờ sự trợ giúp người thân. Vẫn lạnh lùng ít lên tiếng. Kiệt mở miệng

“- Audi A5 Cabriolet! Không khác mấy so với mẫu A5 cũ! Nhưng loại này trên cả nước cũng chẳng có quá bàn tay đâu”. Lời này làm Huy thêm suy nghĩ, xe phía trước 4 cô gái.... Đúng lúc 4 nàng dừng lại, Linh vọt ra chạy đi, 3 nàng còn lại thông thả theo sau.

“- Đi guốc cao còn chạy! Không chút duyên dáng” Từ lúc Huy nói, Minh cũng bắt đầu chú ý đến xe của 4 nàng. Một câu vô tình của Minh làm Huy liên tưởng rất nhanh.

“- Không phải là mấy nàng hôm qua chứ!” Huy vỗ trán ra vẻ bưng bình. Nghe đến đây, Thiên hơi hé một con mắt. Lạnh lùng hỏi.

“- Ai?”

“- Người con gái khiến ông khắc vào tâm khảm ý!” Huy quay lại nhìn Thiên nháy mắt cười cợt hást hást đầu về phía các nàng, dừng xe đi xuống. Thiên hiểu ý, nhìn theo, thế nhưng có 3 cô gái đang đứng cùng nhau, biết là ai. Lại nhìn về phía Huy, hơi nheo nheo mắt, ý hỏi “Là cô nào?”. Huy, Minh, Kiệt cũng nhìn chằm chằm về chỗ 3 nàng. 3 nàng đang nói chuyện cười đùa bình luận về cái điệu bộ “vịt bầu” lạch bạch của Linh, có lẽ không chỉ Ly mà cả Tâm và Yên cũng cảm thấy có ai đang nhìn chằm chằm mình. Đầu tiên là Ly, rồi Tâm và Yên cũng quay đầu lại, 2 bên nhìn nhau nghiền ngẫm được 30s thì Linh chạy đến khoác lên vai Yên và Ly làm 2 con bé xú thì ngã ập về phía trước, chưa kịp quay lại thì Linh đã oang oang:

“- 11A! Cùng nhau! Đặc biệt là nghe nói lớp này rất nhiều trai đẹp! Ôi! Mùa xuân của đời tôi đến rồi!” Linh vẫn đặc biệt vui sướng trong thế giới của mình mà không để ý đến xung quanh. Ở cách đó không xa 4 chàng cũng nghe rõ lời Linh nói, Huy cười hơi nhếch miệng, điệu bộ quen thuộc “Thú vị! Cùng tuổi! Có lẽ sau này có người chăm đi học hơn đây” rồi thì thầm vào tai Thiên. Thiên nghe xong nhìn chằm chằm vào Ly, ánh mắt “đuối đuôi con cá chuối” bước thông thả rồi nhanh dần, rồi thành chạy lao về phía Ly. Ly cũng ý thức được sự nguy hiểm, xoay người... bỏ chạy... Yên mơ hồ khó hiểu, Tâm thì cũng mơ hồ hiểu được xảy ra chuyện gì rồi. Linh thấy có trai chạy về phía bọn nó, hồn bắt đầu về với thế giới hiện tại thì phát hiện con bạn mình đã bỏ chạy được một đoạn. Ngơ ngác nhìn về phía Ly, rồi quay lại phía Thiên vừa lúc Thiên đã chạy đến trước mặt, Linh nhìn rõ mặt Thiên thì Thiên đã chạy vọt qua, Linh và Yên nhìn theo bóng 2 người khó hiểu, quay đầu lại thấy 3 chàng kia đang đi ngày càng tới gần, ngày càng rõ mặt, trong đầu Linh chợt lóe...

“- A! Không phải mấy gã hôm qua chứ? Không trùng hợp vậy chứ? Vậy người đuổi theo Ly....?” Linh mặt ngày càng nhăn lại, Yên cũng hiểu ý Linh,

nhìn 3 chàng trầm ngâm, Tâm vẫn cười tủm tỉm đúng phong cách thực nữ.

Lúc này đây 3 chàng đã đi đến cách các nàng chỉ vài bước chân, Huy lên tiếng bắt chuyện:

“- Thùy Mị Linh! Thật tình cò! Đã lâu không gặp!”

“- Đúng! Thật tình cò! Cũng thật bất ngờ! Tôi qua ở cửa quán bar bạn tôi và phải đúng là Long Hạo Thiên hả!” Linh tỏ rõ vẻ chán ghét, châm chọc Huy. Huy cũng chỉ hơi gật đầu. Nghe được đáp án Linh hơi nhũn mảy, Tâm cũng thôi tươi cười. Dù rằng cùng giới thượng lưu nhưng mấy nàng cũng ít giao du, nhưng tứ đại gia tộc thì tuyệt đối phải biết. Long Hạo Thiên, quý tử của Thiên Long, tính tình nóng nảy ngang ngược, chọc giận hắn già trẻ gái trai đều không tha nên hắn đuổi theo Ly tuyệt không có truyện tốt. 3 nàng cho nhau trao đổi ánh mắt rồi cùng chạy về phía Ly đã chạy. Còn lại 3 chàng, cũng liếc nhau tham khảo ý kiến, rồi cũng từ từ đuổi theo, “sắp có kịch hay ngu gì bỏ phí!” 3 chàng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sự cố lần 2

Lại nói về phần Ly, tuy không dám chắc Thiên là người bị mình “đè ép” tới qua nhưng dám chắc hắn chạy theo nó cũng chẳng phải như để xin chữ kí hay xin số điện thoại, mặc dù nó cũng bị như vậy rồi. “Rõ ràng toàn thân hắn sát khí rất nặng! Cho dù hắn thực là người tới qua cũng không cần nghiêm trọng như thế chứ? Có cần phải tỏ rõ về... ừm... muốn giết nó??? Xong! Quả thực là xong! Xong!?! Trong lúc này không chạy chỉ có đứa nào thiếu năng hoặc anh hùng cảm tử. Nó không phải. Đương nhiên phải chạy rồi”. Dù chạy trời chết, đầu óc nó vẫn không quên phân tích để giải quyết vấn đề. Còn ở phía sau, Thiên đang gắt gao đuổi theo, vừa chạy vừa hét:

“- Con nhỏ kia! Đứng lại! Đứng.... lại...!”

“Đứa ngu còn chẳng đứng lại hướng chỉ thông mình ngồi ngồi như mình” nó nghĩ thầm, cũng đồng thời trong lòng khinh bỉ Thiên một trăm một ngàn lần. Nhưng chạy vòng vòng cũng hao tổn sức lực, nó nghĩ nghĩ, quyết định chạy lên trên tầng. Nó đột ngột thay đổi phương hướng làm Thiên cũng hơi bất ngờ, bị nó bỏ lại nhưng rất nhanh lại đuổi theo sát nút. Lòng nó lại càng rối loạn, mau đã chạy lên đến tầng 3 rồi, không còn tầng nào để lên nữa. Nó lại phải chạy dọc hết hành lang, “Chạy chạy chạy! Tiêu hết bữa sáng còn gì!?! Mà sao mình phải chạy?? Hắn cũng biết mình đâu? Mình chạy chẳng phải ‘lạy ông tôi ở bụi này’ sao? Mà kể cả hắn bắt được, mình chối! Làm gì được nhau? Trường hợp xấu có ầu đả, mình học võ chục năm cũng đâu phải để không! Thật là! Không chạy có khi còn thừa sức ulynx hắn, một chết mình rồi! Mặc kệ. Không chạy nữa!”. Lúc này nó đã chạy đến tầng 2, suy nghĩ thông suốt nó quyết định dừng lại không chạy nữa, để cao tinh thần quay lại đối mặt với “quân địch”. Hạo Thiên chạy này giờ, cũng bắt đầu thờ không ra hơi, cũng nghĩ chạy vòng vòng thế này không tốt, bây giờ còn sớm nên chưa đông lắm nhưng chỉ lát nữa đông đủ học sinh, nó vẫn chưa bắt được con nhỏ kia thì công sức từ này giờ nó đuổi bằng không à? Đuổi tiếp thì lại gây sự chú ý, ầm ĩ hắn không thích. Thế nên hắn quyết định “vận nội công” tập trung ở chân vọt lên bắt cho kịp nó. Hắn tăng tốc, nó lại dừng lại, mà lại dừng ở mép cầu thang, nó quay đầu lại chưa kịp nghĩ tiếp đã thấy hắn lao tới. Hắn cũng bắt đầu ý thức được không ổn thì không kịp, hắn xô mạnh nó và cả hai cùng ngã xuống cầu thang.

“- aaaaaa!” “-aaaaa!” hai tiếng thét vang thấu trời xanh. 6 người ở sau đang không biết bọn nó chạy đâu thì nghe tiếng thét, nương theo noi phát ra âm thanh chạy tới.

Trước khi ngã xuống, bằng bản năng sinh tồn, nó bám vào Thiên nhưng vì Thiên “hùng hổ” lao tới nên xô ngã nó chính hắn cũng ngã theo. Trong khoảnh khắc “ngành cân treo sợi tóc” ấy, nó cố dùng sức kéo Thiên để nó xoay người lại mục đích để hắn làm đệm cho nó. Lúc Thiên kịp phản ứng thì...

“- Uych!” Đúng như mong muốn của Ly, lại lần nữa Thiên làm đệm cho nó, nhưng mà vẫn rất đau ý (người bị chịch đè dưới thân đau hơn nhiều). Dù gì, Thiên cũng tập võ, dù bị hành động của Ly làm bất ngờ nhưng cũng không quên ôm đầu, nếu không bây giờ chắc... Chẹp!

Mũi nó va đập mạnh vào ngực Thiên, đau chảy nước mắt, nó lấy tay xoa xoa mũi. Thiên thì khỏi nói, đau muốn bất động, nhưng đầu óc không bị va đập nên rất tỉnh táo, trừng mắt nhìn nó đầy phẫn nộ, hét lớn:

“- Xuống!”

Nó đang suy nghĩ đến cái mũi của nó nên chưa kịp để ý đến người “dưới thân” nó. Nghe tiếng rống giận nó giật mình, ngược nhìn hắn, đôi mắt to long lanh vẫn hơi ngấn ngấn nước mắt, nhìn hắn không chớp mắt.

Quả thật Linh rất ít tiếp xúc với con trai. Trừ anh trai và anh em họ, anh em của 3 nàng bạn thân, nó cũng ít ra ngoài nên cũng chẳng quen biết mấy người. Tuy rằng những người con trai nó gặp đều không kém, nhưng so với chàng trai trước mắt thì kém rất nhiều. Mày kiểng đầy vẻ đàn ông, đôi mắt lam như bầu trời không gợn mây, long lanh hút hồn. Làn da trắng nõn, môi đỏ, sống mũi cao thẳng tắp. Tóc đen mềm tủa tốt thời thượng, trong giây phút ấy, nó ngây ngốc.

Bây giờ Thiên mới nhìn kĩ mặt nó. Làn da trắng, do chạy bộ một quãng dài mà hơi phỉm hồng. Mồ hôi làm mấy sợi tóc mai dính lên khuôn mặt trái xoan. Đôi môi hồng căng mọng, cái mũi cao thẳng thon nhỏ. Đôi mắt to màu nâu hơi vàng, thêm vài nét u buồn. Hắn rất ít khi nhìn một đứa con gái nào và phân

tích ti mi đến vậy. Nên khi nhìn nó và phân tích kĩ càng như vậy, hẳn cũng thấy hơi ngạc nhiên về chính mình, nhưng rồi lại tự đổ lỗi cho vụ “chấn động” ngã cầu thang vừa xảy ra làm đầu óc hẳn bị rung động. 4 mắt nhìn nhau, 2 khối óc liên tục đánh giá về nhau...không để ý đến không gian xung quanh... không để ý rằng có 6 người chạy đến và nhìn bọn nó đã lâu.

6 đứa chạy đến, cảnh tượng trước mắt làm cả bọn chững lại. Ly đang đề lên Thiên, Thiên... đề lên đất! 4 mắt nhìn nhau mà theo bọn nó thấy là đầy tình tứ, Linh biểu hiện ác liệt nhất : mắt tròn tròn, mồ hôi há hốc. Tâm tùm tùm, Yến nhíu nhíu mày suy nghĩ. Huy vẫn điệu cười nhếch mép, ánh mắt lại ánh lên đầy tình quái. Minh hơi nhăn mặt rồi lại bình thản như chưa thấy gì, Kiệt mặt không chút biểu lộ. Huy quay quay nhìn phản ứng của mọi người, giả vờ hồ đồ thức tỉnh hai người kia:

“- Khụ khụ khụ!”

Tiếng động đột ngột làm Ly và Thiên hoàn hồn, cùng nhìn lại thấy khá là đông đủ đang đứng ngắm bọn nó, Ly thoáng đỏ mặt, Thiên lại bị ánh mắt gian tà của Huy làm cho mắt tự nhiên lấy tay đẩy Linh dậy:

“- Tránh ra!” Vẫn không nhiều lời, nhưng ít đi nhiều về tức giận, chỉ mỗi tội là anh zai à! Anh đẩy người ta dậy cũng nên chú ý vị trí tiếp xúc chứ? Hai tay để đứng....

Lần này thì 5 người, thêm Ly là 6 cùng tròn tròn há hốc, Linh như để biểu hiện rằng mình shock hơn nữa, mắt tròn to hơn đến mức cảm tưởng sắp lòi ra luôn! Vẫn không có chút biểu cảm, Kiệt cũng nhăn mặt khôe miệng co quắp. Ly thì quá quá shock! Đầu óc trống rỗng không phân tích hay suy nghĩ hành động gì được nữa, trong đầu óc chỉ âm vang mãi điệp khúc: “OMG! Tay của hắn...tay của hắn...tay của hắn...”

Thấy không gian có vẻ im ắng hơn nữa, Thiên cảm giác được không đúng, nhìn mọi người biểu tình càng thấy kì quái. Theo ánh mắt mọi người nhìn lại, mắt hắn còn trừng to hơn Linh, khắp đầu óc cũng chỉ có một câu: “OMG! Tay của mình...tay của mình...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Về mặt, hay nói đúng hơn là sắc mặt Ly thay đổi vô cùng phong phú. Từ hồng sang đỏ, từ đỏ sang xanh rồi lại hồng =.=”. Mặt Thiên cũng đỏ bừng như con tôm luộc. Ly vội hắt tay Thiên ra và.....

“- Chát! Chát! Chát!” ba thanh âm giòn giã vang vọng, năm ngón tay trở về in dấu trên má Thiên. Tát xong, Ly bật dậy phui quần áo, hậm hực bỏ đi. Trước khi đi vẫn không quên “tặng” cho Thiên một cái nhìn “nóng cháy” (tí xém bên mặt). Gạt 6 người kia vẫn còn đang đứng bất động sang một bên, Ly nện từng bước xuống lầu. 3 nàng kia cũng khôi phục rất nhanh, Tâm gọi với theo Ly:

“- Ly! Đợi bọn mình đã!” Vừa nói vừa xoay người đuổi theo, Yến cũng theo sau. Linh vừa bước được một bước, như nhớ ra cái gì, quay lại trừng mắt với Thiên. Nếu ánh mắt có thể giết người chắc bây giờ Thiên đã chết hàng trăm lần rồi.

“- Ấy dà! Chắc đau lắm đây! Âm thanh vang như vậy mà!” Huy tặc lưỡi ra vẻ thương tiếc.

“- Nhảm! Muốn tôi cho ông thử xem cảm giác như thế nào?” Thiên bực mình trừng Huy, lấy tay vuốt vuốt má.

“- Ông đồng ý để cho tôi tát hả?” Huy nhìn Thiên như cười như không, ánh mắt đầy tình quái. Thiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Huy.

“- Ý tôi là! Con nhỏ đó” chỉ chỉ về hướng Ly đi “chắc đau tay lắm” ánh mắt nhìn Thiên lại làm ra vẻ rất chi... ngây thơ vô số tội. Khỏi phải nói đã đóng góp công lao to lớn vào việc gia tăng lửa giận của Thiên. Thiên bật người dậy chạy theo hướng Ly bỏ đi, vô ý va vào Linh. Đi guốc cao gót Linh đứng không vững, lao đảo, nháy mắt sẽ bị ngã xuống..

Mới “a” một tiếng thì đã thấy thân thể như lao lên chứ không phải lao xuống. Linh vỗ về trái tim thổ phào một hồi. “Từ mai nhất định không đi guốc cao đi học” nó nghĩ thầm. Linh ngẩng lên, bắt gặp đôi mắt đen láy của Kiệt đang nhìn mình, đôi mắt đen như bầu trời đêm nhưng nếu nhìn chăm chú, thì thoáng lại ánh lên những tia sáng. Khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính, làn da nâu nâu khỏe khoắn, lông mi dài cong vút khiến đôi mắt sắc bén lạnh lùng thêm vài phần ôn hòa. Không mang vẻ đẹp vương tử như Hạo Thiên hay vẻ đẹp “mong manh dễ vỡ”, phong lưu anh tuấn như Gia Huy, Linh càng bị vẻ nam tính của Tuấn Kiệt hấp dẫn. Chỉ một hành động nhỏ này lại làm nó báo đáp bằng cả trái tim. Có lẽ ngay từ giờ phút Ly đụng vào Thiên, không chỉ Ly mà tất cả bọn nó đều bắt đầu lệch đi quỹ đạo yên ổn vốn có, chỉ là bọn nó chưa ai phát giác thôi.

Xuất phát từ bản năng, Kiệt với tay kéo Linh lại rồi nhanh vòng qua eo để giữ trụ Linh. Cô nàng sau phút chốc giật mình, bây giờ nhìn hẳn say mê khiến Kiệt rất muốn che lại đôi mắt của nhỏ. Đôi mắt mắt biết cười, long lanh như nước. Không đến mức khinh rẻ con gái như Thiên nhưng cũng không phải ai cũng nâng niu như Huy, chẳng hiểu sao cứ nhìn con gái Kiệt lại thấy phiền toái, chán ghét. Hắn thấy con gái chỉ là những bông hoa mỏng manh, có thì đẹp cho đời mà không có cũng chẳng ảnh hưởng hòa bình thế giới. Chứng kiến vây quanh Huy đủ loại ong bướm, che giấu sự giả dối dưới nụ cười và lớp son phấn dày cộp, ấn tượng về con gái đã kém lại bị Hạo Thiên tẩy não, từ đó Kiệt cũng chẳng nhìn con gái dù đẹp dù xấu nhiều một cái liếc mắt. Hôm nay

đâu? Thật sự đáng bất ngờ a!

“- Khụ khụ khụ! Cái kia.... ừm...” Huy chỉ theo bóng Thiên xa dần “2 vị muốn tiếp tục ở đây hay đuổi theo?” Huy có lòng tốt nhắc nhở 2 người vẫn còn chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Linh giật mình nhìn Huy rồi lại nhìn vòng tay Kiệt vẫn đang đặt ở eo mình, lấy tay gỡ tay Kiệt ra, lí nhí hai tiếng: “Cám ơn” rồi không chờ Kiệt phản ứng xoay người bỏ chạy.

Nhìn theo cái dáng lạch bạch của Linh, Kiệt hơi giãn khoe miệng cười, nhưng chưa đến 5s lại co lại, vẻ mặt băng lạnh như cũ. Không quay đầu lại nhìn 2 người phía sau một cái cất bước thẳng tiến....

Ly bước đi hùng hùng hổ hổ, mặt đỏ phừng phừng, một bộ dạng như muốn tìm ai oán hận. Bỗng có bóng người vọt lên cản trước mặt, núi lửa chuẩn bị phun trào thì nhìn thấy người trước mặt là...

“- Ly! Bình tĩnh nào. Bỏ đi cũng không gọi bạn bè một câu” Tâm nhẹ giọng trách móc, thấy mặt Ly có vẻ dịu đi một chút mới tươi cười khoác tay Ly, nói tiếp:

“- Biết người đó là ai không?”

“- Người nào?” Mắt vẫn nhìn vào cối hủ vô, Ly đáp giọng vẫn còn chút hậm hực.

“- Người 2 lần bà đề lên á...” Ly trừng mắt làm Tâm nghẹn lời một lúc, thấy Ly lại quay mặt đi mới nói tiếp “Long Hạo Thiên”

Nghe tên đó, Ly lại quay ra trừng Tâm, mắt còn mở to hơn nữa, nghe tên đó Ly cũng biết lần này gặp rắc rối rồi, ai chẳng biết hán nôi tiếng hẹp hòi, khẳng định chẳng dễ yên cho Ly, đang miên man suy nghĩ thì cái người trong suy nghĩ đã lại xuất hiện trước mặt Ly.

“- Ê!” Dừng lại trước mặt cách 3 nạng chừng 3 bước chân, thấy Ly đang có vẻ dăm chiêu chưa chú ý đến mình, Thiên mất kiên nhẫn gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhìn thấy Thiên, Ly lại nhớ đến truyện hồi nãy, nó thoáng bối rối, ngượng ngùng, rồi tức giận, rồi lại hơi hối hận về 3 cái tát lệch quai hàm với Thiên. “Ai biết tên quỷ hẹp hòi này có hay không bỏ qua cho nó?” nó thầm nghĩ. Không phải nó sợ, nó chỉ không thích cuộc sống yên bình của nó bị phá vỡ mà thôi. Nên chẳng thèm nhìn Thiên, nó quyết định làm lơ. Thực hiện tiêu chí 3 không: Nói không nghe, đe không sợ, gặp làm ngơ (gặp coi như không quen). Xoay người bỏ đi thì Thiên lại kéo tay nó lại, Tâm và Yến lẳng lặng xem phản ứng của nó, 2 nạng biết xen vào có khi chỉ làm mọi chuyện tệ hơn.

“- Nè! Gọi cô đấy! Điếc hả?” Thiên gất gồng bực mình. Lần đầu tiên nắm tay một đứa con gái, lại là cái đứa vừa cho nó 3 cái tát. Phải biết rằng từ bé đến giờ bố mẹ nó cũng chưa bao giờ đánh vào mặt nó.

Từ từ xoay lại đối diện với Thiên, Ly tự nhủ phải thật thản nhiên, coi như chưa từng có chuyện gì hết.

“- Long thiếu gia! Nam nữ thụ thụ bất thân! Giữa thanh thiên bạch nhật vô cớ cản đường chưa nói, níu kéo cầm tay con gái người ta thế này... vô giáo dục!” 3 chữ cuối nó cố tình nhấn mạnh từng chữ một. Nghe nó chửi khéo, Thiên cũng tức lắm, nhưng cũng bỏ tay nó ra. Nó hài lòng với hành động này của Thiên lại xoay người định bỏ đi. Thiên thấy vậy lại níu tay nó lại. Nó bực mình trừng Thiên một cái, môi mím chặt, ánh mắt di chuyển xuống tay ý bảo Thiên bỏ tay ra. Thiên ngượng ngùng vì phản xạ vô tình của mình, hơi gãi gãi đầu:

“- Tôi...! Tại tôi gọi mà cô không nghe... nên...” Thiên ấp úng

“- Long thiếu gia! Chúng ta quen thân lắm sao? Anh gọi tôi làm gì?” Ly vẫn nói chậm rãi từng câu từng chữ, đều đều thể hiện rõ thái độ lạnh nhạt. Nghe thái độ lạnh nhạt của Ly, như bình thường Thiên sẽ phui mông bỏ đi không thèm ngoái lại, nhưng bây giờ, nếu cứ thế bỏ đi, hán có chút không cam lòng.

“- Hôm qua... là cô xô ngã tôi phải không?” Biết rồi nhưng Thiên vẫn hỏi, coi như là lí do hán níu Ly lại đi, mặc dù hán biết không phải thế.

“- Thì sao?” Ly lạnh nhạt trả lời, trong lòng nghĩ “Biết rồi còn hỏi? Chẳng lẽ đuổi mình mấy vòng, giờ lại chạy theo níu tay lại chỉ để chứng thực nghi ngờ này sao? Nếu thật thì thằng cha này đúng là có bệnh” và cũng đồng thời nhìn Thiên với ánh mắt không thể khinh bỉ hơn nữa.

“- Thì sao?” Thiên nổi nóng “Cô xô ngã tôi, làm tổn hại nhan sắc của tôi, lại bỏ chạy không một câu xin lỗi! Giờ còn hỏi tôi thì sao à?” Nói đến đây Thiên gần như rống lên làm từ xa chạy tới Linh cũng giật mình, Tâm với Yến ở cự li gần thì lấy tay bịt lỗ tai. Ly liếc mấy con bạn một cái, lại nhìn Thiên đầy khinh bỉ, lạnh nhạt:

“- Thì sao?” Lại vẫn không có câu trả lời nào khác, thái độ này của Ly quả thật thành công làm cho Thiên tức hộc máu. Thiên nghĩ rằng ken két, môi

mím chặt, mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Ly.

“- Cô không thấy cô thiếu tôi gì sao?”

“- A! Ra là đến đòi nợ hả? Tôi thiếu anh cái gì? Một lời xin lỗi hay phí bồi thường tổn hại nhan sắc? Về lời xin lỗi, chuyện vừa nãy...” nói đến đây Ly hơi mất tự nhiên rồi rất nhanh lại khôi phục bình thân như cũ “chúng ta hòa nhau, còn về phí bồi thường, đường đường Long thiếu gia lại chấp nhận vài đồng mua bông băng sao? Truyện này truyền đi...” tặc lưỡi một cái “đúng thật là tin hấp dẫn”. Không còn ngữ điệu bình thân đều đều nữa mà tràn đầy khiêu khích châm chọc, Ly sáng khoái nhìn về mặt uất nghẹn của Thiên, trong lòng thì nghĩ: “Hừ! Đúng là quý hẹp hòi! Nhanh như vậy đã đến đòi nợ! Xui xẻo khi gặp hần! Không tức chết hần không người giận”. Quả thật bây giờ Thiên cũng sắp bị Ly nói tức chết “xông lên ỳnh cô ta? Thế vẫn còn nhẹ nhàng? Phải làm cô ta cũng tức nghẹn như mình sau đó động thủ chưa muộn”. Nghĩ vậy Thiên bình tâm lại, bắt đầu công kích lại Ly.

“- Hòa nhau? Được tôi đụng chạm là phúc mấy đời của cô, vinh dự của cô. Cô chưa cảm tạ tôi thì thôi? Còn lấy đó làm như tổn hại? Hừ! Đâu có chuyện dễ thế?” Thiên cười tà tà, nhìn Ly với vẻ mặt vô lại. Và Thiên đã công kích đúng, nhìn về mặt vô lại của Thiên, Ly cố cường chế niềm xúc động muốn xông lên cho Thiên vài cái tát, bóp cổ, rút lưỡi, bầm vài nhát vào cái vẻ mặt vô lại kia. Và đương nhiên, những hành động đó chỉ trong tưởng tượng (tưởng tượng cũng đủ kinh khủng rồi chị à!). Ly tiến đến trước mặt Thiên, từ từ, chậm rãi. Khi đã gần đến không thể gần hơn, Ly nhìn thẳng vào Thiên và... cười duyên!!? Thiên thoáng ngẩn người...

“- Vậy sao? Nói vậy tôi phải cảm tạ anh rồi? Anh nói... tôi phải làm gì để cảm tạ anh đây?” Vẫn từ từ cười duyên, ánh mắt đưa tình, một tay nghịch nghịch lọn tóc, một tay khẽ sờ lên mặt Thiên, rồi trượt dần xuống ngực, dùng một ngón tay nhẹ ấn ấn rồi vẽ vòng tròn trên ngực Thiên. Linh, Tâm, Yên hết sức ngạc nhiên. Mặc dù Ly đang cười nhưng bọn nó biết Ly đã tức giận đến cực điểm. Đã rất lâu chưa thấy Ly không khống chế được cảm xúc như bây giờ. Lúc này mới đi tới, Huy cười đầy thích thú, Minh vẻ mặt khó hiểu, Kiệt lại trầm ngâm suy tư.

Đang trong lúc Thiên chưa hoàn hồn trước hành động đầy “dụ dỗ” của Ly thì...

“- Chát!” Cái tát thứ 4 Thiên được “tặng” trong ngày hôm nay hoàn toàn thức tỉnh Thiên, Thiên vừa giận vừa thẹn. Ly chuẩn bị tát nữa thì bị Thiên giữ tay lại, hơi bất ngờ trước phản ứng nhanh nhẹn của Thiên nhưng Ly cũng phản ứng lại, một tay lại vung qua nhưng lại bị Thiên nắm. Ly nhìn Thiên đầy căm phẫn, Thiên túm hay tay Ly vòng qua đằng sau lưng Ly, tạo thành tư thế khá mờ ám... như là... Thiên đang ôm Ly vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bất chấp ánh mắt xung quanh của bạn bè, thậm chí của một số học sinh trong trường đang tụ tập lại gần, Thiên cúi xuống gần mặt Ly. Dù tim đang đập gia tốc sắp vọt ra khỏi lồng ngực song Ly vẫn cố trấn tĩnh, trong lòng lại bối rối vô cùng: “ Ô ô! Hần.. định làm gì? Không phải định giữa chốn đông người phá hủy sự trong trắng của mình chứ? Không muốn a...” Khi hai chóp mũi chỉ cách nhau 1 tờ giấy, Thiên lệch đầu ghé vào tai Ly:

“- Sức chịu đựng của tôi có giới hạn! Đừng thách thức nó! Đánh được tôi 1 2 lần không phải cứ muốn là đánh được tôi đâu? Cô nghĩ tôi để để cho cô đánh thế hả”

“Má nó! Muốn nói cứ việc, cần dựa sát như vậy sao? Không chế được một đứa con gái cần đặc ý thế sao?” Ly mắng thầm trong lòng, ra sức giãy dụa nhưng dù sao sức một đứa con gái cũng không lại con trai, lần thứ n trong cuộc đời nó hối hận vì sinh ra là con gái. Thiên cười đắc ý khiến nó càng giận “Trai gái khác biệt thật lớn” nó vừa nghĩ thầm, chợt trong óc lóe sáng hai chữ khác biệt, nó dồn hết sức sút vào chỗ hiểm của Thiên...

Chịu đau, Thiên buông nó ra. Đau đến gặp người xuống, một tay che chắn “chỗ tổn thương” một tay chỉ chăm chăm vào Ly:

“- Cô... cô... đồ con gái dã man!”

Lần này đến lượt nó đắc ý:

“- Không dễ à? Tôi muốn là tôi đánh! Sao? Trừng tôi làm cái gì? Coi chừng lời mất á! Lần sau thấy tôi thì tránh xa ra, không người xui xẻo là anh đấy, hừ!” nói đến cuối nó vênh mặt lên, xoay người lại định đi, lại chạy ra đập Thiên vài cái:

“- Đuổi tui nè! Dê tui nè! Kéo tui nè! Cầm tay tui nè!” một câu một đáp, nhưng dù sao nó vẫn rất nhân từ, không tấn công vào mặt, Thiên cũng không phải dễ chọc, làm gì cũng vừa phải một tí. Thiên thì hét “a” lại “á”, vẫn còn đang “nội thương” chứ nếu không Ly dễ gì đập nó như thế? Ly đang hăng hái bùng bùng thì “heo không đòi ăn cơm, heo không đòi ăn cám...” nhạc chuông điện thoại vang lên, nó dừng “chân” nghe điện thoại. Thấy tên người gọi đến là “Đại ma nữ” nó giật thót, mếu máo quay ra nhìn 3 con bạn vẫn đang đứng coi phim hành động miễn phí, tắt điện thoại chạy đến lôi tay bọn nó chạy:

“- Đi thôi!”

“- O! Đi đâu?” Linh ngơ ngác hỏi

“- Đại ma nữ triệu tập!” đang chạy phía trước vài bước nó quay lại trả lời, nghe đến đây cả 3 con bé cũng cuống quýt chạy theo nó.

4 nàng chạy biến đi như một con gió, thoáng chốc không thấy bóng dáng. Mấy người đứng coi cũng tản dần nhưng lại nghị luận sôi nổi. Xem chừng sắp có scandal đây, ai bảo Thiên nổi tiếng làm chi, nổi tiếng đến mấy nàng con gái trường nó vốn không gần “nam sắc” cũng biết tiếng. Lần này thì vui, bị Ly hủy hết hình tượng. Kiệt lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người còn chưa đi làm mọi người giải tán với tốc độ tên lửa. 3 chàng tiến lên giúp đỡ Thiên:

“- Lần này ông xui xẻo rồi! Bề ngoài mèo con nhưng bản chất lại là con cạp mẹ!” Huy kéo Thiên dậy.

“- Không chỉ có thế! Có khi cạp mẹ còn phải vãi làm sư phụ ấy chứ!” Minh nhanh nhẩu chen lời vào.

Thiên lúc này mới nhớ tới 3 thằng chiến hữu thân iu có phúc cùng hưởng có họa “tự chịu” của mình. Con thịnh nộ chưa được xả hết lại còn bị đùa cợt. Rõ ràng thấy hân bị uyñh mà còn khoanh tay đứng... bình luận. “Bốp”, “bụp”, Huy một đấm, Minh một đấm

“- Thấy chết mà không cứu! Bạn bè thế hả?” Thiên thịnh nộ, giận cá chém... lung tung.

“- Ai nghĩ một con nhỏ mà khiến ông thâm thâm thế! Với lại, 3 nhỏ bạn nó từ đầu đến cuối chỉ khoanh tay đứng nhìn, ông mới... mà bọn tôi xông vào, mang tiếng chết” Minh biện bạch, lại huých huých tay Huy lấy đồng tình. Nhận được tín hiệu SOS, Huy ra sức gật đầu. Thiên chuẩn bị cho mỗi chàng vài đấm trút giận nữa thì có chuông điện thoại: “Ồi giời ơi phong độ thế!Ồi giời ơi phong độ thế!”. Nhạc chuông củ chuối này là của Huy. Thiên, Minh, Kiệt nhìn Huy đầy quái dị, Huy lại lấy thế làm vui về nghe điện thoại, người gọi là “lão hồ ly”.

“- Dạ em nghe....dạ rồi.... vâng... bọn em lên ngay!”. Cuộc trò chuyện diễn ra chóng vánh, cúp máy hướng 3 thằng bạn truyền thông tin.

“- Lão hồ ly gọi! Lên ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trước khi sát nhập lại, trường cấp 3 Royal của bọn nó trên danh nghĩa là nhận cả nam lẫn nữ nhưng tách ra khu A và khu B, lại xây tường chắn giữa hai khu, nên tuy sát cạnh nhau nhưng lối vào lại từ hai hướng ngược nhau. Bây giờ sát nhập lại nên bức tường đó được phá đi, bọn nó mới thấy trường bọn nó mệnh mông như thế nào. Nếu không được thông báo trước về công chung mà vẫn đi công cũ thì chắc bọn nó sẽ tốn khá nhiều thời gian. Có lẽ đó là lí do giờ này vẫn còn vắng học sinh. Như thường từ cổng chạy bộ khoảng 10p là đến văn phòng hiệu trưởng, nhất là từ này nó chạy đến phòng học khu A rồi thì chỉ mất khoảng 5p thôi, thế nhưng việc trường thay đổi cấu trúc khiến bọn nó chạy mất 20p!!!! Trường quá bé sẽ rất gò bó, mà quá rộng như trường nó đi cũng rất mệt.

“- Tới rồi!” Nó đập cửa ra xông vào, thở hắt ra, sáng nay hét chạy rồi chạy, thật là hao thể lực của nó. Ngã nhào lên ghế sofa và không để ý đến trong phòng còn mấy người khác nữa. Phía sau Yên, rồi Tâm Linh cũng lần lượt chạy tới, rồi lại lần lượt ngã vật ra ghế. Tâm là người đầu tiên để ý thấy trong đây không chỉ có cô hiệu trưởng mà còn mấy nữ sinh nữa.

“- Cô nói thế các em tự biết làm thế nào rồi! Đừng khiến cô thất vọng! Không còn việc gì nữa các em về lớp đi!” Giọng nói nhẹ nhàng đều đều của cô hiệu trưởng vang lên, cô phát phát tay cho mấy nữ sinh kia đi ra.

“- Vậy chúng em xin phép!” Mấy nữ sinh cúi đầu chào rồi xoay người đi ra, lúc này bọn nó mới thấy mặt mấy nữ sinh. “Chẳng phải mấy chị khóa trên bọn nó hay sao? Lại còn toàn nhân vật nổi tiếng!”. Bọn nó bắt đầu cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, nhưng mới ngày đầu đi học nên không đưa nào biết là làm sai chuyện gì. Ly ngồi bật dậy, 3 đứa kia cũng ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh lại. Cô hiệu trưởng Mạc Sa, gần 40t. Xinh đẹp, quý phái, đặc biệt là gái còn “zin”. Nhờ những thành tích “nổi bật” năm lớp 10, bọn nó rất hay được mời lên “uống trà”, “đàm thoại” cùng cô nên tình cảm cô trò có thể nói khá là thân thiết. Nên có việc gì là cô trực tiếp gọi bọn nó luôn chứ không phải thông qua giáo viên chủ nhiệm nữa. Chính vì vậy, cô hiệu trưởng gọi là nó khỏi cần nghe máy cũng tự khắc có mặt. Rồi khỏi bàn làm việc, cô Mạc Sa đi ra bàn tiếp khách nơi bọn nó đang ngồi thông thả ngồi xuống, uyển chuyển nhẹ nhàng.

“- Biết lí do cô gọi bọn em lên sao?” Văn giọng nói đều đều, nghe không ra là đang vui hay giận.

4 nàng nhìn nhau, cùng lắc đầu. Rót 5 cốc trà xong, Mạc Sa tự cầm một cốc lên nhẹ nhàng thổi rồi nhấp một ngụm.

“- Về chuyện sát nhập học sinh lần này! Có một số chuyện học sinh không được biết rõ, nhưng tuyệt đối không yên ổn như các em thấy!”.

4 nàng lại nhìn nhau đầy khó hiểu. Tâm vốn luôn giỏi ăn nói nhất, nó lên tiếng:

“- Có việc gì xin cô nói thẳng. Bọn em đầu óc đơn giản không nghĩ sâu xa được!”

Cô Mạc Sa cười tủm tỉm, đặt chén trà xuống. Phải nói Tâm rất giống cô Mạc Sa, luôn một bộ dáng điệu dàng tao nhã, chỉ là thực chất có giống nhau không thì không rõ.

“- Các em đã thiếu kiên nhẫn vậy cô nói thẳng! Trường chúng ta là trường chuyên dành cho các danh môn quý tộc, chuyên đào tạo ra các quý phu nhân hay người lãnh đạo tương lai. Bên trường nam cũng vậy, toàn là những trụ cột tương lai của đất nước, vì vậy việc giáo dục các em không giống với các học sinh thông thường.”

4 nàng trầm tư. Điều này tụi nó biết! Sống trong giới thượng lưu có lắm điều không thể giống như bình thường. (Có học sinh bình thường nào đi mui trần đi học không?!! Hả?).

“- Trường chúng ta ban đầu lúc sáng lập vốn dĩ là nam nữ học chung, cách đây 20 năm bị tách ra. Trải qua rất nhiều lần họp kín bấy giờ mới lại sát nhập lại. Có người ủng hộ, cũng có người phản đối. Học sinh cũng vậy, giáo viên cũng vậy. Cô giữ thái độ trung lập. Bấy giờ đã quyết định sát nhập rồi, chỉ mong mọi việc ổn thỏa. Nhưng có lẽ những người phản đối sẽ có hành động cực đoan, vì vậy cô cần các em giúp sức.”

“- Chúng em?” Ly và Linh cùng hét lên, Yến vẫn chăm chú nghe, Tam nhún mày tỏ thái độ trước phản ứng quá khích của 2 con bạn.

“- Đúng! Không chỉ bọn em! Máy chị vừa rồi cũng vậy! Các em đều là học sinh ưu tú của cô! Về gia cảnh cũng không kém, nếu các em đứng ra sẽ không có mấy người đối đầu. Cô tin các em” nói xong cô còn cười rất tươi, lần đầu tiên được cô hiệu trưởng “Đại ma nữ” khen ngợi tin tưởng, vinh dự lớn lao làm con bé Linh quá khích, đứng bật dậy, vỗ ngực:

“- Cô cứ tin vào tụi em! Có bọn em, xem ai dám giờ trò quấy rối!” Con bé bật dậy làm nó không kịp phản ứng, hận lúc này không thể bóp chết Linh luôn, tự dưng mua việc phiền phức vào người.

“- Chắc không chỉ có chuyện này thôi đâu? Phải không cô?” Vẫn im lặng, Yến lên tiếng. Mạc Sa cười khỏ. Học sinh dốt quá sẽ rất bực mình, mà thông minh quá cũng không phải chuyện tốt.

“- Nhân dịp nam nữ học chung, sẽ có kì thi kiểm tra trình độ của các em, cô mong các em sẽ thể hiện hết mình. Thể hiện rằng nữ sinh không kém gì nam sinh. Ngoài ra sẽ có rất nhiều sự kiện văn hóa lễ hội, các em sẽ là đại diện nữ sinh, bảo đảm các em chuẩn bị trước” Tin rằng đây mới là vấn đề chính nè. “Đại ma nữ!” 4 đứa trong lòng mắng thầm.

Bên phòng nam hiệu trưởng....

“- Cái gì!?” Thiên, Huy, Minh cùng đồng thanh. Thầy hiệu trưởng nhân nhả uống trà nhấp giọng rồi nói tiếp.

“- Thầy đã ghi danh dùm bọn em rồi! Đừng làm thầy thất vọng, các học sinh cưng của thầy” nói xong cười khoái trá. Làm lơ ánh mắt hình viên đạn của 3 anh, nói xong việc trực lệnh tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp gỡ

“- Có vấn đề! Tôi ngửi thấy mùi âm mưu!” Minh xoa xoa cằm trầm ngâm nói.

“- Biết! Có lần nào lão hồ ly gọi chúng ta lên mà có chuyện tốt đâu Chẳng qua là xấu đến thế nào thôi!” Huy thờ dãi.

“- Kệ đi! Nói luôn là việc của lão, làm là việc của chúng ta. Mà mấy ông biết con nhò vừa nãy là ai không?” Thiên quay ra hỏi.

“- Nhò nào?” Huy giả ngây giả ngô.

“- Nhò mà... mà...mà... tôi đuổi theo ấy!” Thiên áp ứng. Nói “nhò xô nó ngã” thế nào mấy thằng quý cũng nhắc lại cái vụ bị quấy rối cái mông, nói “nhò ngã lên người nó” lại gọi lại một hành động mà nó cũng không tin là đã xảy ra, còn nói “nhò ỳnh nó”!?!? Có bao nhiêu là mất mặt. Nói như trên là hợp lý nhất.

“- Không biết! Nhưng đoán được!” Huy cười cười liếc Minh, Minh cũng cười tỏ vẻ hiểu ý. Thiên mơ hồ, nhìn hai người hoài nghi.

“- Chúng ta còn chưa đi nhận lớp nè! Bấy giờ vào thế nào cũng gây chú ý! Haizz! Đẹp trai quá cũng là cái tội” Huy thờ dãi vuốt vuốt mặt mình, Minh

Thiên Kiệt tròn mắt nhìn Huy khinh bỉ, trong lòng nghĩ: “Đẹp “chai” hay “chai” mặt?”. Kiệt lên tiếng.

“- Về!” rồi không cần mấy thằng bạn ý kiến, bước đi luôn.

“- Mà về đâu?” Huy chạy theo hỏi.

“- Nhà tôi!” Ngắn gọn mà đủ nghĩa.

“- Giờ sao? Lên lớp hả” Ra khỏi phòng nữ hiệu trưởng. Tâm ngó mấy cô bạn hỏi han ý kiến.

“- Chẳng có chút hứng thú nào lên lớp nữa! Cứ nghĩ đến thi cử... Ôi...!” Linh thở dài lắc đầu ngao ngán.

“- Vậy chuẩn!” Yến đề nghị, gì chứ trốn học nằng ta ủng hộ nhiệt liệt. Nhìn 3 cô bạn tìm sự đồng tình, Ly trầm ngâm một lúc rồi gật đầu

“- Giờ về không được! Đi đâu đó chiều về!”

Vậy là 4 nàng thống nhất đến Plaza, Linh và Tâm có thể mua sắm còn nó và Yến có thể làm việc khác mà không phải theo đuôi, ví dụ như: ăn. Ly và Yến ngồi nhâm nhi mấy ly kem Ý mát lạnh, ngắm đường phố.

Gần chỗ cửa phụ, có một đôi trai gái hình như đang xích mích. Nó không thích soi mói chuyện của người khác, thế nhưng hai người đó thật sự rất nổi bật. Cô gái xinh đẹp quyến rũ, sexy với chiếc đầm liền lệch vai với những lọn tóc xoắn nhẹ bồng bồng. Hành động của cô gái có vẻ hơi... quá khích, liên tục chỉ trỏ vào mặt chàng trai nói gì đó.

Ngược lại với vẻ xúc động của cô gái, chàng trai càng có vẻ bình tĩnh, thậm chí hơi lạnh nhạt. Chàng trai trẻ chỉ khoảng 22-23t nhưng mà vẻ thành đạt nam tính dần ông từ anh ta toát lên không có vẻ một chàng trai trẻ có thể có. Sau một cái tát, cô gái ôm mặt bỏ đi. Chàng trai vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt, khẽ xoa xoa má, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía nó cười nhếch mép. Không biết là nhìn nó hay nhìn về phía nó nhưng nó cũng nghe ngang nhìn lại, cái nhìn thể hiện rõ sự tò mò tìm hiểu, mang theo vài phần thách thức. Nhìn nhau một lúc lâu, chàng trai phá lên cười rồi xoay người đi ra một chiếc Bugatti đỗ gần đấy. Trước khi lên xe lại quay lại nhìn nó, nháy mắt mấy cái rồi mới khoan khoái trèo lên xe phóng đi. Đó là lần đầu tiên nó gặp Lâm Quân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Độ nhị mỹ nhân

Ngay tại tầng 33 của Plaza, phòng 333 là căn hộ riêng của Kiệt. 4 chàng đang tụ tập ở đây. Kiệt đi kiểm đồ ăn, Minh và Thiên đấu game, Huy bật laptop gõ liên tục, sau đó gọi Thiên:

“- Thiên! Lại đây mau! Nhanh lên!”. Huy vẫy tay liên tục. Vừa thua một màn, Thiên không cam lòng đứng dậy, Minh cũng đi theo.

“- Chuyện gì?”

“- Ông hỏi nhỏ này hả?” Huy chỉ chỉ vào màn hình, trên màn hình một cô gái mặc chiếc đầm ống dài qua đầu gối đang cười tươi tắn, nụ cười tươi hơn cả ánh mặt trời khiến người ta chói mắt, tiếp theo một ảnh mặc đồng phục với mái tóc buộc lệch đáng yêu tình nghịch, nhưng vẻ mặt ưu tư, đôi mắt buồn nhìn xa xăm, cuối cùng một ảnh là đang cuộn tròn trong chăn như chú mèo con, vẻ mặt tĩnh lặng như một thiên thần ngủ quên. Mỗi một kiểu ảnh lại thể hiện một vẻ đẹp khác nhau của cô gái, cô gái đó chính là người hai lần đụng Thiên: Nhạc Lư Ly.

“- Nhạc Lư Ly! Sinh ngày 14/2/1990! Cao 1m72 nặng 50kg. Số đo 3 vòng 88-61-92. Woa! Chuẩn nha! Là học sinh giỏi toàn diện, đứng đầu trong các kì thi lớp 8, lớp 9 và nửa kì đầu lớp 10. Năng khiếu: biết múa, sử dụng nhạc cụ như piano, violon. Ngoài ra còn có nhất đẳng huyền đai Teakwondo và Karate, ngoài ra còn luyện aikido khá lâu năm...” Càng đọc Minh càng biến sắc. Con gái đẹp hần gặp nhiều, con gái giỏi hần gặp nhiều, nhưng nếu đúng như những gì trong đây viết thì con bé này đúng là quái vật.

Kiệt từ trong bếp ra thấy mấy thằng bạn cắm cúi vào màn hình laptop cũng ngó vào, anh cũng thấy hơi bất ngờ khi Ly giỏi võ như vậy, ngược lại Thiên tỏ ra đầy hứng thú và lòng cũng thoải mái phần nào. Nó cũng nhất đẳng Karate cộng thêm Judo, có mấy ai là đối thủ của nó? Vậy mà để con nhỏ đó ulynh thật mất mặt! Mà con nhỏ đó cũng võ nghệ đầy mình thì nó cũng có lí do biện hộ cho mình rồi. Càng nghĩ đến Ly nó càng thấy hứng thú, rút điện thoại ra nó bấm gọi...

Huy chỉ tiếp vào hình Yến, nói:

“- Nhỏ này thành tích cũng không kém! Hạ Phi Yến sinh ngày 6/8/1990. Cao 1m74 nặng 49kg. Số đo 3 vòng 84-60-90. Thành tích học tập giỏi nhưng không đều, về thành tích võ thuật cũng chẳng kém em kia, còn được trải qua một kì huấn luyện đặc biệt của quân đội nữa chứ... Chẹp! Xinh nhưng... mạnh mẽ quá!” Huy lắc đầu tiếc nuối. Kiệt lại chú ý đến người con gái phía trên, kéo lên xem: “Thủy Mị Linh, một trong tứ đại gia tộc. Sinh ngày 9/9/1990. Cao 1m70 nặng 50kg. Số đo 88-63-91. Có giọng ca trời phú, giỏi về violon, chăm ngôn sủng ‘Hương tới ngày mai, để sẵn trai’...” đọc đến đây Kiệt phì cười thầm nghĩ “nhỏ này đúng là..”

“- Ông tìm kiếm gì ra mấy thông tin này thế?” Minh thắc mắc.

“- Đây là danh sách bình chọn thập đại nữ nhân bên học viện nữ sinh, bà Gia Tú nhà tôi năm ngoái cũng có mặt trong đây” di chuột lên phía trên rồi chỉ vào “đệ nhất nữ nhân đó nha! Nhưng chỉ hơn em Ly một phiếu thôi!”

“- Cuộc thi mới tổ chức năm ngoái à? Năm nay tổ chức không nhỉ?” Minh hỏi tiếp.

“- Nghe bà Tú khoe có từ trước khi bà ấy vào rồi! 2 năm liền giữ danh hiệu đệ nhất nên năm nay chắc sống chết gì bà ấy cũng cố giành nhất cho coi!” Huy nhún nhún vai. Thiên nghe điện thoại xong, quay ra thông báo:

“- Từ mai học lớp 11A”

“- Tôi nhớ là 11E chứ hả?” Huy hồ nghi, nó xem đâu có sai?

“- Miễn hời! Biết thế là được rồi!” Nói xong Thiên xoay người vào phòng ngủ để mặc 3 thằng bạn nhìn nhau khó hiểu. “Luru Ly? Có lẽ sau này đi học cũng không quá nhảm chán!” Thiên nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Trong một ngôi biệt thự lộng lẫy xa hoa, giữa khu vườn đầy hoa hồng đủ loại màu sắc, một người đàn ông tuổi chừng thất thập cổ lai hi ngồi nghỉ ngơi. Xung quanh có mấy cô hầu gái đứng chờ sai bảo. Đàng xa, một người đàn ông trung niên vội vã bước tới, tuy nhiên vẫn bước đi rất nhẹ, ông phát tay cho mấy cô hầu gái lui xuống:

“- Chủ tịch!” Vương Chính khom lưng kính cẩn. Người được gọi “chủ tịch” chính là ông Lăng Chấn Hùng, người đứng đầu trong tứ đại gia tộc. Dần dần mờ mắt, ông chậm rãi nói:

“- Đến rồi à! Ngồi xuống đi!”

“- Lần này có thêm một số thông tin mới về thiếu gia, chủ tịch ngài xem!” Nói rồi đưa một phong bì cho ông Hùng. Nghe tin về con trai, ông vội vàng lấy xem... Xem hồi lâu, ông thờ dãi buông rơi phong bì. Vương Chính lẳng lẳng đứng bên cạnh, qua hồi lâu ông Hùng mới lại mở miệng:

“- Vương Chính! Có phải tôi quá cố chấp không? Nếu hồi xưa tôi chấp nhận con bé kia, giờ tôi có con trai con dâu, cả cháu nội nữa, giờ thì.... mất hết cả rồi” ông Hùng chậm rãi nhắm mắt, nét mặt già nua hiện rõ vẻ hối hận đau đớn. Chỉ vì hai chữ “môn đăng hộ đối” mà ông tìm mọi cách chia lìa đôi uyên ương, kết quả con trai ông bỏ đi theo người yêu. Trong lúc giận dữ ông nói từ con, coi như chưa từng có đứa con đó. Mấy năm gần đây tuổi già sức yếu, nghĩ đi tìm con trai trở về thì kết quả nhận được là tờ giấy báo tử... Đau đớn, shock khiến ông liệt hai chân, nhưng ông vẫn không muốn tin! Ông cho người điều tra lần nữa, lần nữa, và kết quả vẫn vậy...

“- Chủ tịch đừng quá đau lòng! Ngài vẫn chưa mất hết mà! Ít ra còn có hi vọng tìm được con của thiếu gia!”

Ông Hùng nhớ lại, trong tất cả hồ sơ của mấy lần điều tra đều nói chỉ có 2 vợ chồng con ông chết, vậy đứa cháu gái của ông đi cùng ra sao? Có khả năng vẫn còn sống! Ông lại có 1 tia hi vọng:

“- Điều tra kĩ lại vụ tai nạn xe năm đó! Tại sao đứa bé đi cùng lại biến mất? Nhất định phải tìm ra đứa bé đó!” Nếu nó còn sống..

5h chiều nó mới về nhà. Chào hỏi từng người làm trong nhà, nó lao xuống bếp:

“- Con chào di! Hôm nay nấu món gì vậy di?” Di Lệ chuyên phụ trách nấu ăn ở nhà nó, di nấu ăn rất ngon nên nó thường bám theo học cách nấu.

“- Hôm nay cô chủ về muộn hơn mọi khi nhỉ? Mấy món cũ ấy mà! Cô lên phòng đi, lát được cơm tôi gọi”

Đang định đi ra khỏi bếp, nó lại ngoái lại hỏi

“- Tôi nay bỏ con có về ăn cơm không đi?”

“- Ông chủ chiều mới về chuẩn bị đồ đi công tác rồi! Ông chủ nói lần này sẽ đi rất lâu đấy, bảo nếu cô chủ có chuyện gì cần thì gọi cho ông chủ”

“- Con biết rồi! Con lên phòng đây!”

4 năm trước, ngày vô tình nghe được sự thật nó không phải con của gia đình này, nó quá shock. Nó bỏ nhà đi lang thang, rồi anh trai Nhạc Phong nhìn thấy nó trên đường đã đuổi theo, không để ý nên bị ô tô đâm... không mất mạng, mà mất đi đôi chân. Người yêu anh ấy cũng là vị hôn thê hiện tại Ngọc Yến không chê anh tàn tật, kiên quyết ở bên anh nên gia đình đã tổ chức đính hôn cho hai người. Thế nhưng khi anh Phong vượt qua nỗi tự ti, dần hòa nhập lại với cuộc sống, đến công ty giúp bố, bà Yến lại bắt đầu giờ chứng lắng lơ. Nhất là từ qua Tết vừa rồi anh Phong chuyển qua Mi công tác, bà Yến càng thoải mái, mấy lần nó bắt gặp nhưng không đuổi kịp để hỏi cho ra nhẽ, ví dụ như lần trước ở cửa quán bar. Nói đến vụ đó làm nó lại nhớ tới Thiên: “mắt cậu ấy đẹp thật... nhìn chỉ muốn... móc ra ngắm cho đã” nó nghĩ thầm (anh Thiên mà biết chắc trước mặt chị ảnh hồng dấm mỡ mắt luôn). Lại bật cười khoái trá khi nhớ đến về mặt Thiên lúc bị giẫm đạp dưới gót chân mình: “Đáng đời cậu ta”. Nhớ đến sắp tới phải sống một mình, nó điện thoại cho Tâm:

“- A nhô!” mới 1 hồi chuông Tâm đã nhắc máy

“- Góm nhắc máy nhanh thế! Bà đang ở đâu thế!”

“- Nhà chứ ầu... rột!”

“- Đang ăn à? Bố mẹ bà có nhà không?”

“- Chưa về! Đã đến giờ về đâu? Hỏi bố mẹ tôi làm gì?”

“- Để bảo bà xin phép sang nhà tôi ở ngắn hạn, bố tôi đi công tác lâu ngày”

“- Biết rồi! Mai sang!” Nói xong cúp máy, Tâm không tham ăn nhưng khi ăn thì rất chuyên tâm, ghét bị làm phiền. Nó gọi tiếp cho Yến

“- Tí nữa tôi sang!” Rồi cúp máy, không để nó phản kháng. Nó đi tắm. Tắm xong ra thấy có mười mấy cuộc gọi của Linh, cuộc gọi cuối cách đây 1p, lại có cuộc gọi đến:

“- A...”

“- Bà có coi tôi là bạn nữa không thế? Gọi 2 nhò kia qua mà không gọi tôi? Bà....bà... bà quá lắm! Tôi nghỉ chơi với bà luôn!” Linh nói một lèo chưa để cho Ly nói hết câu “alô”

“- Giờ bảo được không?” Ly cắt ngang

“- Muộn rồi! Giờ bảo vô ích!” Linh kiên quyết

“- Vậy bà không sang hả? Vậy thì thôi!”

“- Ai bảo tôi không sang? Phải sang trừng trị bà chứ! Lát tôi qua cùng Yến! Lát bà chết với tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sau một đêm nô đùa không ngừng nghỉ, kết quả là hôm sau 3 đứa nó phải vác đôi mắt của gấu panda đi học. Sáng sớm Tâm đã vác vali qua nhà nó. Gọi nửa ngày trời mà 3 đứa nó vẫn ngoài vùng phủ song (vì đang trong vùng phủ chân). Đột kích phòng nó thì mới phát hiện 3 con bạn thân yêu đang cuộn tròn trong chăn thò mỗi cái đầu ra ngoài, mà theo như lời Tâm miêu tả lại là như “ 3 con heo con no sữa mẹ nằm ềnh bụng ra”. Đã vậy Tâm còn chụp để lưu giữ lại khoảnh khắc đáng nhớ này nữa chứ (nhò này ác!). 3 đứa nó dính “tổng tiến công” để hủy chứng cứ thì nhò Tâm đã nhanh tay up lên trang cá nhân của nhò.

3 đứa đến trường trong tâm trạng buồn rầu và..... buồn ngủ! Nên lẽ đương nhiên, Tâm vinh dự được nhận trọng trách lái xe. Thối đời “trâu buộc ghét trâu ăn”. Nhò Tâm xấu tính thấy 3 đứa nó ngủ ngon lành, thì thoảng lại cổ tình phanh gấp một cái, làm 3 đứa đầu đụng lung tung, quay ra lườm nhò thì nhò lại tỉnh bơ:

“- Xe kia đi kiểu gì không biết?”

“- May quá suýt tông vào con chó!”

“- Tí nữa thì đi xuống hố”

“-.....”

Cho đến n lần phanh gấp, nhỏ Linh hét lớn lên:

“- Lần này là vì cái gì nữa?” Linh quyết tâm lần này nó lấy bất cứ lí do gì nữa cũng phải ۆnh nó vài cái trả thù cho mấy cục u trên đầu

“- Đến trường rồi!” Tâm tươi cười dịu dàng, mà trong mắt bọn nó bây giờ nụ cười bình thường vô hại ấy giờ mới vô lại làm sao. Tâm tung tăng vui sướng đi trước đề 3 đũa đằng sau nghiêng răng ken két nhìn theo.

Lớp nó học bây giờ vốn là khu lớp của nữ sinh trước kia, nên bọn nó vẫn không thấy gì khác lắm, thậm chí quên rằng bây giờ là nam nữ học chung, chỉ đến khi bước vào lớp mới sực nhớ ra.

Lớp 11A tại nó hiện nay là 28 học sinh, bao nhiêu nam bao nhiêu nữ nó chưa rõ. 4 nàng bước vào lớp, nam sinh vui vẻ phấn chấn, nữ sinh buồn rầu thất vọng. 4 nàng lăm ngơ như không biết, tiến thẳng đến 4 bàn cuối, vị trí quen thuộc yêu thích của mấy nàng. Nó chọn bàn trong góc, Yên chọn bàn ngoài cùng, Tâm và Linh ngồi 2 bàn giữa. Chỉ có một vấn đề nhỏ là 1 trong hai bàn giữa có một nam sinh đang ngồi. Linh và Tâm cho nhau liếc mắt, Tâm gật đầu tiến lên, gõ gõ lên mặt bàn. Chàng trai ngẩng lên:

“- Chào bạn! Mình là Băng Tâm! Từ nay là học sinh lớp 11A!” nói rồi tươi cười chìa tay ra, tỏ vẻ muốn bắt tay thân thiện.

“- Chào... chào bạn! Mình... mình là.... Thẩm Hạo!” chàng trai từ từ vươn tay ra bắt tay Tâm, khuôn mặt phỉếm hồng. “Nai con ngơ ngác” là từ mà 4 nàng hình dung về anh chàng này.

“- Mình biết mình hơi vô lí nhưng vị trí này mình vẫn quen ngồi rồi! Bạn có thể nhường lại cho mình và chuyển vị trí khác được không?” Tâm nhẹ giọng ní non.

“- Được.... không thành vấn đề!” Chàng trai vội vã thu dọn, nhảy lên bàn phía trên dãy bên cạnh, Tâm ung dung ngồi xuống, chàng trai hi thoáng lại liếc ngấm trộm Tâm một cái.

Hết trò đề xem, nó đang chuẩn bị gục mặt xuống bàn chộp mắt thì:

“- Ấy dô! Thật là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ nha, nhanh như vậy lại gặp mặt rồi!” Vừa vào lớp Thiên đã quét một vòng tìm bong bóng Ly, thấy nàng đang chuẩn bị gục xuống, vội vàng lên tiếng reu ghẹo

Ly gật mình, ngẩng đầu lên, thấy Thiên đang lười biếng dựa vào cửa lớp cười gian trá, bên cạnh là 3 chiến hữu, Ly vươn tay nheo Linh đang nằm ngủ một cái:

“- AAAAA! “Bị đau, Linh hét ồm lên bật dậy, day day chỗ đau quay ra lờm Ly, lại phát hiện con bạn đang về mặt ngây ngốc, nhìn theo ánh mắt Ly, Linh cũng phát ngốc theo.

Thiên buồn cười trước phản ứng của 2 nàng, từ từ tiến về phía Ly, 3 chàng cũng đi theo bước vào lớp. “Bây giờ thì em đã hiểu” hiểu vì sao 11E lại thành 11A, 3 chàng nghĩ.

“- Xem chừng... bạn có vẻ... phản kích khi gặp lại tôi nhĩ” Thiên cười mím đôi diện với mặt Ly, hai tay chống bàn.

“Phản kích con khỉ” Ly trong lòng đang mắng ****, nguyên rủa, khinh bỉ Thiên không ngừng. Ngoài mặt vẫn bình tĩnh, tươi cười đối đáp:

“- Trên mặt tôi có ghi hai chữ thế sao? Nhưng mà gặp lại bạn, làm tôi nhớ đến một chương trình rất thú vị xem tới qua, nên quả thật có chút phản kích. Dù sao.... hang thật giá thật vẫn hơn!”

“- Ồ! Chương trình gì khiến bạn có liên tưởng đến tôi vậy? Idol hay hot teen?” Thiên tò mò.

“- Thế giới động vật!” Ly tươi cười nhấn mạnh từng chữ, rồi không thèm đề ý đến Thiên gục mặt xuống ngủ.

Cả lớp phì cười, bị Thiên lờm lại im lặng giả vờ làm việc khác, chỉ có 6 người là không chịu sự uy hiếp bằng ánh mắt của Thiên, Huy thờ dãi:

“- Aiii! Oan gia ngõ hẹp!”

“- Phải nói mấy ông là âm hồn bất tán mới đúng” Linh nhìn Huy khinh bỉ, phàn bác.

Huy định cãi lại thì Linh đã gục mặt xuống ngủ. Vì có 4 chàng chuyển vào nên lớp phải xếp thêm 4 bộ bàn ghế, thành ra vị trí chót của các nàng lại thành áp chót. Điều này làm các nàng rất bất mãn, càng thêm thành kiến với các chàng. Thiên đương nhiên chọn ngồi dưới Ly rồi, Minh ngồi xuống dưới Tâm. Huy không muốn ngồi gần Linh, mắt thấy Kiệt đang lại gần chỗ Yên, Huy vọt tới ngồi xuống, làm ngơ về mặt ngạc nhiên của Kiệt.

Kiệt không nói gì, lẳng lặng ngồi dưới Linh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Nó muốn chuyển lớp”. Đó là ý nghĩ đầu tiên của nó khi thấy chủ nhiệm đi vào. Cô giáo trẻ, cao ráo xinh xắn, thân hình sexy nóng bỏng đủ khiến bọn nam sinh chảy nước dãi có một biệt danh không phù hợp với thân hình chút nào: Hương “Rambo”.

Tên đầy đủ của cô là Hà Uyên Hương, một cái tên đầy nữ tính, một thân hình lại càng nữ tính, nhưng tính tình phải nói đúng là “người đàn bà thép”. Chịu trách nhiệm về bộ môn thể dục, nhờ “phước đức” của cô, tụi nữ sinh ngày càng tỏ rõ bản lĩnh của “phái yếu”. Đó là cứ đến giờ thể dục lại ốm, cứ đến giờ thể dục lại ngất! Đến như nó với Yến, năng nổ là thể, dưới sự huấn luyện của cô cũng muốn ngất luôn! Cái sân chạy trường nó dài chừng 1km, nhẹ nhàng chạy 5 vòng. Đến giờ học bơi hả? Đủ 1000m thì đạt! Dường như cô ngại bọn nó thừa tình lực quá hay sao không biết!

Lũ con trai... đương nhiên hoan nghênh cô nhiệt liệt rồi! Đợi qua vài ngày thể dục xem còn thể không?

Và không ngoài nó dự đoán, chỉ đến tiết thể dục thứ 3 thôi, Huy đại diện tụi con trai lên góp ý với cô:

“- Cô ơi! Thể dục là để rèn luyện nâng cao sức khỏe, không phải để vất kiệt sức, cô bắt bọn em chạy 10 vòng quanh sân, lại hít đất 100 cái, như thế hơi quá sức tụi em!” Huy nhăn nhó đau khổ nói.

“- Em cũng nói thể dục là để rèn luyện, cô đang cho bọn em rèn luyện đấy thôi! Nếu cứ tập nhẹ nhàng lâu dần sẽ khiến bọn em ì trệ, phải thử vài cơn mưa xuân thì mầm non mới đâm chồi được chứ” cô CN (chủ nhiệm) tươi cười đáp lại.

“- Nhưng cô ơi! Em thấy đây không phải mưa xuân đâu mà là bão táp ỹ, với sức gió giật cấp 12 13 luôn!” Linh meo mào.

“- Thôi được rồi! Hôm nay cô không bắt các em chạy nữa! Khởi động thân mình, làm dẻo xương cốt, theo từng đôi một. Một nam một nữ”

Nghe đến 1 nam 1 nữ, 4 chàng 4 nàng nhà ta đứng yên bất động. Trai gái đến mời cặp mấy anh chị nhà ta dung ánh mắt băng lạnh đuổi chạy hết.

“- Sao vậy? Bắt cặp được chưa?” Cô CN tới gần hỏi thăm.

“- Cô ơi có thể cho bọn em nữ với nhau được không?” Ly lên tiếng

“- Không được! Cả lớp bắt cặp hết rồi! Nếu các em còn chưa chịu vào cặp, cô sẽ chọn dùm các em” thoáng chốc mặt cô trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, bọn nó biết không có đường lui rồi, vấn đề là chọn ai đây? Đây là vấn đề cả 4 chàng và 4 nàng đều suy ngẫm.

Thiên hít dài một hơi, tiến lên trước mặt Ly:

“- Cùng tập?”

“-.....”

“- Tôi có thể xem sự im lặng của bạn là đồng ý chứ?” Thiên tươi cười rồi chưa để Ly phản bác thêm, ấn Ly ngồi xuống. Lần lượt, Yến vào cặp với Kiệt, Linh với Huy, Tâm với Minh. Lần này thì Kiệt nhanh chân không để Huy cướp chỗ.

Động tác đầu, ngồi giang chân hình chữ V, càng to càng tốt, sau đó bắt đầu đưa tay trái qua phải, phải qua trái, tiếp đó là bạn tập sẽ giúp ấn người về phía trước. Thiên cố ý nhân lúc Ly không đề ý, ấn mạnh lưng Ly xuống:

“- AAAAAAAAAAAAAA!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 15

Mọi người nhìn theo nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết, thấy Linh đang cúi rạp trên đất ngẩng đầu lên mếu máo đầy đáng thương, Huy đứng đằng sau cười khoái trá, khỏi cần giải thích đũa ngọc cũng biết chuyện gì xảy ra.

Bị bắt ngờ bởi tiếng hét của Linh nên Ly không để ý đến hành động cố ý của Thiên, Ly bật dậy chạy ra đỡ Linh dậy. Linh oán hận nhìn Huy, phui bụi trên người xong, cô CN đến gần hỏi han:

“- Em không sao chứ?”

“- Em không sao! Chỉ bị bắt ngờ thôi!” Mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt vênh váo của Huy. Có trời biết! Giờ phút này nó đang dùng ánh mắt đầy dọa Huy đến địa ngục tầng 19, tưởng tượng khuôn mặt kiêu căng kia bị nó dẫm nát dưới chân...

Thấy Linh không sao, Ly quay lại tập tiếp. Mà cái động tác tiếp theo này.....có phần hơi kì quái.....

Theo từng tổ.... tức là một trai một gái.... từng cặp.... thay phiên nhau.... áp lưng vào nhau.... hai tay móc vào nhau....một người cúi xuống nhắc người kia tựa trên lưng....luân phiên....luân phiên....

Đang khi nó còn đang suy nghĩ về cái hình ảnh quá mức thân mật với Thiên, Thiên đã chủ động trước.... đột nhiên Ly thấy thân thể mình nhẹ bẫng, đất trời thay đổi, máu chảy dồn lên não....

Với phản ứng nhanh nhẹn của người học võ, Ly kịp phản ứng để lộn người chống tay chân xuống đất, tránh cho cơ thể suýt nữa bị Thiên quật ngã. “Hắn cố ý” Ly nghĩ trong lòng, cảm tức nhìn Thiên. Ly càng tỏ ra cảm tức Thiên càng khoái trá:

“- Sao vậy bạn Lưu Ly? Chỉ là bài tập thư giãn cơ thể mà cũng khiến bạn đứng không vững thế sao?” Thiên nhếch mép cười nhạt.

“- Lần đầu mình thấy có người tập thư giãn gân cốt thôi mà cũng “nhiệt tình” như bạn Thiên, quả thật khiến mình bất ngờ. Mình cũng nên giúp bạn giãn gân cốt mới phải đạo chứ hả?” Đứng lên phui bụi, Ly vừa nói vừa nhanh chóng xoay người, hai tay vòng qua kéo tay Thiên, lưng áp vào lưng Thiên, nhanh chóng dùng một thế võ aikido, cúi mình kéo Thiên lên cao rồi nhanh rút tay kéo lên cổ áo Thiên vật Thiên xuống..

Biết rõ khả năng của Ly, Thiên không hề khinh địch, mắt thấy cổ áo bị túm Thiên phản ứng nhanh bám vào tay Ly, hai chân mạnh chống xuống đất, rồi hiên ngang đối mặt với Ly, cổ áo vẫn còn bị Ly nắm, cười đắc thắng.

Ly hơi bất ngờ trước phản ứng nhanh nhạy của Thiên, lại càng tức giận mình vừa rồi phản ứng quá chậm: “Hắn cũng không tầm thường” ánh mắt Ly lóe sáng. Lập tức xuất chiêu võ tấn công....

Ly liên tục tay đâm chân đá. Thiên cũng dùng hết sức tránh né. Dù Ly là con gái thật, nhưng cũng thuộc hạng cao thủ, nên dù Thiên cũng có võ, cũng chẳng thua kém Ly, nhưng vào thế bị động Thiên cũng khá chật vật chống đỡ.

Hai người đánh qua đánh lại, càng ngày càng đi xa, cũng càng ngày càng thu hút sự chú ý của mọi người, trong nhất thời tất cả học sinh ngừng động tác, đứng xem “đấu võ” miễn phí, đảm bảo sống động.

Linh và Huy đang ở đấu võ “mòmi”, cũng ngừng chiến đấu quay ra coi tình hình của hai đứa bạn. Ngay cả cô Hương cũng không quản học sinh bỏ tập, đứng lặng yên quan sát. Thiên nắm được một tay Ly, Ly bắt được một tay Thiên, cả hai giằng co không ai nhường ai, chuyển qua “đấu mắt”, ngay lúc cả hai trừng nhau sắp lòi con mắt thì chuông reng hết tiết.

“- Xem như cô lợi hại” Thiên thả tay Ly

“- Anh cũng không thường” đến lượt Ly thả tay. “Từ nay tôi phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!” Ly tươi cười sáng lạn khiến Thiên ngáy ngẩn trong giây lát: “Con bé đẹp thật” Thiên nghĩ thầm

Một tiết học sóng gió tạm thời trôi qua yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ngày mai là sinh nhật Linh, và ngày kia là kì thi kiểm tra trình độ. Hôm qua “đại ma nữ” lại gọi tụi nó lên “trò chuyện tâm tình”, và còn nhắc khéo về việc thi cử, vòng vo từ chuyện đồng tây kim cô đến gần nhất xã hội cận hiện đại phụ nữ phải đấu tranh ra sao mới được đi học, được bình đẳng, chốt lại một

câu là : tui nó phải thi tốt, xếp hạng cao, chứng minh thực lực của nữ sinh. Vấn đề là, chỉ 4 đứa nó hạng cao mà còn lại nữ sinh toàn đứng đầu “từ dưới lên” thì ăn thua gì?!!

Linh vốn dĩ học không giỏi, chỉ môn nào thích như Toán, Anh thì chị ta học rất chăm. Còn những môn khác, luôn luôn chỉ một câu: “không hứng thú!”. May cho con nhỏ là có con bạn tuyệt vời như nó, khi sắp xếp tên hai đứa cũng gần nhau nên dù thi tại lớp hay quy mô toàn khối vẫn ngồi gần nhau. Cũng chính vì thế Linh càng ỷ lại vào nó. Nên với thi cử, vốn dĩ Linh chưa bao giờ có cảm xúc gì, không ghét cũng chẳng mong chờ.

Thế nhưng cái lần thi cử này lại ngay sau ngày sinh nhật của Linh, thành ra cái kế hoạch đi chơi xa đón sinh nhật của con bé tan thành mây khói, vì vậy nàng ta đặc biệt dành mọi thù hận cho cuộc thi lần này. “Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng”, nàng ta hận thù kì thi, hận thù các môn thi, hận các thầy cô giáo thi bọn nó hiểu được! Song, bọn nó học cũng hận lây cả bọn nó thì có phần hơi quá đáng nha. Diễn hình là hôm nay nàng ta làm mặt lạnh với 3 đứa, thực thi chính sách 3 không: “không nói, không nghe, không thấy”.

“- Nhỏ Linh sao vậy? Uống nhầm thuốc hả?” Giờ ăn trưa, có 3 đứa ngồi ăn, Yến lên tiếng hỏi.

“- Đại khái là khi quá mức phấn khích sẽ sinh ra một số phản ứng cực đoan đi!” Nó vẫn cầm cúi ăn, trả lời.

“- Phấn khích vì việc gì?” Yến càng thắc mắc.

“- Mai sinh nhật nhỏ!” Tâm trả lời dùm nó.

“- Dù thế, có cần phải chung cái bộ mặt như... Chúng ta cướp anh đẹp trai nào của nhỏ không?” Yến nhăn nhó. Nó với Tâm phì cười vì liên tưởng của Yến, song đối tượng là Linh thì liên tưởng này không sai.

Hết giờ nghỉ trưa về lớp, nhỏ Linh mặt mũi vui tươi hơn hờ ừ ừ đến chỗ bọn nó:

“- Hôm nay anh hai tui về! Mai sinh nhật tui sẽ tổ chức ở nhà! Mấy bà chuẩn bị đi nhá, tui mời cả lớp luôn á!” Linh cười toe toét. Nói xong lại chạy biến đi đâu mất, để 3 đứa nó ngơ ngác nhìn nhau:

“- Trờ mặt nhanh hơn trở bàn tay!” Yến thốt lên cảm thán. Vừa mới một bộ mặt “lại gần giết không tha”, giờ lại về mặt hờ hờ như... được tặng một hậu cung trai đẹp !!!

“- Kệ nhỏ! Tính nhỏ là vậy mà! Sáng nắng chiều mưa, trưa giông bão tối ẩm ướt!” Tâm cười, lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

“- Biết nó dở mà vẫn phải niềm nở với nó! Haizz!” nó thở dài, nhún nhún vai.

Từ sau vụ đấu võ, Thiên không hay trêu chọc nó như trước nữa, nhưng không từ một cơ hội nào đã kích nó, ví dụ như một lần trong giờ lịch sử, nó lơ mơ chuẩn bị gục mặt xuống bàn thì... :

“- Cô ơi! Cô giảng chán quá! Bạn Ly ngủ gật rồi nè!” Thiên mách lẻo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Mặt nó vừa tiếp xúc với cái bàn lại bật dậy như lò xo, vội vàng thanh minh:

“- Đâu có đâu cô! Cô giảng hay lắm!” Nó cười nịnh nọt. Nó không phải đùa leo mép, mà nó thức thòi. Vốn dĩ nó học giỏi, nên dù tiết học nào nó không gây mất trật tự làm ảnh hưởng giờ học, các thầy cô vẫn “mở một con mắt nhắm một con mắt” cho qua. Đó cũng là một trong những lí do nó cố gắng duy trì thành tích.

“- Phải không! Vậy em nói cô nghe xem vừa nãy cô giảng em thấy đoạn nào hay nhất?” Cô giáo vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt nhìn đủ làm nó đông cứng.

“- Em... em... thấy đoạn nào cũng hay hết!” Nó cười còn khó coi hơn khóc, “nó có nghe gì đâu mà hỏi? Toàn vào tai này ra tai kia luôn” nó nghĩ thầm.

“- Vậy sao? Vậy em nhắc lại những lời cô vừa nói xem nào!” Cô giáo lịch sử vẫn tươi cười, nhưng điều đó càng có nghĩa là nó chết không toàn thân cho mà coi.

“- Em... em..!” Đang lúc nó nhìn đông nhìn tây tìm sự trợ giúp, nhưng mấy con bạn nhìn nó thương cảm ra về “lực bất tòng tâm”, nhỏ Linh còn làm dấu thánh giá tỏ vẻ “cầu Chúa ban phúc lành” cho nó, làm nó khóc không ra nước mắt.

Có lẽ lời cầu nguyện của Linh vọng đến Chúa, đang lúc nước sôi lửa bỏng, tình thế “ngàn cân treo sợi tóc” thì chuông reo hết giờ. Tiếng chuông đình tai như óc đáng ghét hàng ngày đánh thức nó khỏi cơn mơ màng, giờ phút này nó thấy còn êm ái hơn tiếng đàn violon nữa. Nó thoát nạn!

Quay xuống trừng mắt nghiêng răng nhìn Thiên:

“- Cậu được lắm! Xem như cậu lợi hại!”

“- Cảm ơn lời khen!” Thiên cười khoái trá chọc tức nó.

Nó muốn xông lên dẫm đạp cái bản mặt tươi cười kia, nghiền nát dưới chân cho hả giận, mà nó biết nó càng tức giận Thiên càng vui sướng, nó hít một hơi thật sâu, rút điện thoại ra, sửa tên của Thiên trong danh bạ của nó từ “Tên xấu tính” thành “Tên lưu manh bi ỏi”. Đút điện thoại vào túi, nó cười đều Thiên một cái, định ngồi xuống mà nổi cảm phẫn trong lòng không dễ dàng nguôi thế được. “Quần tử báo thù mười năm chưa muộn” đạo lý này nó biết, “lùi một bước trời yên bể lặng” nó càng hiểu. Bây giờ nó nhịn để tương lai trả cả gốc lẫn lãi không có gì không được. Nhưng giấc ngủ bị quấy rối khiến tâm tình nó khó chịu cực điểm. “Không gây thương tích trên người hấn là được chứ gì?”. Đầu óc nó chợt lóe sang.

Lại rút bé iphone 3G ra, nó chỉ trở liên tục, quay xuống bàn Thiên. Thiên đang quay ra nói gì đó với Kiệt:

“- Hạo Thiên!” nó gọi. Không to không nhỏ. Không kinh động xung quanh vừa đủ để Thiên nghe thấy. Thiên quay ra:

“- Tách!” Cái mặt ngây ngô của Thiên được thu nhỏ trong điện thoại của nó.

Thiên còn đang thì thầm to nhỏ với Kiệt cả cuộc phản ứng của nó thì nó gọi. “Nhỏ giờ điện thoại lên làm gì không biết?”. Thiên còn đang thắc mắc, khó hiểu. “Gọi người ta rồi lại quay lên không nói gì? Nhỏ này giận quá hóa điên sao?”. Một đồng câu hỏi thắc mắc bay quanh đầu Thiên, Thiên chăm chú nhìn bóng lưng Ly. Thấy con nhỏ cầm điện thoại chỉ trở liên tục, luôn mồm:

“- Tên xấu tính, bi ỏi, vô liêm sỉ, lưu manh. Chết nè! Chết nè! Chết nè! Ta đấm, ta đấm, ta đấm. Chết mi nè!”

Tò mò, Thiên ngoái đầu lên nhìn, Ly vẻ mặt vô cùng hưng phấn, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm bé iphone, và trên màn hình iphone.... Ôi trời!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Xin thưa! Trên màn hình iphone bây giờ, chính là khuôn mặt của anh! Chỉ có điều, sau mỗi cái chỉ trở của chị Ly, khuôn mặt anh lại bầm tím, sưng vù vù, cho đến khi biến dạng đến nỗi ba má nhận không ra, trò chơi được bắt đầu lại. Và cái khuôn mặt đẹp trai của anh lại dần dần biến dạng dưới bàn tay (chính xác mà nói là ngón tay) của chị Ly nhà ta. (Xin nói thêm là nhờ phát kiến vĩ đại này của Ly mà sau này 3 anh Huy, Minh, Kiệt nhất quyết đổi sang xài iphone làm anh Thiên phát khùng, trong cơn nóng nảy tiện tay đập em e72, sau đó cũng xài iphone luôn cho đồng bộ).

Ly vui sướng phấn khích. Thiên cười khổ. Nhìn thấy khuôn mặt của mình bị biến dạng xấu xí đi là một cảm giác không mấy dễ chịu, đã vậy lại còn tuần hoàn liên tục nữa chứ. Một phần nữa là Thiên thấy Ly có vẻ đắc ý chừng chặc, kìm chế được bản tính dễ xúc động của tuổi này, nhưng có lẽ đó chỉ là vỏ bọc. Ly hành động “ngây thơ” hơn Thiên nghĩ (chứ hành động mách lẻo của anh không ngây thơ ???). Nhưng Thiên lại rất thích hành động ngây thơ này của Ly, bởi nó có chút “con gái”. Trong vô thức, Thiên không nhận ra rằng, ánh mắt Thiên càng ngày càng chăm chú dõi theo Ly.

Tan học hôm nay, Linh về nhà đoàn tụ anh hai. 3 anh trai của Linh người nào cũng có diện mạo nổi bật. Anh cả Thủy Tịch Kiên hơn Linh 10t, anh hai Thủy Tịch Nhân hơn Linh 8t, anh ba Thủy Tịch Doanh hơn Linh 4t. Anh cả giờ đã đến công ty giúp bố Linh, anh hai năm nay mới du học về nước, còn anh ba vẫn đang học đại học.

Tịch Nhân về nước, ngoài Linh ra còn một người nữa cũng vui mừng phấn khích không kém là Tâm. Bọn nó chơi với nhau cũng 10 năm nay, đến nhà nhau ngủ chung tắm chung nhiều vô số. Nên mấy anh trai Linh cũng đối đãi với bọn nó như với Linh. Trong 3 người thì anh hai Tịch Nhân giỏi ăn nói nhất. Với một cô bé mới lớn như Tâm, những lời nói quan tâm vô tình ấy lại khiến con tim non nớt của nó lồi nhịp. Lời chưa dám ngỏ, anh Nhân đã lên đường du học. Tâm vẫn chờ đợi, chờ đợi ngày hôm nay, ngày Nhân quay trở về... chỉ là...

Linh để xe lại cho bọn nó và gọi người đến đón. Tan học, 3 đứa nó cũng đi chọn quà cho Linh, tiện thể chọn quần áo cho Tâm

“- Mai ra mắt chàng có khác! Chưa bao giờ tôi thấy bà khăn trương như bây giờ đấy!” Nó trêu chọc.

“- Ngoài chàng ra còn bố mẹ anh em chàng nữa, không khăn trương sao được!” Yên cũng phụ họa theo, tiện thể nháy mắt với nó.

“- Các bà đừng trêu tôi! Đợi sau này đến lượt các bà, có khi còn khăn trương gấp mấy lần tôi ấy chứ!” Tâm nghiêm mặt cảnh cáo, rồi lại úm tiệp một

bộ váy lên người, ngắm nhìn rồi khẽ mỉm cười, về mặt ứng hồng đầy hạnh phúc.

“- Ôi! Đêm nay lại có người mất ngủ đây!” Yến cười nhạt, nói bóng gió. Ly đặt tay lên ngực trái của Tâm:

“- Ý! Làm gì vậy? Dê tui hả?” Tâm bất ngờ trước hành động của Ly, cười trêu ghẹo.

“- Tim ơi! Đập bình tĩnh thôi nhé! Đừng có vọt ra khỏi lồng ngực đây!” Nó nhìn về phía ngực Tâm nhẹ giọng ní non, Tâm hiểu ý cốc một cái vào đầu nó. Cửa hàng quần áo vốn yên tĩnh trở nên ồn ào bởi tiếng la hét đùa nghịch của 3 nàng. 3 nàng vô tư đùa nghịch mà không biết có người ngắm nhìn mình đã lâu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Quân Hạo lơ đãng nhìn ngắm xung quanh chờ cô người yêu "tạm thời" thay thử đồ. Nói tạm thời bởi lẽ chưa cô nào anh quen quá 1 tháng, có cô còn được tính theo ngày. Anh đẹp trai có tiền lại biết ăn chơi, biết chiều chuộng con gái, nên dù biết là lừa mà con gái vẫn lao vào như thiêu thân. Mong được là bến đỗ của chàng lãng tử đa tình.

Tiếng nói cười lạnh lớt ở cửa hàng đối diện thu hút sự chú ý của Hạo. Trong cái trung tâm mua sắm quý sò tộc này, mọi người từ nhân viên cho đến người mua sắm, tất cả đều một mô-típ "đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên" đúng chuẩn phong cách quý sò tộc. Bốn bề không gian im ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng hoạt động của máy điều hòa. Mà mấy cô nàng kia đúng thật là "không ý tứ". Nhưng anh càng thích sự "vô ý tứ" ấy hơn cái phong cách uyển chuyển lịch sự cứng nhắc này. Trong đó có một cô gái anh thấy rất quen mặt, không phải vì cô ấy xinh nhất, mà là.... một cảm giác rất quen thuộc!

"- Anh!!! Em mặc bộ này thế nào!" Cô nàng người yêu "tạm thời" chạy đến nũng nịu kéo tay Hạo.

Liếc mắt 1s, Hạo nhàn nhạt đáp:

"- Đẹp!" Rồi lại chăm chú nhìn cửa hàng đối diện.

"- Thế còn bộ này?" Cô gái lạiướm một bộ váy khác lên người.

"- Đẹp!" Lần này Hạo còn không thèm liếc mắt một cái.

"- Anh!!! Anh còn chưa nhìn sao biết đẹp!" Cô gái dậm chân hờn dỗi.

Hạo không kiên nhẫn quay đầu, có trời thấu hiểu lòng anh, làm sao anh hiểu được cái váy ống màu hồng với cái váy hai dây màu đỏ có cái gì khác nhau??

"- Em mặc gì cũng đẹp! Thích cái nào thì lấy" Nói rồi vứt một cái card cho cô gái.

"- Nhưng cái nào em cũng thích!" Cô gái dè dặt hỏi

"- Lấy hết!" Hạo đáp, mắt vẫn nhìn sang cửa hàng đối diện. Còn cô gái, tuy mặt xụ xuống vì người yêu không để ý đến mình nhưng ánh mắt lóe lên những tia sáng, sáng hơn vẻ lấp lánh của chiếc thẻ bạch kim.

Trong lúc chờ Tâm và Yến thay đồ, Ly dạo quanh cửa hàng ngắm nhìn, tiện thể tìm một bộ phù hợp với mình. Trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua cửa hàng đối diện, Ly cũng thấy Hạo nhìn mình. Ly thoáng giật mình khi nhận ra có người nhìn mình, rồi lại quay đi không để ý (được nhìn ngắm quen rồi). Đúng lúc Yến bước ra, mếu máo:

"- Không được! Tôi không hợp mặc váy dạ hội!"

"- Lại sao nữa?" Ly cũng bắt đầu thấy phiền lòng khi nghe Yến than thở. Tuy nói tiệc sinh nhật tổ chức tại nhà nhưng ai chẳng biết thế lực địa vị nhà Linh, khẳng định sẽ có rất nhiều gia đình quyền quý, công tử tiểu thư. Nếu là bình thường, bọn nó sẽ từ chối đi hoặc mặc kệ không để ý. Thế nhưng là tiệc sinh nhật của Linh, tình bạn mười năm cũng đáng để bọn nó hi sinh một chút (mặc váy dạ hội mà mấy chị làm như đi đánh giặc).

"- Không ổn chỗ nào?" Ly thờ dãi, nó thấy Yến mặc cái váy lệch vai xẻ dài từ đùi xuống để lộ đôi chân rất hợp với dáng người Yến.

"- Chỗ này!" Yến nhăn nhó chỉ vào bộ ngực hơi khiêm tốn của mình.

Lúc này Ly mới chú ý. Nếu mặc váy dạ hội khiến người ta trông quyến rũ sexy hơn thì mặc trên người Yến có cảm giác như....đúng! Như cái mắc treo

quần áo! Ly vỗ tay bưng tỉnh. Mà chỉ nghĩ trong đầu cười trộm thôi không dám nói.

"- Còn vấn đề nữa! Sao lão kia cứ nhìn chằm chằm chúng ta thì thoảng cười gian tà vậy!" Yến nói đều đều, không phấn khích cũng không nóng giận.

Ly ngóai lại nhìn "Là hân!" Ly nghĩ thầm, thoảng không vui khi thấy Hạo vẫn nhìn mình. Ly xoay người lại đứng khoanh hai tay trước ngực bắt trước bộ dạng của Hạo, hất cằm lên nhìn khiêu khích.

Hạo thấy bộ dạng khiêu khích như muốn hỏi "Nhìn cái gì? Nhìn đủ chưa?" của Ly, trong đầu chợt hiện lên một hình ảnh. "Là cô bé đó!". Hạo tươi cười khê lác đầu.

"- Anh cười gì vậy?" Cô người yêu lại chạy tới níu tay kéo Hạo khỏi suy nghĩ. Lúc này Hạo cực kì không vui vì sự xuất hiện không đúng lúc của cô nàng Hạo lạnh lùng trả lời:

"- Không có gì! Em mua xong chưa!"

"- Em... em... mua xong rồi!" Hạo đột nhiên thay đổi sắc mặt làm cô gái cũng hơi hoảng sợ, khép nép hẳn.

Ở đối diện, Ly nhìn thấy cô gái chạy tới níu tay Hạo, trong mắt băng lạnh hiện lên sự giận dữ, phẫn nộ. Ly hùng hổ bước tới trước mặt hai người... Yến thấy vậy, cũng xách vác đi theo.

Càng đến gần Ly càng bước chậm dần, nét mặt cũng dịu dần, khi chỉ còn cách 2 người kia chừng 2 bước chân, Ly mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực:

"- Thật trùng hợp! Lâu lắm mới gặp..... chị dâu!" Ly cười nhưng ánh mắt không cười, cao ngạo liếc Ngọc Yến đầy kinh khủng.

"- Lâu... không gặp em! Lưu Ly!" Nhìn thấy Ly đi tới Ngọc Yến đã thấy hơi giật mình hoảng hốt bản năng muốn tránh né, nhưng nhớ đến Nhạc Phong... nhớ đến những gì cô đã chịu.... cô đối diện.

Hạo thấy Ly bước tới, từ ngạc nhiên lại chuyển qua vui sướng. Nghĩ thầm sẵn sàng bỏ con mồi chưa kịp ăn này để tiếp nhận Ly, nhưng sự thật Hạo đã "ăn dưa bỏ". Bởi người Ly tìm đến là cô gái bên cạnh anh. Hạo bỗng dưng cảm thấy mất mát, không vui, quay sang hỏi Ngọc Yến:

"- Cô ấy gọi em là chị dâu? Là sao?"

Ly đứng ngoài, thấy Yến bối rối, trong lòng hả hê vì hôm nay bắt tận tay nhìn tận mắt "đôi gian phu dâm phụ", nghĩ rằng lần này Ngọc Yến hết chỗ cãi, lần này nó phải mắng cô ta một trận:

"- Chị ấy là vợ chưa cưới của anh trai tôi! Gọi chị dâu cũng không sai chứ?"

Hạo dùng ánh mắt quay ra hỏi Ngọc Yến. Anh có nhiều bạn gái nên chuyện những cô gái đến với anh có phải người đầu tiên không anh không quan tâm. Nhưng đụng vào "hoa có chủ" thì chưa bao giờ. "Rắc rối rồi đây!" Hạo thầm nghĩ. Còn Ngọc Yến, nghe Ly nói, cô bưng tỉnh "vợ chưa cưới ư?" cô cười cay đắng:

"- Em nhầm rồi! Chị không phải chị dâu em! Chị cũng không phải vợ chưa cưới của anh trai em!" Yến từ từ nói, nhẹ nhàng lưu loát từng chữ. Nhưng nghe vào tai Ly sao mà chói tai. Yến đứng bên nghe được, nhìn Ngọc Yến khinh bỉ:

"- Bị bắt tận nơi nên muốn phủ nhận tất cả, ghê tởm!"

Ngọc Yến làm ngơ, vẻ mặt bình thản nói tiếp:

"- Anh trai em và chị đã chia tay! Cũng 1 năm rồi! Anh em không cho chị nói vì không muốn hai bên gia đình ầm ĩ. Không tin em có thể về hỏi anh trai em!" Ngoài mặt bình thản nhưng người Ngọc Yến khẽ run lên, hai tay nắm chặt.

Nghe tin này, Ly kinh ngạc khó tin. Tình yêu mà bấy lâu nó ngưỡng mộ. Tình yêu bất chấp khó khăn hoạn nạn của đôi phương khiến nó cảm động tôn thờ thì ra đã tan vỡ bấy lâu mà nó không biết. Nó đột nhiên thấy hụt hẫng, buồn cho anh nó, buồn cho nó, buồn cho một tình yêu:

"- Nếu thật vậy! Chắc chắn là do chị, là chị bỏ anh ấy! Tôi nhìn lầm chị!" Ly rít lên giận dữ, khóe mắt hơi long lanh, rồi lại neho lại đầy giận dữ hung ác.

"- Em nhầm rồi! Là anh trai em bỏ chị! Chuyện chẳng hay ho gì nhưng chị không muốn bị hiểu lầm!"

"- Có phải vì anh ta không!" Ly quay ngoắt ra nhìn Hạo đứng một bên yên lặng, ánh mắt thù hận.

"- Chị đã nói là anh em chia tay trước! Em muốn biết lí do vì ai... đi về mà hỏi anh em!" Ngọc Yến đột nhiên rít gào lên khiến mọi người kinh ngạc, người xung quanh giật mình nhìn lại. Ngọc Yến cũng nhìn Ly với ánh mắt hận thù: "Chỉ vì mày... vì mày mà tao bị bỏ... giờ mày lại còn trách tao? Tao làm gì sai chứ? Tại sao... tại sao..."

Ly bắt ngờ vì hành động của Ngọc Yến. Trong trí nhớ Yến luôn dịu dàng nhỏ nhẹ, không bao giờ to tiếng một câu, vậy mà bây giờ....

Một giọt, hai giọt, rồi ba giọt... Nước mắt lã chã rơi. Ngọc Yến đưa tay gạt nước mắt, kéo tay Hạo bước đi:

"- Về thôi anh!"

Hạo bị Ngọc Yến kéo đi vẫn còn cố ngoái lại nhìn Ly. Ly vẫn ngây ngốc vì những lời Ngọc Yến nói vừa nãy, mãi đến khi Tâm ra gọi nó mới hoàn hồn, quay lại cửa hàng quần áo.

Ngay tối hôm đó, nó gọi sang Mi cho anh trai. Có lẽ do nó quyết tâm không gọi được không... cúp máy nên chỉ vài hồi chuông anh trai nó đã nhấc máy:

"- Hê lô!" Vẫn giọng nói trầm ấm mang theo chút âm điệu tiếng anh.

"- Anh! Là em!" Lâu mới được nghe giọng anh, nó hơi xúc động.

"-.... pé Ly hả? Sao hôm nay gọi anh sớm vậy! Nhớ anh à!" Sau một phút ngập ngừng, Nhạc Phong đáp.

"- Em có chuyện muốn hỏi anh! Anh với chị Ngọc Yến.... hai người...!" nó ngập ngừng.

"- Em nghe ai nói gì rồi!" Giọng Phong bỗng trở nên lạnh lùng

"- Chính chị Ngọc Yến nói!" Nó bình thần nhấn mạnh từng chữ. Định dùng thái độ đó lấn át để nó không hỏi nữa sao? Anh nó lại quên nó là ai rồi! Đầu dây bên kia Nhạc Phong khẽ thở dài.

"- Chuyện này em không cần quan tâm! Anh với Yến thực sự không còn quan hệ gì nữa rồi, sau này em có gặp cô ấy cũng đừng vì anh mà như thế nào cả! Là chính anh đòi chia tay! Anh có lỗi với Yến! Lí do em đừng hỏi! Anh phải đi làm đây! Nói chuyện với em sau! Ngủ ngon nha!" Nhạc Phong nói 1 tràng không cho nó xen vào một câu rồi cúp máy.

"- Anh... anh...!" Đầu dây bên kia vọng lại chỉ là một chuỗi "tút..tút..". Nó tức giận ném điện thoại lên giường, rồi cũng thả người nằm phịch xuống, vát tay lên trán. "Mình trách làm chị Yến sao? Rốt cuộc là vì chuyện gì?" nó buồn bực nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Buổi tiệc sinh nhật Linh tối nay, 4 nàng mang theo 4 tâm trạng khác nhau. Nó suy tư mơ màng, Tâm thì hồi hộp kích động, Linh vui tươi hơn hờ còn Yến thì buồn rầu đau khổ như sắp bị đưa đi "xử bắn". 4 chàng cũng thấy khó hiểu với biểu hiện của các nàng hôm nay. Trong lòng thầm nghĩ "thế giới đảo lộn rồi sao?".

6h30 tối, không khí bắt đầu nhộn nhịp khẩn trương.

7h30 tối, tiệc sinh nhật bắt đầu.

Nó và Tâm, Yến là đến sớm nhất. Vào nhà chào hỏi bố mẹ Linh rồi ra vườn, nơi tổ chức tiệc chờ. Điều kì lạ là cả Linh và 3 ông anh Linh đều không thấy hình bóng. Được chưa đầy 5p thì 4 chàng xuất hiện. Phải nói là cả 3 nàng và 4 chàng đều ngạc nhiên về nhau.

4 chàng đều mặc âu phục, không còn cái vẻ trẻ trung ngây ngô trong những bộ đồng phục thường ngày nữa. 4 người đều chọn màu đen, đứng cạnh nhau trông thật nổi bật. Cả 4 người ai cũng rất cao (Minh 1m79, Huy 1m82, Thiên 1m86 và Kiệt 1m87). Trong bộ âu phục, Thiên thêm vài phần cao ngạo sang trọng, Huy thêm vài phần lịch lãm cuốn hút, Minh thêm vài phần nam tính chững chạc, Kiệt thêm vài phần bí ẩn quyến rũ. Tóm lại 4 chàng đều rất bắt mắt.

Còn 3 nàng của chúng ta hiện nay thì sao? Cũng không kém phần long trọng nha! Đầu tiên là Yến, một bộ váy ống trắng, bó thân từ ngực đến hông, phần ngực được may cách điệu bởi những đường ren lấp lánh, kéo túm lại, đuôi váy nhẹ rũ xuống, bên trái xẻ từ đùi xuống để lộ đôi chân thon nõn nà. Nhìn Yến bây giờ, ai dám nói nàng là "tom boy" (đương nhiên cũng phải nói đến bộ ngực đã được "hóa phép").

Tâm một bộ váy xanh ngọc, dây vắt lên cổ, khoét xuống ngực, lưng trần, phần eo được bó lại bởi dải kim tuyến lấp lánh, tà váy chia làm 2 tầng, tầng thứ nhất đến giữa đùi, ở gấu váy cũng kết kim tuyến như phần eo, nổi bật đủ 3 đường con duyên dáng, mái tóc xoăn nhẹ nhàng xõa trên vai.

Về phần Ly, váy hai dây cổ tim với phần ngực được may nhún. Váy trắng chấm bi đỏ với những viền đỏ chấm bi trắng, hở nửa lưng, trông vừa quyến rũ vừa đáng yêu. Mái tóc búp bê nửa , đuôi tóc hơi uốn để hất lên trước.

Huy là người lên tiếng đầu tiên:

"- Ôi! Các người đẹp ở quanh ta vậy mà bấy lâu không biết, thật là có phúc mà không biết hưởng!"

Ly phì cười, Yến khinh bỉ, Tâm thẹn thùng.

"- Các ông cũng không kém! Nếu gặp ngoài đường! Dám chắc tôi sẽ nghĩ là bố các ông có con riêng!" Ly trêu chọc.

"- Nói nhảm!" Thiên lườm Ly, Ly le lưỡi tỉnh nghịch.

"- Nhân vật chính hôm nay đâu? 4 bà không phải luôn kè kè bên nhau sao?" Minh hỏi.

"- Bọn tôi cũng không biết! Linh ở nhà chuẩn bị, bọn tôi vừa từ nhà tới, còn chưa thấy bóng dáng nhỏ đâu!" Tâm đáp. Người tới ngày càng đông, mấy bạn học cùng lớp cũng đến khá đông.

"- Đoán xem là ai?" Một cô gái tóc thẳng dài ngang lưng, mặc váy trắng xếp tầng không dây, trên nền trắng nổi bật những đường gạch đỏ như tia máu kéo từ eo xuống chân váy, đi guốc trắng, đầu đeo ruy băng trắng, tay đeo vòng màu trắng, thậm chí đôi mắt cũng kẻ nhũ trắng luôn! Từ đâu vọt ra, bịt mắt Thiên hồi tỉnh nghịch

"- Gia Tú! Thôi trò trẻ con này đi!" Thiên gỡ tay cô gái, mặt thản nhiên. Cô gái bĩu môi tỏ vẻ hờn trách.

"- Không thú vị gì cả! Bao lâu vẫn thế!" Gia Tú đáp.

"- Tại trò của chị không thú vị thì đúng hơn!" Huy nói. Đúng vậy, đây chính là chị tư của Huy, đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết. "Chị 2 chị ba đâu?". Gia đình Huy và Linh khá thân thiết nên sinh nhật Linh không thể thiếu mặt mấy cô chị Huy, chị cả Huy Hoàng Gia Văn theo chồng định cư ở Anh nên không có mặt. Chị 2 Hoàng Gia Ngọc hơn Huy 8t là người yêu của anh cả Linh, Thủy Tịch Kiên. Chị 3 Hoàng Gia Phương hơn Huy 5t cũng tâm tía anh hai của Linh, lẽ thường là không thể không đến (Đoán chị tư của Huy thích ai coi?).

"- Ở trong nhà tiếp khách dùm hai bác!" Tú cười mờ ám. Cái này chỉ có Tú và Huy hiểu tại sao, lấy lòng bố mẹ chồng tương lai mà.

Đang lúc bọn nó ngáp ngáp dài sắp ngủ gật. Đúng 8h, tất cả đèn bỗng dưng vụt tắt, rồi đèn sáng lại chiếu rọi nơi cửa, Linh xuất hiện trong bộ đầm trắng ngà không dây với cổ chữ V, phần đuôi váy là vải lụa mỏng cùng màu đính các hạt đá, cũng xẻ dọc để lộ đôi chân (chep! Mấy chị thích khoe chân dài), đầu cài xước đầy những hạt đá, trông như một cái vương miện vậy. Anh hai Tịch Nhân và anh ba Tịch Doanh giờ xuất hiện bên cạnh Linh, mỗi người nắm một tay Linh dắt xuống. Linh bây giờ đích thực là một nàng công chúa. Toàn trường lặng im phăng phắc. Trong mắt mọi người thoáng hiện lên vẻ ngỡ ngàng. Ly thì thâm vào tai Yến:

"- Đúng phong cách của nhỏ! Thích chơi trội!"

Yến gật gù đồng tình. Lúc này Linh đã đi đến trên sân khấu được đứng sẵn từ trước, chỉ có Tịch Nhân bước lên cùng Linh. Tịch Doanh lui xuống, đảo mắt tìm kiếm, dừng lại trên người bọn nó, tươi cười lại gần.

"- Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật, chia vui cùng Linh hôm nay. Bữa tiệc tối nay không chỉ để mừng Linh tròn 16t, mà còn để chúc mừng anh hai, một trong những người Linh yêu quý nhất hoàn thành sự nghiệp học tập về nước" Linh quay về phía Nhân, Nhân khẽ cúi mình, mọi người phía dưới vỗ tay nhiệt liệt, Ly quay ra nháy mắt với Tâm. Tâm lại đỏ mặt thẹn thùng.

"- Bây giờ! Buổi tiệc chính thức bắt đầu!" Nói xong, Linh vỗ tay ba cái, tất cả đèn lại được bật sáng lên, cùng lúc là tiếng nhạc du dương nổi lên. Linh cùng Nhân đi xuống sân khấu, nháy điệu mờ mẫn.

Lúc này Tịch Doanh đi đến trước mặt nó, một tay đặt sau lưng một tay đưa ra, hơi cúi người làm động tác thỉnh:

"- Anh có vinh hạnh này chứ?" Tịch Doanh tươi cười nhìn nó triu mến. Nó cười ngọt ngào, đưa tay ra nắm lấy tay Tịch Doanh. Tịch Doanh, giắc mộng đầu đời của nó, nếu không có sự kiện hơn 4 năm về trước, có lẽ giờ này nó cũng giống Tâm.

"- Minh cũng ra đi!" Gia Tú kéo tay Thiên, không để cho Thiên có cơ hội phản đối.

Tâm từ chối hết những lời mời nhảy, đứng lẳng lặng ngắm nhìn Tịch Nhân. "anh ấy vẫn như thế!" Tâm nghĩ thầm. Yến cũng không nhảy, đứng ngắm nhìn các cặp đôi đang dập dìu theo điệu nhạc. Minh, Kiệt, Huy đứng tán chuyện với nhau cũng không nhảy. Khi điệu nhảy đầu sắp kết thúc, Tịch Kiên xuất hiện cùng Gia Ngọc, Gia Phương. Còn có Quân Hạo và Ngọc Yến.

Yến hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm "Trái đất tròn thật!".

Quân Hạo là bạn thân của Tịch Kiên, cũng mấy lần về nhà Linh chơi rồi, nên Linh có thể nói là cũng quen biết Hạo.

Hạo nhìn thấy Ly đang nhảy với Tịch Doanh cũng nghĩ y như Yến. Nhân lúc Ngọc Yến không bên cạnh, hỏi nhỏ Tịch Kiên:

"- Cô bé đang nhảy với em trai ông là ai vậy?"

"- À! Bạn thân của em gái tôi, công ty Kim Nhạc ông biết chứ?" Kiên nhìn ra sàn nhảy rồi lại nói thầm với Hạo, Hạo gật đầu "công ty nhà cô bé đấy!". Nói xong nhìn Hạo dò xét.

"- Sao thế? Để ý con bé à?"

"- Con bé xinh mà.... hơn nữa rất thú vị!" Hạo cười. Kiên thờ dài, Kiên lạ gì tính Hạo nữa.

"- Bỏ ý định ấy đi! Không xứng đôi!" Kiên vỗ vai Hạo.

"- Sao vậy? Gia đình con bé cũng khá mà, với lại nó cũng xinh như thế, có gì không xứng với tôi?" Hạo khó hiểu, chẳng lẽ Ly làm sao? Trước giờ dù anh quen người con gái thế nào bạn anh cũng chưa bao giờ ý kiến.

"- Không xứng! Là ông không xứng với con bé ấy!" Kiên nhìn Hạo coi thường, rồi đọc ra những "chiến tích" của Ly. "Hơn nữa, công chúa nhà tôi bảo vệ con bé kĩ lắm, đến em trai tôi cũng thương thâm con bé lâu năm rồi đấy!". Nói hoàn một hơi, Kiên với tay lấy một ly rượu nhấp một ngụm.

"- Em ông? Ai? Tịch Doanh?" Hạo nhìn về phía Ly và Doanh nói chuyện cười đùa, mới nhận ra sự khác lạ. Kiên gật đầu khẳng định. Hạo cười khổ lấy một ly rượu mãn mê: "Tiếc thật!".

Bên kia, sau khi kết thúc điệu nhảy, Ly và Doanh, Linh và Nhân, Thiên và Tú đều rút lui. Bố mẹ Linh và bố mẹ Huy ra sàn nhảy tạo nên sự chú ý đặc biệt.

"- Các bác nhiệt tình thật!" Tâm tươi cười, nhìn hai đôi vợ chồng đầy ngưỡng mộ, ước ao một ngày mình cũng được như thế.

"- Già còn ham chơi!" Nhân thờ dài lắc đầu. Rồi quay ra phía Tâm, Ly, Yến:

"- Lâu lắm mới gặp bọn em! Chà! Thiếu nữ hết rồi!"

Tâm cười bên lên, Ly lên vỗ vai Nhân:

"- Anh cũng thế! Đẹp trai ra nhiều, chuyện này các cô gái lại ra sức đi luyện võ vùi tròng tu nhan sắc mất" Ly cảm thán nói, vừa nói vừa vuốt cằm ra vẻ trầm ngâm.

"- Có ý gì?" Nhân hỏi, tươi cười không giảm

"- Đánh nhau tranh giành trai đẹp chứ gì nữa!" Ly nháy má, mọi người cười vang.

"- Máy năm rồi em vẫn không thay đổi gì nhiều nhỉ? Vẫn vô tư lém lỉnh vậy!" Doanh nhìn Ly đầy tình cảm.

"- Hi hi! Về chất thì không thay đổi, nhưng thay đổi lớn về lượng đấy! Em lên gần chục kg rồi!" Ly le lưỡi nhăn mặt tỏ vẻ đau khổ.

"- Đâu có sao! Em cũng cao hơn nhiều mà! Bây giờ em vẫn hơi gầy ấy!" Doanh khẽ vuốt đầu nó, cười hiền. Ngày xưa Doanh cũng hay làm vậy, vì nó thấp hơn Doanh nhiều, bây giờ nó cũng không kém Doanh là bao nhiêu.

"- Lêu! Em bây giờ không còn là con bé đứng đến nách anh đâu mà xoa đầu em!" Ly đắc ý, cứ vậy nó và Doanh nói cười không ngừng. Thoáng chốc lại hết một bản nhạc. Lúc này bố mẹ Linh lên sân khấu:

"- Nhân dịp vui hôm nay! Gia đình chúng tôi muốn thông báo một việc, không, là hai việc vui nữa!" Bố Linh lên tiếng, mọi người lại im lặng lắng nghe.

Linh đang tươi cười, đột nhiên mặt tái nhợt, quay ra tìm bóng dáng Tâm, vội chạy lại kéo Tâm đi:

"- Bà đi ra đây với tôi một tí!"

"- O! Đi đâu?"

"- Đó là nhà họ Thủy và nhà họ Hoàng quyết định kết làm thông gia...." bố Linh nói tiếp.

"- Nhanh lên đi mau!" Linh cuống lòi Tâm càng nhanh, Tâm đang đi guốc cao nên bị mất đà té ngã. Đúng lúc, có một bàn tay đưa ra đỡ Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

"- Cẩn thận!" Mắt thấy Tâm sắp té ngã, Minh đưa tay đỡ Tâm. "- Cảm ơn!" Tâm lí nhí, vẫn chưa hoàn hồn vì suýt nữa bị ngã. "- Hai gia đình chúng tôi quyết định sẽ tổ chức đính hôn cho con trai cả tôi và cô hai nhà họ Hoàng, Tịch Kiên và Gia Ngọc, cũng đồng thời công bố hôn ước cho con trai thứ hai

của tôi Tịch Nhân và cô thứ ba nhà họ Hoàng, Gia Phuong!" Nói đến cuối giọng ông Thủy vút lên, những lời cuối cùng cũng từng chữ rõ ràng lọt vào tai Tâm. Vừa mới lao đảo sắp ngã mới đứng vững, vẫn đang bám vào Minh, Tâm như bị rút hết sức sống, mặt tái nhợt nhìn lên sân khấu. "Không thể nào! Tại sao lại có thể như vậy! Minh không tin! Không tin!" Tâm lắc đầu liên tục, nước mắt lăn tuôn rơi, vùng ra khỏi vòng tay của Minh. Minh bị thái độ của Tâm hoảng sợ, quơ quơ tay trước đôi mắt vô hồn của Tâm: "- Băng Tâm! Vũ Băng Tâm! Ánh mắt Tâm căn bản không nhìn thấy ai ngoài Nhân. Tâm nhìn lên sân khấu, Tịch Nhân về mặt hồ hững như chuyện không liên quan đến anh ta vậy. Tâm vùng chạy. Linh chạy theo, gọi với lại: "- Tâm! Chờ mình! Đừng chạy!" Linh cuống lên cũng giẫm vào váy suýt ngã, Linh không để ý hình tượng thào guốc ra ném đi, vén váy định chạy thì Minh ngăn lại: "- Cô là nhân vật chính của buổi tiệc không thể đi được!" "- Giời ạ! Giời này còn tiệc từng gì nữa!" Linh hất tay Minh định đi thì Minh lại kéo lại. "- Để tôi đuổi theo cho, cô ở lại đi! Mấy ông kia có tìm tôi thì bảo chờ tôi, tôi sẽ đưa bạn bà quay lại an toàn!" Nói xong Minh đuổi theo nơi bóng dáng Tâm mất hút. Nghe xong lời tuyên bố của bố Linh, Huy và Tú nhìn nhau cười gian nét mặt vui mừng. Thiên không tỏ thái độ gì, Kiệt căn bản còn không thèm chú ý, nhưng Ly và Yến về mặt cũng tái nhợt, nhìn nhau. Cùng nhìn ngó xung quanh nhưng nơi nào còn bóng dáng Tâm. Hai nàng dáo dác nhìn xung quanh, đi xung quanh tìm kiếm, được một lát thì thấy Linh, đang định lên tiếng hỏi Linh đã nói trước: "- Tâm chạy đi rồi! Vừa chạy vừa khóc! Nhặt Minh đang đuổi theo! Tôi không bỏ đi được!" Nói đến cuối Linh hạ thấp giọng, đây về có lỗi. Ly và Yến hiểu, cũng không nói gì, vỗ vai Linh an ủi. Thấy 3 nàng sắc mặt trầm trọng, Tịch Doanh lại hỏi: "- Sao vậy? Chuyện gì khiến mấy tiểu thư nhà ta không vui vậy?" Doanh cười hỏi. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng trầm mặc. Doanh biết các nàng không muốn nói cũng không hỏi thêm, chỉ cười khờ rồi lẳng lặng bỏ đi. "- Bố tôi thật là... Đây là sinh nhật tôi cơ mà... lại còn thông báo cái gì chứ! Làm mất cả vui!" Linh oán giận. Chuyện cũng chẳng có gì, nếu không phải người được xếp đặt hôn sự lại là người con bạn thân nó thâm thương đã lâu. Lúc này đây, Ly càng cảm thấy may mắn khi đã quên đi tình cảm với Tịch Doanh, nếu không có lẽ, hôm nay nó cũng như Tâm... Tâm cứ chạy, chạy mãi, cho đến khi không gian im ắng rồi, cô vẫn chạy tiếp. Càng chạy càng sâu vào trong vườn. Khung cảnh im ắng, tối mù mịt. Tâm nào có để ý xung quanh, cứ lao đầu chạy, rồi lao xuống ao nuôi cá cảnh trong vườn nhà Linh: "- Tùm!" Người Tâm ướt sũng, chặt vật, còn có mùi tanh nữa. Tâm thấy căng tui thân, òa lên khóc: "- Oa! Tại sao lại thế! Tại sao!!!!!!!" Vừa gào thét hai tay vừa đập vào mặt nước, nước bắn tung tóe (ao cá nước chỉ đến đầu gối thôi nha). Minh đuổi theo sau, đang không biết Tâm chạy đằng nào thì nghe thấy tiếng đập nước, Minh chạy lại. Thấy bộ dạng của Tâm, Minh vừa thấy đau lòng vừa thấy.... buồn cười! Phải nói thật là nếu không phải Tâm đang trong trạng thái "nhay cảm" thì dám chắc Minh sẽ phá lên cười. Minh lẳng lặng đứng nhìn Tâm trút giận vào mặt nước, gào khóc thỏa sức. Cho đến khi chỉ còn tiếng rầm rức ní non: "- Khóc đủ rồi chứ? Lên bờ được chưa nàng tiên cá!" Minh nói Tâm giật mình nhận ra sự có mặt của Minh, xấu hổ. Từ từ đứng dậy treo lên bờ. Quần áo ướt dính chặt vào người, mái tóc ẹp vào mặt. Treo lên bờ rồi Tâm mới phát hiện đôi guốc còn nằm lại trong ao, bực tức lại định lội xuống lấy. "- Bỏ đi!" Minh níu tay Tâm lại. "- Tôi phải lấy!" Tâm gằn giọng, hất tay Minh ra. "- Một đôi guốc thôi mà! Bỏ đi!" Minh lại níu tay Tâm. "- Không lấy tôi đi bằng gì?" Tâm không quay lại, đứng bất động, cũng không bước tiếp. "- Bạn đâu cần lấy guốc? Bạn chỉ muốn hành hạ bản thân mình thì đúng hơn!" "- Cậu biết gì mà nói!" Tâm quay lại nhìn Minh, hai mắt đỏ au trừng lớn. "- Biết bây giờ cậu đang buồn... vì cậu thất tình! Đúng chứ?" Bị đoán trúng nỗi lòng, Tâm càng thấy xấu hổ, nỗi uất ức trong lòng dâng cao, cô thét lên: "- Cậu biết gì mà nói! Phải! Tôi thất tình! Tôi là kẻ thất bại! Tôi là con khờ! Được chưa? Để tôi yên!" Minh kéo Tâm ôm vào lòng, Tâm giãy ra nhưng sức không lại Minh, cô uất ức lại bật khóc: "- Oa! Tôi còn chưa đủ thâm sao? Cậu còn trêu chọc tôi? Đồ dã man! Oa!" "- Khóc đi! Khóc trong lòng tôi sẽ không ai nhìn thấy bạn khóc! Không nên để người khác thấy mình khóc vì tình!" Minh nhẹ nhàng nói, vẫn giữ chặt đầu Tâm giúi vào trong ngực. Nghe Minh nói, nước mắt Tâm mãnh liệt chảy ra, nhưng cô không gào thét nữa, cứ lẳng lặng rơi nước mắt. Nước mắt thấm ướt áo sơ mi, thấm vào da thịt Minh. Qua một lúc lâu, Tâm sụt sịt: "- Tôi khó thở!" giọng nghẹn nghẹn tỏ vẻ hờn trách. "- A! Xin lỗi!" Minh buông tay giải thoát cho Tâm. Tâm hít lấy hít để như để bù lại lượng oxy thiếu hụt. "- Cảm ơn!" Tâm mỉm cười với Minh. "- Quay về được rồi chứ?" Minh hỏi. "- Tôi không muốn quay lại đó!" Tâm lắc đầu. "- Vậy quay lại bảo Ly hay Yến đưa bạn về!" Minh đề nghị. Tâm lại lắc đầu. "- Với dáng vẻ hiện nay! Tôi không muốn họ thấy nếu không họ lại lo lắng!" Tâm cười buồn. Cô cũng sợ đối mặt với ánh mắt thương hại của những cô bạn, điều đó càng làm cô thấy thất bại hơn. "- Vậy... để tôi đưa bạn về!" Minh đề nghị. "- A! Không cần đâu! Tôi sẽ gọi taxi!" Tâm xua tay liên tục, bây giờ nó muốn ở một mình mà thôi. "- Tôi hoặc gọi các bạn thân của bạn, bạn chọn đi!" Minh không tha Tâm cự tuyệt. Tâm cắn cắn môi suy tư, Minh nói tiếp: "- Không cần suy nghĩ! Tôi biết bây giờ bạn muốn ở một mình! Tin tôi đi! Ở một mình sẽ khiến bạn cảm thấy tôi tệ hơn là có người bên cạnh đấy!" thấy Tâm khẽ run lên, Minh cời áo khoác ra cho Tâm khoác. Tâm định từ chối thì Minh đã nói: "- Không cần giữ ý! Mọi bạn tím tái vì lạnh rồi kìa!" Minh cười. Rút điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc. "- Alo! Ông cho người đưa chìa khóa xe ra cho tôi nhé.... Tôi đưa Tâm về.... Đừng ngủ linh tinh.... Có gì ông đi với Ly về nhé.... Không thì tôi chờ ở nhà Tâm, bảo Ly đưa qua đó!" "- Về nhà Ly đi, mình ở nhà Ly" Tâm giật giật tay Minh nói. "- A! Về nhà Ly, tôi chờ ở đây, thế nhé!" nói rồi cúp máy. Quay ra nhìn Tâm, chân trần, váy ướt dính sát vào người, Minh ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía Tâm: "- Lên đi!" Tâm nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu. "- Bạn không có dép mà! Không lẽ định đi chân trần? Lên tôi công bạn ra xe!" Tâm xua tay lắc đầu liên tục: "- Thôi! Không cần đâu! Tôi đi chân trần được rồi! Quần áo tôi ướt thế này...." "- Không sao, dù sao áo khoác tôi cũng bị bạn làm ướt rồi!" Minh cười tươi. Tâm lắc đầu khó xử. Minh thờ dài, đứng dậy, tháo giày tất, xắn quần lên cao. "- Bạn làm gì vậy?" Tâm nhìn Minh khó hiểu. Minh tươi cười đáp lại, bật cúc tay áo, tiếp tục xắn tay áo lên cao. Đi về phía ao cá, từ từ bước xuống. Lúc này Tâm đã hiểu Minh muốn làm gì, một cảm giác ngọt ngào len lỏi trong lòng. "- Bạn bỏ mặc tôi cũng được mà! Cần gì phải làm vậy? Tôi với bạn cũng không thân!" Tâm hỏi giọng buồn buồn. Minh vẫn lùa tay tìm, đáp lời: "- Tôi cũng từng như bạn! Lúc đó tôi đã ước ao có người ở bên cạnh tôi, im lặng cũng được, có lẽ tôi sẽ thấy tốt hơn ở một mình gặm nhấm nỗi đau!" "- Bạn cũng từng thất tình? Bạn tỏ tình và bị người ta từ chối?" Tâm hứng thú hỏi. "- Chưa kíp tỏ tình, người ta đã làm vợ người ta rồi!" Minh cười đùa buồn, những kí ức cũ hiện về. "- A" Tâm thốt lên kinh ngạc. "Có phần giống mình!" Tâm nghĩ thầm "Cô gái ấy bao tuổi vậy?" Tâm hỏi. "- Hơn tôi 2t, là hàng xóm nhà tôi!" Minh trả lời thẳng thắn không cần giấu giếm. "- Thế... thế... chỉ ấy lấy chồng khi nào?" Tâm ngày càng tò mò, hơn bọn nó 2t chẳng phải mới 18t sao? Vậy chị ấy lấy chồng lúc nào? Dù mới lấy cũng thật sớm. "-....Năm ngoái!" Do dự một lúc, kết quả Minh vẫn trả lời. Đúng lúc tay quơ được đôi guốc của Tâm, Minh mừng rỡ gơ lên, vẩy vẩy Tâm: "- Tìm được rồi!" Minh cười tươi như thể tìm được đôi guốc vàng dát kim cương vậy, bị bơm leo lên khỏi ao cá. Quơ quơ đôi guốc trước mặt Tâm: "- Đúng đôi guốc của bạn chứ?" "... Đúng rồi!" Nương theo ánh trăng mờ, mất một lúc Tâm mới nhìn kĩ được. Đúng là đôi guốc của cô. Tâm nhận đôi guốc từ tay Minh, tay vô tình đụng vào tay Minh khiến Tâm giật mình, như có một dòng điện chạy khắp cơ thể. Tâm rút tay lại nên làm đánh rơi đôi guốc: "- A! Xin lỗi... mình hậu đậu quá!" Tâm bối rối cắn chặt môi, cảm thấy xấu hổ vô cùng. "- Không sao" Minh cười mỉm, nửa quỳ trên đất tìm kiếm đôi guốc, sau đó nhặt lấy định đeo vào chân Tâm: "- Đừng giỡn dựa nếu không muốn ngã!" Minh cảnh cáo. Quả thật Tâm đang định rút chân lại, nghe Minh nói, đành để im cho Minh đeo guốc vào chân. Tim Tâm đập mạnh, đến nỗi Tâm phải đưa tay ấn chặt lên lồng ngực, như lời Ly nói là "sợ nó nhảy vọt ra khỏi lồng ngực". "- Xong rồi! Đi thôi!" Minh xoay người đi trước, Tâm dò dẫm theo sau. Đi guốc cao khiến Tâm đi hơi khó khăn, trời lại tối. Chẳng được mấy bước, Tâm lại vấp ngã: "- A!" "- Sao vậy? Không sao chứ?" Nghe tiếng kêu, Minh quay lại, thấy Tâm ngã, cậu cẩn thận bước tới nâng Tâm lên. Chưa lúc nào Tâm thấy mình vô dụng như bây giờ, hơi chút lại ngã, trong lòng cô hổ thẹn cực độ, cúi gằm mặt xuống: "- Không bị thương chứ?" Minh hỏi. Tâm lắc đầu cật lực để đáp lời. Nhận được câu trả lời Minh mới thở phào. "- Đưa tay đây! nắm tay mình! Minh dẫn bạn đi!" Minh vừa nói vừa hành động, nắm tay Tâm tiếp tục đi. Trời tối nên Minh không nhìn thấy mặt Tâm lúc này. Mặt đỏ bừng, với sức nóng đủ ộp một quả trứng ộp la.

Chương 22

Thiên cúp máy, vẫy một người đang bụng bê đưa chìa khóa nói mấy câu, rồi quay lại báo tình hình cho bọn nó:

"- Minh đưa Tâm về nhà Ly rồi, không cần lo! Lát nữa Ly đưa Thiên và Kiệt về nhà Ly, Minh chờ ở đó!".

Nghe Thiên nói, 3 nàng thờ phào. Linh lửa giận bừng bừng nhìn anh hai của mình. Tịch Nhân đang được mọi người vây quanh chúc mừng, Gia Phương đứng bên cạnh cười hạnh phúc. Linh xông lên gạt mọi người ra, kéo Tịch Nhân ra chỗ bọn nó:

"- Anh hai! Sao anh không phản đối cuộc hôn nhân này?" Linh gần như nhảy lên, nắm cổ áo Nhân lay lay liên tục, như thể muốn Nhân ới ra thì thôi.

"- Bé út! Bình tĩnh! Có gì từ từ nói!" Nhân kéo tay Linh ra khỏi cổ áo cho dễ thở, Linh lại chộp lấy dùng sức lung lay:

"- Còn bình tĩnh gì nữa! Anh cũng đồng ý hôn sự này rồi còn gì để nói?" Linh gào lên. Ly và Yến lên kéo Ly ra:

"- Bình tĩnh đi Linh! Cũng không thể trách anh Nhân được!" Yến khuyên nhủ.

"- Tình cảm không thể gượng ép! Không trách anh Nhân được!" Ly tiếp lời. Buồn cho bạn, giận Nhân, nhưng bọn nó đủ bình tĩnh để xem xét sự việc, chuyện này chẳng thể trách Nhân được.

"- Rốt cuộc là chuyện gì? Mấy đứa sao vậy? Anh làm gì sai à?" Tịch Nhân thoát khỏi "móng vuốt" của Linh, sửa sang lại quần áo, khề gãi đầu khó hiểu. Linh dần lấy lại bình tĩnh, gạt tay Ly và Yến ra, đến trước mặt Nhân:

"- Em hỏi anh! Anh không yêu chị Gia Phương, tại sao lại đồng ý hôn sự này?" Linh nói rõ ràng từng chữ, cố kìm nén xúc động.

"- Vậy tại sao anh phải từ chối?" Nhân vô tội nhìn Linh, hỏi ngược lại.

"- Anh...." Linh cứng họng. Đúng là anh nó chẳng có lí do gì từ chối cả, xét về diện mạo gia cảnh, Gia Phương không có gì thua kém anh nó hết, nhưng như vậy, tình cảm mấy năm qua của Tâm...??

"- Em ghét anh!" Nói rồi Linh hậm hực bỏ vào nhà, để lại Nhân ngơ ngác.

"- Nó làm sao vậy?" Nhân quay ra hỏi Ly và Yến. Yến nhún vai lắc đầu, Ly nói:

"- Đại khái là khi quá mức vui mừng kích động sẽ sinh ra phản ánh tiêu cực đi! À quên, chưa chúc mừng anh! Chúc mừng hôn sự của anh!" Ly tươi cười nói với Nhân.

"- Cảm ơn em! Hôm nào tổ chức đính hôn, mấy đứa nhất định phải tới nhé. Mà Tâm đâu rồi?" Lúc này Nhân mới nhận thấy bộ tứ của nó vắng Tâm.

"- Nhỏ mọt, nên về trước, em sẽ nhắc lại cho nhỏ lòi của anh!" "Nói lại mới lạ ấy" Ly trong lòng bỏ thêm một câu. Nhân cười rồi chào bọn nó ra chỗ khác. Lúc này Thiên mới lại gần Yến và Ly:

"- Giờ sao? Về hay ở?" Thiên hỏi.

"- Ở lại làm gì nữa! Về!" Ly mệt mỏi trả lời, nó bây giờ chỉ muốn về xem Tâm ra sao.

"- Đợi chút, tôi ra bảo Huy một câu đã!" Thiên định chạy đi, thì Ly gọi lại:

"- Nhắn tin hay gọi điện không được hả?" Ly nhìn Thiên khó hiểu.

"- Ồ! Tôi quên!" Thiên vỗ trán tỉnh ngộ, rút điện thoại gọi cho Huy rồi về cùng Kiệt và 2 nàng.

Thấy Kiệt lên lái, Thiên lẳng lặng ngồi ghé sau, nhắm mắt tĩnh dưỡng. Yến ngồi lên ghế phụ lái, nên Ly đành hậm hực ngồi lên cạnh Thiên.

"- Sao ông không lên ngồi cùng Kiệt?" Ly nghiêng răng hỏi.

"- Tôi quen ngồi dưới!" Thiên đáp, vẫn không mở mắt. Ly mở lớn mắt nhìn Thiên không tin. Nhưng cũng không thèm nói thêm, quay ra cửa sổ nhìn mông lung.

"- Hôm nay.... bạn đẹp lắm!" Thiên nói khẽ, đủ để Ly nghe được, khẽ đến mức Ly còn tưởng tiếng u hồn vắng vắng bên tai. Nhìn chằm chằm Thiên hồi lâu, Ly hỏi:

"- Bạn vừa nói với tôi à?"

Thiên im lặng, không nhúc nhích. Qua hồi lâu khi Ly nghĩ Thiên ngủ rồi, nên cũng không chờ nghe trả lời nữa, Thiên lại nói:

"- Tôi nói! Đêm nay! Bạn rất đẹp!" Lần này Thiên mở mắt nhìn Ly chăm chú. Cái nhìn mang theo sự tìm tòi, lại thêm vài phần thương thức. Đối diện với cái nhìn của Thiên, Ly hơi lúng túng, nhưng cũng nhìn thẳng lại vào mắt Thiên. "Mắt cậu ấy đẹp thật". Ly như bị hút hồn bởi đôi mắt của Thiên, theo bản năng từ từ đưa tay ra định chạm vào. Thiên thấy Ly vươn tay ra cũng không có hành động gì ngăn cản. Khi tay Ly đưa đến ngày càng gần.....

Xe quẹo gấp khiến Ly mất đà ngã lên người Thiên. Nhưng Ly vẫn còn đang mãi ngắm nhìn mắt của Thiên, mãi cho đến khi Thiên lên tiếng cười cợt:

"- Xem ra bạn thích đề lên người tôi nhỉ? Lần thứ 3? Phải không?"

Lúc này Ly mới để ý rằng mình đang nằm lên người Thiên, trong lòng xấu hổ vì bị đôi mắt của Thiên làm cho quên trời đất, ngoài mặt vẫn lạnh te như không có chuyện gì, lồm cồm bò dậy ngồi lại vị trí, nhắm mắt nghỉ ngơi. Suốt quãng đường còn lại, không gian yên ắng, thế giới yên bình.

Lại nói về Minh và Tâm. Tâm thấy khó hiểu về hành động của Minh bao nhiêu, lại càng tò mò về người con gái Minh yêu bấy nhiêu, lên xe được một lúc, Tâm không nhịn được lên tiếng hỏi:

"- Chuyện đó.... về người mà cậu đã yêu ấy...?" Tâm dè dặt hỏi, liếc mắt nhìn Minh. Minh hơi liếc nhìn Tâm, như ý bảo Tâm nói tiếp. Thấy Minh không có ý định ngăn cản, Tâm có thêm dũng khí:

"- Cậu yêu thâm chí ấy bao năm?"

Minh trầm lặng hồi lâu, Tâm hồi hộp chờ Minh lên tiếng. Có thể Minh im lặng cũng không lâu như thế nhưng trong giờ phút này, mỗi giây Minh im lặng Tâm cũng thấy dài và nặng nề biết bao.

"- Cho đến ngày chị ấy lấy chồng.... chắc khoảng 8 9 năm đi!" Minh nhẹ nhàng nói, nhưng khuôn mặt không còn tươi cười bình thản nữa mà tràn đầy ưu tư.

8 9 năm, nói dài không dài, ngắn cũng chẳng ngắn. Nhưng với một tình yêu đơn phương, 8 năm câm lặng là một việc cỡ nào khó khăn, là một nghị lực cỡ nào phi thường?? Tâm nghĩ đến bản thân nó. Nó bắt đầu suy nghĩ về Nhân, mơ mộng được ở bên Nhân sánh vai bên Nhân từ khi nào? Không phải từ lần gặp đầu tiên. Nhưng đến giờ cũng được 5 năm rồi ấy chứ. Nhưng đó là do Nhân đi du học 4 năm, nếu Minh ở trong nước, nó có cơ hội gặp Nhân nhiều hơn, liệu nó có kiên trì được lâu thế không? Càng huống chi lâu như Minh?

Nghĩ đến đây Tâm quay ra nhìn Minh. Không phải đẹp trai nhất, xuất sắc nhất mà Tâm từng gặp. Nhưng ở cậu luôn toát ra một phong thái thần nhiên tự tin, như thể dù ngay sau đó trời sập xuống cũng không khiến cậu mấy may bận tâm. Người con trai như thế mà cũng vẫn vương vào một cuộc tình không kết quả lâu như vậy... Tâm đột nhiên thấy mình vẫn còn may mắn biết bao, vì giờ phút này nó có Minh bên cạnh, nó òa khóc:

"- Oa! hu hu hu!"

Minh đang chăm chú lái xe, thấy Tâm đột nhiên bật khóc, giật mình vội đỗ xe vào bên đường:

"- Cậu sao vậy? Đau ở chỗ nào à?" Minh luống cuống, định vén váy Tâm lên xem vừa nãy Tâm bị ngã có làm sao không thì Tâm ngăn lại, lắc đầu, hỏi:

"- Ngày xưa... khi chị ấy lấy chồng.... cậu thất tình...cậu... làm gì?... có...khóc không?" Tâm nức nở, hỏi ngắt quãng.

"- Cậu hỏi chuyện này làm gì? Liên quan đến chuyện khiến cậu khóc à?" Minh khó hiểu. Tâm gạt đầu, nước mắt vẫn tuôn như mưa.

"- Mình nhốt mình trong phòng một ngày... ngồi suy nghĩ... và....ngủ!" Nói xong Minh ngại ngùng gãi đầu, cười khổ. Nghe Minh nói vậy, Tâm càng khóc ác liệt, làm Minh càng luống cuống:

"- Cậu sao vậy? Nói mình nghe xem nào?"

Tâm lắc đầu, nức nở cố thốt lên từng chữ:

"- Mình nghĩ... lúc đó... cậu... đau lòng.... hơn... mình... bây giờ.... mà... không có ai... ở bên...cũng... không thể... gào khóc.... như mình... mình... khóc... thay cậu!"

Minh chăm chú lắng nghe từng lời từng chữ Tâm nói, khi nghe hết, Minh mới hiểu vì sao Tâm khóc. Quả thật lúc đó, cậu không thể khóc nổi, vô hồn. Không thấy đau... vì nỗi đau quá lớn! Khi thấy Tâm khóc chạy đi, Minh như cảm nhận được nỗi đau năm nào. Một phần vì sự đồng cảm, nên Minh mới đi theo. Khi thấy Tâm khóc thảm thiết, Minh thấy mà cũng đau lòng, nhưng không ngăn cản. Đưa Tâm về, cũng vì biết bây giờ Tâm muốn tránh mặt mấy cô bạn thân, như hồi xưa Minh tránh mặt tụi Thiên, Huy....

Bây giờ, Tâm đang khóc rất thảm thiết, thậm chí còn thảm thiết hơn hồi nãy ở trong ao cá. Nhưng Minh không thấy đau xót nữa, mà thấy ngọt ngào. Một cảm giác nhẹ nhõm trong lòng. Minh âm thầm may mắn vì mình đã hành động đúng khi đuổi theo Tâm.

Vì tiết mục "boi lội tung tăng" với mấy em cá mà hôm sau, Tâm vinh quang được "tung tăng" trên giường với con sốt 39 độ. Vì thế nên không thể đi thi.

Bọn nó cũng lo lắng cho Tâm mà thi không tập trung được. Rốt cuộc rất mau, 4 ngày thi trôi qua, Tâm cũng khỏe lại. Ngược với dự đoán của bọn nó, Tâm còn vui vẻ hơn trước.

"- Liệu có phải sốt cao quá, bây giờ ảm đầu rồi không?" Linh nghi hoặc.

"- Hoặc là bị đốt cháy dây thần kinh nào đó?" Yên thêm vào.

"- Hay là đã kích quá, biến đau thương thành động lực?" Nó trầm ngâm.

Nhưng tất cả đều đoán sai, bởi lẽ, Tâm tốt lên là nhờ có Minh luôn gọi điện trò chuyện giúp vui khiến Tâm tạm quên đi. Một phần là Tâm cũng không muốn bọn nó lo lắng nên có buồn cũng cố giấu trong lòng.

Rất nhanh, đã có kết quả thi. Ly hạng 2 không khiến nó ngạc nhiên lắm bởi lẽ mấy ngày đó tinh thần nó không tốt. Minh hạng nhất cũng không khiến nó ngạc nhiên, Yên chỉ xếp top 50 toàn khối cũng không khiến nó thất vọng, thế nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nó đã cố nhắc bài cho Linh rồi, không 50 thi cũng phải được 30%, thế mà con nhỏ làm kiểu gì mà xếp hạng 260/300??? Tổng điểm 8 môn được có 30đ??? Và điều khiến nó giận suốt ngày là hai môn bình thường nhỏ iu quý nhất là Anh và Toán nhỏ lại nộp trắng??? Cũng vì chuyện này mà Ly quyết định làm mặt lạnh với Linh một tuần.

sau khi thi xong, cô CN đề nghị bình bầu lại lớp trưởng và cán bộ lớp bởi lẽ ban đầu chỉ là ai thích thì để người đó làm mà thôi. Không khí lớp học sôi nổi, mỗi người một ý, chung quanh lại ủng hộ cho vị trí lớp trưởng có nó, Tâm, Minh và Linh. Chỉ có 2 bàn cuối của bọn nó là trời yên bể lặng, không màng thế sự, mặc dù bọn nó là nhân vật chính.

"- Các em trật tự!" Cô CN hét lên, cả lớp lập tức im phăng phắc, thờ cũng không dám thờ mạnh.

"- Cô quyết định rồi! Lớp trưởng do Nhật Minh đảm nhiệm!" Cô nói xong, phe ủng hộ Minh vỗ tay ầm ĩ, còn lại thì xụ mặt không vui.

"- Còn nữa! Ly làm lớp phó học tập, Kiệt làm cán bộ thể thao, Linh làm cán bộ văn nghệ, Tâm làm thủ quỹ, quyết định vậy! các em nghỉ!" Phân công xong cô bỏ đi không nói một lời, không cho bọn nó có cơ hội phản đối.

Nhờ quan hệ thân thiết đột xuất của Tâm và Minh mà số lần hai nhóm đi chung ngày càng gia tăng. Đến bây giờ thành lệ là cùng nhau đi ăn trưa. Điều đó cũng không đáng phiền bằng việc, cứ 2 3 bữa bà chị Gia Tú của Huy lại chạy lại chỗ bọn nó, và đối tượng mà bà ấy tìm không phải Huy, không phải Linh, mà là....

"- Hạo Thiên! Sao hôm qua tôi gọi cậu không nhắc máy?"

"- Hạo Thiên! Sao tôi nhắn tin cậu không trả lời?"

"- Hạo Thiên! cậu cũng uống loại nước này sao?"

"- Hạo Thiên! Cậu ăn được hành từ bao giờ thế?"

Nó không ghét gì Gia Tú, nhưng mà cái kiểu chỉ quan tâm Hạo Thiên mặc kệ tình hình xung quanh khiến bọn nó churóng mặt. Ngay cả Huy là em trai cũng thấy khó chịu nữa là... Đành rằng chị ta thích Hạo Thiên, nhưng cũng không nên tỏ rõ như vậy chứ? Nên là, từ sau, mỗi khi thấy Gia Tú chuẩn bị sán lại, những người nào không muốn chứng kiến cảnh "churóng tai gai mắt" thì tự động rút lui.

Dạo này Thiên ít trêu chọc nó vì đang đau đầu với cái đuôi Gia Tú khiến nó rất nhàn, nhưng cũng có chút chán. Cuộc sống đang yên bình trở nên sôi động khiến người ta khó chịu, nhưng khi quen với sự sôi động lại bắt quay về yên bình sẽ khiến người ta rất nhàm chán. Nó chính là ở trong hoàn cảnh như vậy. Hôm nay đến giờ ăn trưa không thấy bóng dáng Thiên đâu, bọn nó trở thành mục tiêu dò tìm của Tú khiến mấy đứa ăn cũng không yên. Nó cố diễn cho no bụng rồi trèo lên sân thượng tìm chỗ ngồi. Dù sao tiết sau bọn nó cũng được nghỉ.

Lâu lắm rồi nó mới lại lên sân thượng. Tiết trời cuối thu nắng dịu dịu, gió nhẹ thật dễ chịu. Nó nhắm mắt hưởng thụ hít thở sáng khoái. Theo thói quen thuộc, nó trèo lên nóc. Khi lên đến nơi rồi, nó nhìn thấy một người quen thuộc, người mất tích trước giờ ăn trưa, nó do dự không biết nên đi xuống hay tiếp tục trèo lên. Đang nhắm mắt, Thiên lên tiếng:

"- Đã trèo lên rồi thì lên đi! Tôi có ăn thịt bạn đâu mà sợ?"

Nó giật mình, "sao cậu ta biết là mình?" nó thầm nghĩ. Thực ra từ lúc Ly mở cửa lên Thiên đã ngó xuống xem là ai rồi. Thấy Ly có ý định trèo lên đây nên cậu ta giả vờ nằm ngủ, ai dè Ly thấy cậu ta lại định trèo xuống nên mới lên tiếng:

"- Sao? Sợ tôi thế à?" Thiên đã kích. Quả nhiên làm Ly nổi tính hiếu thắng, trèo phắt lên:

"- Cậu nghĩ cậu là ai mà tôi phải sợ?" Ly kiếm một chỗ hơi cách xa Thiên, ngồi xuống.

"- Tôi... là con trai! Mà cậu... là con gái!" Thiên mở mắt nhìn Ly, chỉ vào mình rồi chỉ vào Ly, cười mờ ám. Ly liếc xéo Thiên một cái:

"- Định luật nào nói con gái phải sợ con trai? Huống chi... người con trai đó còn bị đánh dưới tay con gái" Ly châm chọc.

Ngược với Ly dự đoán, Thiên không nổi giận, mà lại cười rất tươi.

"- Lúc đó... tôi nghĩ cậu là con gái nên không để tâm! Lần tập thể dục, là trong giờ học nên tôi nương tay! Con gái, dù giỏi đến đâu, chung quy không thắng được sức con trai!" Thiên phản bác.

Ly rất giận về thái độ "coi thường con gái" của Thiên:

"- Ngụy biện!" Ly mắng.

"- Không tin, bạn có thể thử! Tìm một nơi vắng người, chúng ta đấu lại, hửm?" Thiên mở một mắt nhìn Ly đề nghị.

"- Được! Nếu cậu thua, từ nay ăn trưa, đừng để Gia Tú xuất hiện trước mặt bọn tôi" Ly đáp.

"- Sao? Cậu đề ý?" Lần này Thiên mở to hai mắt nhìn Ly, có chút vui mừng, có chút chờ mong, nghĩ thầm "Chẳng lẽ...".

"- Đương nhiên! Cậu không thấy mọi người churong mắt thế nào sao? Xin hai người, có muốn ân ân ái ái thì đi chỗ khác, biểu diễn trước mặt mọi người thế làm người ta nuốt không trôi cơm" Ly bức xúc.

"- Tự Gia Tú làm vậy, tôi đâu có làm gì?" Thiên buồn bã lại nhắm mắt lại.

"- Nhưng người chị ấy tìm đến là cậu. Nếu không bảo chị ấy đừng làm thế nữa thì cậu với chị ta tìm chỗ khác mà ngồi" Ly tiếp tục nói không nể mặt.

"- Cậu ghét nhìn mặt tôi thế à? Muốn đuổi khéo tôi thì cứ nói thẳng, việc gì phải lôi Gia Tú vào!" Thiên tức giận vô cớ "Nói này giờ cũng chỉ muốn đuổi mình đi chỗ khác" Thiên càng nghĩ càng giận.

"- Cậu có thể vô lí hơn được không?" Ly chán nản.

"- Được! Tôi đồng ý điều kiện của cậu! Còn nếu tôi thắng thì sao?" Thiên bật dậy đối diện với Ly, hỏi ngược lại.

"- Cậu nói xem?" Ly nhíu mày suy nghĩ, nó không nghĩ mình sẽ thua, nên đương nhiên càng không nghĩ đến điều kiện khi mình thua.

"- Tôi nói rõ. Hành động của Gia Tú không liên quan gì đến tôi, những gì có thể nói cô ấy tôi cũng đã nói rồi. Nếu lời tôi nói có hiệu quả mọi việc đã không như những gì bạn thấy.." Thiên từ từ nói. Hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

"- Còn nếu tôi thắng... điều kiện rất đơn giản! Bạn sẽ kèm tôi học! Không khó chứ?"

"- Sao cậu không bảo Nhật Minh bạn cậu kèm cậu học?" Ly khó hiểu.

"- Minh còn có việc của cậu ấy, huống chi tôi nghĩ việc này là dễ nhất cho cậu rồi! Sao?" Thiên hất cằm hỏi Ly.

"- Được! Quyết định vậy! Cậu định bao giờ đấu?" Ly hỏi, hứng thú bùng bùng, cứ đụng đến đầu đá là nó lại nhiệt huyết dâng trào.

"- Sớm muộn không bằng ngay bây giờ! Vườn sau trường! Thế nào?" Thiên bật dậy phui quần áo, nhướn mắt hỏi Ly. Ly cũng bật dậy theo:

"- Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tại một góc khác sân trường, Yến núp dưới bóng cây ngủ. Chợt có tiếng bước chân lại gần, nhưng dừng lại cách đó một khoảng nên Yến không để ý an tâm ngủ tiếp. Thế nhưng, thi thoảng lại có những tiếng cười khúc khích khiến Yến không ngủ được. Đến khi không chịu nổi nữa, Yến quyết định "góp ý" với người mất lịch sự kia. Kiên quyết đứng dậy, mang theo quyết tâm cao, nhiệt huyết sôi trào, Yến đi ra sau gốc cây, nhìn về phía phát ra tiếng cười.....

Yến chết sững tại chỗ không biết phải làm sao. Trước mắt là một đôi trai gái, đang trong trạng thái trai trên gái dưới. Bây giờ những tiếng cười khúc khích lại thay bằng những tiếng "a"... "um"... cô gái nằm dưới còn khẽ đẩy đưa:

"- Dừng mà anh... dừng thế... ở đây... không thích hợp...um!" Miệng cô gái đã không thể nói thêm được nữa vì bị chặn lại. Những cảnh tượng cấm trẻ em dưới 18t sống động nóng bỏng đang sờ sờ trước mắt Yến. Cho đến khi tay chàng trai lần dần xuống phía dưới, Yến kinh hoàng, thét lên một tiếng:

"- A!"

Hai người kia dừng động tác, quay lại nhìn. Cô gái thì Yến không quen chứ chàng trai không phải ai xa lạ, chính là.....

Yến vội đưa tay lên che miệng để khỏi thốt thêm một tiếng kinh ngạc, hai mắt mở lớn. Huy thoảng kinh ngạc, rồi lại buồn cười, cúi xuống chỉnh quần áo cho cô gái rồi nói:

"- Em về lớp đi! Hôm khác anh sẽ tìm em!" nói xong còn nháy mắt mấy cái rồi đứng dậy. Cũng không quên nâng cô gái kia dậy. Cô bé kia chắc xấu hổ, từ đầu đến cuối không dám ngẩng mặt lên, đến khi đứng dậy bỏ chạy một mạch. Cô gái đi rồi, Yến vẫn chết lặng tại chỗ. Huy cười tà, tiến lại gần Yến. Yến cảnh giác lui dần, cho đến khi đụng vào gốc cây, hết đường lui.

"- Bạn Phi Yến thân mến! Xem lên người khác tâm tình... thế là không tốt đâu!" Huy vẫn từ từ tiến lại, chống hai tay vào thân cây kim giữ Yến, cúi đầu mờ ám nói vào tai Yến. Luồng hơi thở nóng phả vào tai khiến Yến thấy hơi ngứa ngáy, tai đỏ bừng lên, lấp bắp:

"- Ai...ai thêm nhìn! Tôi ở đây từ trước! Tại hai người...hai người...làm ồn... tôi định...định...nhắc nhở... mới... mới đi ra.... tôi... tôi... cũng chưa nhìn thấy gì nhiều!" Yến càng nói về sau càng nhỏ dần, nhớ về một màn vừa nãy, mặt Yến đỏ bừng.

"- Ô! Phải không? Vậy bạn thấy từ cảnh nào?" Huy cười càng thêm gian tà.

"- Thấy... thấy... từ chỗ... bạn... đề lên bạn kia" Nói xong Yến cúi gằm mặt xuống, nên không chứng kiến vẻ mặt Huy bây giờ. Huy cố nhịn cười trước thái độ của Yến, lại càng muốn trêu chọc Yến:

"- A! Vậy là bị bạn thấy những đoạn đặc sắc nhất rồi còn gì!" Huy nói giọng ngạc nhiên, sững sốt.

"- Cái gì mà đặc sắc chứ.... tôi... tôi không thêm nhìn mấy cái đấy!" Yến thẹn quá hóa giận.

"- Vậy bạn thêm nhìn gì? Tôi?" Huy cười, chỉ chỉ vào mình.

Yến nhìn Huy khinh thường, hết thấy thẹn thùng ngượng ngùng, khoanh hai tay, ngẩng đầu cao ngạo nhìn Huy, cười nhếch mép:

"- Sao? Có hứng thú với tôi? Đang tán tỉnh tôi đấy à?"

Huy cao hơn Yến nên hơi nhìn xuống, rồi bỏ hai tay chống ở thân cây ra, chạm vào ngực Yến, sau đó khẽ vuốt cằm trầm ngâm:

"- 32A? Không hứng thú!" Sau đó lắc đầu nhún vai tỏ vẻ "không chấp nhận được". Còn Yến thì giận run lên "Hắn dám sờ...." nghĩ thầm. Sau đó Yến tiến lên sát gần Huy, sát đến không thể sát hơn, đưa tay sờ phía dưới (Amen!):

"- 2cm?? Không hứng thú!" Nói xong ngẩng lên nhìn về mặt kinh ngạc của Huy nhếch mép cười nhạt, đặc ý phui tay bỏ đi, để Huy đứng lại ngỡ ngàng khó tin. Nhưng Huy đâu có biết, Yến chỉ thông thả bước đi khỏi tầm mắt của Huy, ngay khi rẽ sang góc khác, Yến vụt chạy như bay đến nhà vệ sinh, xối nước liên tục rửa tay mà vẫn không thấy đủ, đau khổ hét lên:

"- AAAAAAAAAAAAAA!" Muốn lấy tay ôm đầu mà sức nhỏ, lại xối nước rửa liên tục.

Về cuộc chiến giữa Thiên và Ly.

Thế lệ là đấu 3 trận thắng hai, tại một trận thì không được khả quan.

Hiệp 1, sau một hồi giằng co ác liệt, kết quả hai bên chấp nhận là hòa.

Hiệp 2, lại đấu qua đá lại, qua hồi lâu Ly thấm mệt, lại chấp nhận hòa.

Hiệp cuối, được bắt đầu khi đã được nghỉ ngơi lấy hơi lại sức chừng 10 phút. Lần này hai bên khí thế hùng hục dâng trào, đứng nhìn đối phương không dám manh động, trong lòng cùng đặt quyết tâm "không thắng không... dừng tay". Kết quả vẫn là Ly không nhịn được ra đòn trước. Cũng chính bởi quá nóng vội vì đánh qua lại đã lâu, Ly tiêu hao thể lực mà Thiên có vẻ vẫn không ảnh hưởng gì, Ly nóng vội sốt ruột muốn đánh nhanh thắng nhanh, chính vì

vậy mà lộ ra nhiều sơ hở. Kết quả, Ly thua.....

Thiên đứng hiên ngang, mặt tươi vui hơn hờ. Ly quỳ rạp trên đất, mắt trống rỗng vô hồn, môi khẽ run run, sau hồi lâu, đưa tay lên ôm đầu"

"- AAAAAAAAAAAAAA!"

Khi giờ học bắt đầu, Yến thất thểu về lớp. Cố gắng tránh né ánh mắt Huy, nhưng ngoài mặt thì biểu hiện như không có gì. Còn Huy, thấy Yến trở về cũng không biểu hiện gì đặc biệt, nhưng ánh mắt không che giấu nổi ý cười.

Thiên đi trước tươi cười sáng lạn, Ly đi sau ủ rột buồn bã, đều đều bước vào lớp khiến cả lớp thấy rất khó hiểu.

Nhìn lên bảng mà thần trí Ly đang bay lên mây. Bỗng điện thoại rung báo hiệu có tin nhắn:

"Bao giờ chúng ta bắt đầu học?" Tin nhắn từ "tên lưu manh bi ồ". Nó chỉ chỉ trở trở một hồi rồi dứt điện thoại vào túi. Nó vừa dứt điện thoại vào thì Thiên lại lấy điện thoại ra: "T7 chủ nhật, chiều" tin nhắn từ Lưu Ly (anh lưu tên chị mà chị lại.....)

Thiên lại nhắn tiếp: "Time? Where?"

Ly đáp lại: "Tùy, tính sau"

Lúc này Thiên mới yên lòng cất điện thoại đi, nằm gục xuống bàn ngủ, cười trộm.

Ly đâu có biết, từ hôm sinh nhật Linh đến giờ ngày nào Thiên cũng suy nghĩ về Ly (đương nhiên là trừ lúc chị đánh anh), lắm lúc còn ngớ ngẩn cười một mình.

Thiên cũng không rõ mình sao vậy nhưng chỉ biết là rất mong được ở bên Ly nhiều hơn, thế nhưng... Gia Tú luôn cuốn lấy khiến Thiên cũng rất khó chịu nhưng không dám làm gì quá đáng (sợ Ly nghĩ Thiên này nọ chứ không phải vì Tú đâu nha) nên quyết định trốn!.

Có lẽ trời xanh thấu hiểu nỗi lòng khi mà trốn tránh Tú, Thiên như nguyện được ở riêng với Ly. Rồi nói đến việc so tài, Thiên càng thấy mừng rỡ. Tuy có thể đánh thắng Ly được ngay, nhưng Thiên không muốn tăng thêm lòng thù hận với Ly nên cố giằng co 2 trận (giữ chút mặt mũi cho Ly, Ly vốn hiểu thắng mà) nên khiến Thiên khá chật vật. Tuy nhiên kết quả Thiên được như nguyện, Ly cũng không tỏ ra quá phần uất hay thành kiến với Thiên, có thể nói bước đầu Thiên đã thành công mỹ mãn, càng nghĩ Thiên càng sung sướng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

"- Haizz!" Lần thứ n Ly và Yến thờ dài khiến Linh và Tâm rất là khó hiểu, nhìn nhau nhún vai đầy bất đắc dĩ. Gặng hỏi rồi mà hai nàng không nói nên Linh và Tâm cũng bó tay. Đối tượng là Ly với Yến thì sao bọn nó dám dùng vũ lực để nghiêm hình ép cung kia chứ? Nghĩ vậy cả hai con bé cũng thờ dài, không khí một màn âm đạm, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Trên xe các chàng, Thiên nhắm mắt ngủ mà nụ cười vẫn thường trực trên môi. Huy lơ đãng nhìn ra cửa sổ thì thoáng cười khẽ, Minh vẫn giữ nụ cười bình thản như mọi khi nhưng ánh mắt có vẻ tươi sáng hơn nhiều. Chỉ có Kiệt là biểu hiện như cũ.

Cuối tuần đó, cũng là những ngày cuối tháng, là ngày tổ chức đính hôn của hai nhà Thủy- Hoàng nên kế hoạch "đôi bạn cùng tiến" của Ly và Thiên được tạm hoãn. Tâm lấy lý do ốm không đi nên bọn nó trừ Linh là bắt buộc có mặt cũng kiếm cớ từ chối, ba đưa ở nhà nấu ăn đùa nghịch cả buổi chiều, một lữ. Sau bữa tối, Tâm nhận điện thoại xong len lén rời nhà đi.

Minh biết hôm nay là ngày người tình trong mộng của Tâm đính hôn nên chắc Tâm sẽ rất buồn. Nghĩ đến hình ảnh Tâm khóc thảm thiết Minh thấy có chút xót xa, sợ rằng Tâm sẽ lại âm thầm khóc, Minh quyết định gọi Tâm ra.

Vừa trèo lên xe, Tâm đã quay ra hỏi Minh:

"- Chúng ta đi đâu vậy?" Tâm tò mò về cái nơi đặc biệt mà Minh nói.

"- Minh cũng không biết!" Minh cười ngây ngô vô tội, Tâm vẻ mặt thất vọng thấy rõ, xụ mặt xuống. Minh vội dỗ dành:

"- Đùa bạn đấy! Đến nơi bạn sẽ thấy không uổng công phí sức!" Minh cười nháy mắt ra vẻ thần bí, bắt đầu khởi động cho xe đi.

Hai người nói chuyện một lúc lâu mà vẫn chưa tới nơi. Đến khi Tâm đang say ngủ, Minh mới đánh thức Tâm dậy bảo đến nơi:

"- Tâm! Dậy đi! Tới nơi rồi nè!" Minh khẽ lay Tâm. Tâm từ từ mở mắt, ngó nghiêng xung quanh, một màu tối om, không khí có hơi tanh nồng nồng.

"- Đây là đâu?" Tâm hỏi.

"- Biển! Xuống thôi!" Minh đáp, rồi mở cửa xa đi xuống, Tâm cũng đành xuống theo.

Thấy Minh tháo giày xắn quần, Tâm cũng tháo guốc ra cầm ở tay im lặng đi theo Minh.

"- Hồi bé, mẹ rất hay dắt Minh ra biển, nên biển là nơi cất giữ nhiều kỉ niệm về mẹ nhất...." Minh vừa nói, vừa nhìn ra xa xăm. Tâm nhìn Minh vẻ mặt âm trầm nghiêm túc.

"- Vậy bây giờ.... bác thế nào?" Tâm dè dặt hỏi.

"- Mất rồi!" Minh nói về mặt thần nhiên, như người mất là một người xa lạ chứ không phải mẹ cậu.

Tâm thoáng sững người. "Sấy cha ăn cơm với cá, sấy mẹ liếm lá ngoài đường", mất đi mẹ cha đều là một nỗi đau không gì bù đắp được, nhưng với một người con, mất mẹ, vẫn là thiệt thòi to lớn biết bao. Nhất là trong thế giới thượng lưu bọn nó, những ông bố dù có tình cảm yêu thương con cái bao nhiêu, vẫn bị guồng xoáy công việc cuốn đi.

"- Bác mất... khi nào vậy?" Tâm hỏi.

"- Năm mình lên 6, lúc đó chị Cẩm Vân hàng xóm đã luôn bên mình, lo lắng cho mình. Minh cũng rất ỷ lại chị, lấy chị làm chỗ dựa.... mình cũng không biết có phải đó là tình yêu không nữa, nhưng mình đã nghĩ nếu thiếu Cẩm Vân, mình cũng không sống nổi" Minh nhẹ nhàng nói, lời nói hòa tan vào với những cơn sóng. Tâm yên lặng nghe. Tâm biết hôm nay Minh gọi nó ra là muốn an ủi nó, Minh luôn có những cách an ủi không giống người khác, nhưng lại khiến Tâm nhẹ lòng.

"- Đến khi Vân lấy chồng, mình cũng đau.. rất đau" Minh đặt tay lên trái tim "nhưng thấy Vân còn sống, được hạnh phúc vui vẻ, Minh cũng không cần nhiều... dù rất buồn... vì Minh không còn là người Vân quan tâm lo lắng nữa...." Minh vẫn nói đều đều. Rồi quay ra hỏi Tâm:

"- Còn cậu thì sao? Chuyện của cậu như thế nào?" Minh cười yếu ớt.

Tâm nghe Minh hỏi, nhớ lại, mỉm cười.

"- Nói ra... thật xấu hổ! Chuyện của mình, không lâm li như cậu" Tâm vừa nói vừa cúi đầu đi chân trên cát, cảm giác thích thú.

"- Ngày đó mấy lần bọn mình đến nhà Linh chơi. Trong 4 đứa, chỉ có mình là con một. Thấy Ly và Linh có anh trai để làm nũng, mình rất ghen tị" nói đến đây, Tâm khẽ cười nhớ về hồi ngây thơ con nít.

"- Cả ba anh của Linh cũng rất quý bọn mình. Trong đó Tịch Nhân và Tịch Doanh là hay chơi với bọn mình nhất. Tịch Doanh hay đùa nghịch với Lư Ly, còn Tịch Nhân hay đùa nghịch với mình..." Tâm kể, mắt nhìn vào khoảng không bao la mù mịt của biển.

"- Có lần Nhân nói, có lẽ chỉ là trêu đùa thôi, rằng "Công chúa, lớn nhanh lên anh chờ". Nhưng mình đã tin vào lời nói đó, còn coi như là lời ước hẹn của Nhân với mình, và rồi ôm ấp tình cảm suốt hơn 5 năm" Tâm cười khổ.

"- Minh cũng không chắc đó có phải tình yêu không, nhưng lúc nghe Nhân sẽ đính hôn với người khác, hơn cả đau lòng, mình có cảm giác bị lừa gạt, cảm giác thất bại, cảm giác bản thân thật vô dụng..." Tâm nhớ đến, lại rơi nước mắt, dù không yêu đến mức không thể sống nhau, nhưng tình cảm được nuôi dưỡng bao năm trong tâm hồn, giờ vụn nát, nói nó sao không đau lòng được chứ.

Tâm lại ngồi sụp xuống, vùi mặt vào đầu gối để nước mắt lặng lẽ rơi. Không hiểu sao bây giờ Tâm không muốn Minh thấy nó khóc, tâm lí con gái mà, chỉ muốn thể hiện những mặt đẹp trước mặt con trai. Tâm cố nén không khóc ra tiếng, hai vai khẽ run run. Minh thấy Tâm im lặng, quay ra nhìn, thấy Tâm như vậy, Minh thở dài khẽ xoa đầu Tâm, nói:

"- Lấy chồng được mấy tháng, Cẩm Vân khó sinh mà qua đời... ngay lúc đó, Minh cũng không thể khóc được, khóc được như Tâm... cũng là một điều may mắn!"

Tâm nghe Minh nói, ngừng khóc, ngược nhìn Minh. Trong bóng đêm khiến Tâm không thể nhìn rõ mặt Minh bây giờ nhưng Tâm cảm giác được nỗi đau của Minh. Phải! Tâm may mắn lắm, nó chỉ thất tình thôi. Mỗi tình đầu mấy khi được quả ngọt. Ít ra nó còn bố mẹ, còn những cô bạn thân, và ít ra thì người mà nó yêu vẫn còn sống. Tâm lau nước mắt, quay ra đối diện với Minh:

"- Ở đây không có ai! Nếu muốn, cậu có thể khóc ra cho thoải mái! Yên tâm, mình không nói cho ai biết đâu!" Tâm giơ tay thề thốt. Minh cười khổ lắc đầu.

"- Con trai không được khóc! Như vậy rất yếu đuối! Bố mình nói, con trai không có nước mắt, ngay khi mẹ mình mất, cũng không cho mình khóc!"

Nghe Minh nói, Tâm càng thấy thương Minh, ngay cả mẹ mất cũng không được khóc, thảo nào Minh luôn một bộ dáng bình tĩnh như không gì có thể đã động được cậu. Cũng thấy bản thân mình thật yếu đuối, động chút là khóc, nếu đặt cô vào trường hợp của Minh thì không biết cô sẽ thế nào??.

"- Con trai cũng là người! Cũng có tim, cũng có máu, cũng có tuyến lệ! Lúc mới chào đời dù trai hay gái cũng đều khóc để chào thế giới này đấy thôi! Bố cậu làm vậy là tước đoạt quyền lợi được biểu lộ cảm xúc của cậu!" Tâm bức xúc nói.

"- Nếu đau khổ cứ nghẹn trong lòng, không được giải thoát, sẽ có ngày bị nghẹn chết!" Tâm nói tiếp.

"- Ai bảo mình nghẹn trong lòng?" Minh chớp mắt hỏi Tâm

"- Chứ cậu xả ra bằng cách nào?" Tâm hỏi.

"- Đứng lên! Mình chỉ cậu!" Minh kéo Tâm đứng dậy. Sau đó nhìn về phía mặt biển sáng dần lên, đưa hai tay trước miệng:

"- CẢM VÂN! Ở TRÊN ĐÓ CHỊ KHỎE CHƯ? CÓ NHỚ EM KHÔNG? EM RẤT NHỚ CHỊ! EM CŨNG RẤT GHÉT CHỊ... TẠI SAO LẠI BỎ ĐI KHÔNG NÓI VỚI EM LỜI NÀO? CHỊ ĐÃ SAI LẦM KHI KHÔNG CHỌN EM.....!" hét xong một hơi, Minh thở hồng hộc, chớp mắt ý bảo Tâm làm theo. Tâm cố hít một hơi lấy giọng:

"- TỊCH NHÂN! ANH PHẢI HẠNH PHÚC ĐẤY! BỎ LỖ EM LÀ SAI LẦM LỚN NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI ANH! aNH SẼ HỐI HẬN!" Nói xong Tâm cười sung sướng. Đứng, Tịch Nhân sẽ phải hối hận, chứ không phải nó sẽ phải đau khổ. Tâm quay ra nhìn Minh, cùng cười. Ở phía chân trời tiếp giáp mặt biển, mặt trời dần nhô lên. Vậy là bọn nó đã đi qua đêm. Nhưng cũng xứng đáng.

Khi Tâm về nhà, Ly, Yến, thêm cả Linh vẫn chưa thay quần áo tẩy trang nằm ngủ vật vạ trên sofa. Nghĩ đến mấy con bạn chờ mình cả đêm, Tâm thấy hơi hối hận, nhưng trước mắt không thể đánh thức bọn nó, nếu không đảm bảo nó sẽ bị xé nhỏ chấm muối. Nghĩ vậy nó rón rén lên phòng, khóa cửa nằm ngủ. Đã một đêm nó không ngủ rồi.

Đang ngủ, Ly bị tiếng điện thoại đánh thức. Nghĩ là Tâm gọi nó vội vã nghe máy:

"- A lô!"

"- Dậy chưa?" Đầu bên kia truyền đến một giọng nam quen thuộc, Ly nghi hoặc nhìn màn hình điện thoại, là Thiên.

"- Còn ngủ thì ai nói chuyện với ông?" Ly cau kinh đáp.

"- Vậy đến Memory đi! Mang sách vở theo! 1h sau!" Thiên nói xong cúp máy.

"- Ê! Ê!" Ly gọi lại nhưng không ai nghe máy. Nhìn đồng hồ, mới có 7h. Đi học cũng chẳng sớm thế. Nó vô cùng buồn bực dậy thay quần áo, chuẩn bị đến chỗ hẹn. Lên gác, qua phòng Tâm, nó mới nhớ, mở cửa phòng xem con bạn về chưa thì phòng khóa. Chứng tỏ Tâm đã về. Vậy cũng an tâm hơn, bây giờ để nhỏ yên đã, sẽ hỏi tội sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Memory là một quán cafe đa năng. Vừa phục vụ ăn sáng ăn trưa, với thực đơn phong phú, lại có phòng riêng vừa có thể xem phim hay hát karaoke tùy ý. Ly đến thì Thiên đã đứng chờ ở cửa. Trong trang phục thường ngày quần jean áo sơ mi phan 2 cúc trông Thiên thêm vài phần nam tính quyến rũ. Thiên đặt sẵn phòng, và cũng lấy đây làm "căn cứ bí mật" để bọn nó học tập sau này.

Một tháng trôi qua, không rõ Thiên học hành có tiến bộ lên không nhưng Ly lại thấy hiểu biết ra rất nhiều điều. Thiên toàn hỏi những điều mà chính Ly cũng không biết, và rồi những câu Ly hỏi ngược lại Thiên lại đáp rất trôi chảy khiến Ly không hiểu là Thiên đang kèm nó hay nó đang kèm Thiên nữa. Nhưng quả thực Ly cũng thu lợi từ việc học chung này, nên thành ra Ly cũng không nghĩ sâu xa làm gì.

Mai là lễ Halloween, trường bọn nó cũng tổ chức dạ hội hóa trang. Khắp nơi không khí sục sôi tung bùng, xì xào bàn tán, xem là hóa trang thành gì? Bọn nó cũng hào hứng không kém, đương nhiên tất cả việc bàn luận này đều lên lút.

"- Mấy bà định hóa trang thành gì? Có đồng bộ với nhau không đây?" Linh thì thào trong giờ ăn trưa.

"- Chưa biết nữa! Nhưng thành gì cũng phải đẹp cơ!" Tâm nhấn nhó, bắt nó mặc những bộ trang phục xấu xí không bằng để nó đập đầu vào gối chết đi.

"- Thành phù thủy! Thế nào? Không xấu, lại có thể đồng bộ!" Ly đề nghị.

"- Cũng không tồi! Nhưng nghe nói rất nhiều nàng đã chọn trang phục này!" Yến nhún vai.

Vậy là cuộc tranh luận lại tiếp tục miên man chưa có hồi kết, bên phía 4 chàng cũng có người hào hứng có người thờ ơ.

"- Máy ông định hóa trang thành gì thế?" Huy hỏi.

"- Bí mật!" Minh cười tỏ vẻ thần bí. Huy lại quay ra nhìn Thiên:

"- Chưa biết!" Thiên thờ ơ. Huy ôm hi vọng vô cùng nhỏ nhoi ra nhìn Kiệt, về mặt chờ mong:

"- Không quan tâm!" Kiệt lạnh nhạt, như dội gáo nước lạnh vào Huy. Huy chán nản với mấy thằng bạn. Xem ra anh em đồng cam cộng khổ bây giờ phải tự lực cánh sinh rồi.

Và rồi buổi tiệc cũng đến, đây là lần đầu tiên học sinh toàn trường tụ hội cùng một chỗ, nên về một ý nghĩa nào đó, đây cũng xem như là một buổi tiệc giao lưu.

Tâm chọn trang phục Angel với đôi cánh trắng. Linh là trang phục công chúa, đúng như hoàn cảnh cũng như tính cách cô nàng. Yến định mặc trang phục phụ thủy (chứ không phải nàng phụ thủy nha), nhưng bị bọn nó cưỡng chế mặc trang phục của một nàng phụ thủy sexy. Còn nó.... váy trắng, dép bệt theo trang phục cổ xưa của người la mã tay cầm một cái lao, mấy nàng kia không hiểu nó hóa trang thành ai nữa....?? (đồ biết Ly hoa trang thành ai?).

Còn các chàng, Thiên một trang phục đen u ám của thần chết cộng thêm một lưỡi rìu đạo cụ (có vẻ hợp với ngày này nhứt), Huy hóa thân thành Dracula nguy hiểm nhưng cũng đầy sức hút. Kiệt đơn giản hóa thân thành chàng tuxedo (nói đơn giản là tại vì trang phục veston thêm cái áo choàng và mũ ý mà) còn Minh cũng trang phục la mã cổ đại áo lệch một bên hở nửa người, cầm theo một cái tia chớp (hờ hờ).

8h tối tiệc bắt đầu.

Khi bọn nó lên xe định đi, "đại ma nữ" lại điện thoại báo chúng nó lên văn phòng gặp. 4 đứa nhìn nhau, lại cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"- Các em ngồi đi!" "đại ma nữ" tươi cười dịu dàng, càng chứng tỏ mức độ vấn đề nghiêm trọng.

Mấy đứa chịu tội cùng ngồi xuống, lắng nghe "nhiệm vụ".

"- Lần trước cô đã nói, sát nhập vào có một nửa là phản đối. Bề ngoài thì mọi việc vẫn yên ổn nhưng bên trong vẫn có những người âm thầm phá phách" nói đến đây cô ngừng lại liếc bọn nó một cái, nhấp một ngụm trà rồi im lặng. Cả lũ chờ đợi vừa sốt ruột vừa đau tim. Sau một hồi lâu:

"- Lần này là lần đầu cả trường tập trung một chỗ. Cô vừa nhận được tin mật là những thành phần chống phá sẽ nhân cơ hội này làm gì đó phá phách. Vì việc này nên cô mới gọi các em lên đây!" Lần này cô đặt chén trà xuống, nhìn phản ứng của bọn nó. Ly chán nản lên tiếng:

"- Bọn em thì liên quan gì đến chuyện này?"

"- Không liên quan! Nhưng cô cần sự giúp đỡ của các em!" Cô mỉm cười sáng láng. Bọn nó lại cười không nổi.

"- Bọn em có tài năng gì giúp được cô chứ? Cô tìm người khác đi!" Linh xua tay lắc đầu.

Thấy cô hiệu trưởng không có phản ứng gì, nghĩ là cô cam chịu, 4 đứa đứng lên:

"- Chúng em xin phép!" Rồi quay người định rời đi, cô hiệu trưởng mới lên tiếng

"- Nghe nói bọn em bây giờ đều ở nhà Ly!" Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, 4 đứa nghi hoặc quay lại nhìn. Cô hiệu trưởng ngấm ngấm bàn tay nói tiếp:

"- Băng Tâm, lần thi vừa rồi là lần đầu em bỏ thi phải không? Vì ốm!" Cô hiệu trưởng cười gian nhìn Tâm, Tâm bắt đầu có dự cảm không ổn.

"- Bố mẹ em biết chuyện này không?"

Tâm tròn tròn mắt. Sao nó dám cho bố mẹ biết, bình thường nó chỉ hắt hơi một cái bố mẹ nó cũng cuống quýt lên rồi hướng chỉ là ốm nghỉ học. Nó mà nói đảm bảo sẽ bị xách cổ về nhà liền.

"- Mị Linh! Về kết quả thi lần này của em....." nói đến đây cô cười gian nhìn Linh. Linh hiểu ẩn ý của cô, lại lấy bố mẹ ra đe dọa đây mà.

"- Phi Yến! Kết quả thi lần này của em rất tốt, cũng không có gây vụ ẩu đả nào... nhưng... 1 tháng trước... vườn sau trường.. em với..." Vốn nghe những lời ban đầu, Yến đang rất đắc ý vì nó không có gì để bị uy hiếp hết, nghe những lời phía sau, mặt nó tái nhợt, vội chạy lên bịt miệng bà hiệu trưởng, cười nịnh hót:

"- Cô muốn bọn em giúp, lẽ nào bọn em không giúp, đúng không các cậu!" Quay lại nháy mắt ra hiệu cho Tâm và Linh, hai con bé vội gật đầu lia lịa. Yến lại quay lại nhìn cô hiệu trưởng cười.

"- Nhờ đâu có gì nguy hiểm xảy ra thì sao? Bọn em lại làm mọi việc không công vậy à?" Ly đưa ra điều kiện.

"- Xong việc, cô cho các em nghỉ hai ngày thứ 5, thứ 6 và tặng một chuyến du lịch đến một nơi có rừng có biển, thế nào?"

"- Thế còn tạm!" Linh lên tiếng.

"- Nhưng chi có 4 đứa em! Quá ít, chi e rằng đến lúc nguy cấp lại muốn ngăn chặn mà lực bất tòng tâm" Ly nhún vai.

"- Yên tâm! Hiệu trưởng bên nam sinh cũng nhờ cậy 4 nam sinh trợ giúp, mà.... 4 nam sinh đó... bọn em rất quen thuộc!" Cô hiệu trưởng cười thần bí

Cả 4 nàng đột nhiên nghĩ đến....."Không thể nào! Không trùng hợp vậy đi!"

Bên này, 4 chàng cũng hông đồng ý, phui mông đứng dậy định bỏ đi thì:

"- Hạo Thiên! Điện thoại của em!" Thầy hiệu trưởng vứt điện thoại cho Thiên. Sau đó lại gần Huy thì thầm:

"- Nghe nói em đang quen biết với cô người mẫu Yến Nhi? Em biết cô bé bao tuổi chứ?" Thầy cười bí hiểm.

"- Đương nhiên là bằng tuổi em, mà sao thầy biết?" Huy nghi hoặc.

"- Thầy còn biết, thực chất cô bé đấy mới 14t! Em biết luật chứ...dưới 16...?" Nghe thầy nói đến đây, mặt Huy tái mét, cắt không còn giọt máu. Thầy hiệu trưởng tươi cười lại gần Kiệt:

"- Bố em nhấn rằng rất mong chờ vào biểu hiện lần này của em, xem em có tiến bộ không? Đừng làm thầy và bố em thất vọng!" Rồi vỗ vỗ vai Kiệt khích lệ. Nghe nhắc đến bố, Kiệt gật đầu.

Thiên nghe điện thoại xong, tức giận đá ghế một cái, mà quên rằng thầy hiệu trưởng mới đổi từ salon sang loại gỗ nguyên chất, ôm chân đau đớn:

"- Ủi ya! *****! Ngay cả cái ghế cũng chống đối lại mình!AAAAAAAAAAAA!"

Thì ra, cuộc điện thoại vừa rồi là của bố Thiên. Chẳng biết ông nói gì mà Thiên nổi khùng lên nhưng sau đó vẫn ngoan ngoãn nhận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đúng như những gì 4 nàng nghĩ, người giúp đỡ, người vô cùng quen thuộc chính là 4 chàng nhà ta.

"Người cùng một nhà vẫn hơn" Ly nghĩ.

"Minh ghét gặp hần, huhuhu" Yến nghĩ

"Tối nay cậu ấy thật đẹp trai, ôi! biết thế mình diện đồ thủy thủ mặt trăng cho rồi, hixhix" Linh nghĩ.

"Lại được đi với Minh rồi" Tâm nghĩ.

Còn 4 chàng, không đòi hỏi thêm người, khi nghe có 4 nàng đi cùng thì thấy hơi phiền vì nghĩ con gái vướng chân vướng tay sẽ chẳng giúp ích được gì, biết đâu lại là mấy nàng Crazy Fan thì càng phiền. Thế nên khi biết "cộng sự" là 4 nàng nhà ta thì, 4 chàng 4 suy nghĩ:

"Duyên phận, mình và Ly quả thực có duyên với nhau" Thiên vui sướng nghĩ.

"Cô ấy đấy ư...trông thật khác....không ngờ cô ấy cũng xinh như vậy... Phi Yến thân mến, tôi nhầm trúng em rồi" Huy trong lòng suy tính.

"Trông cô ấy có vẻ tươi tắn, cô ấy kiên cường hơn mình nghĩ, vậy là yên tâm rồi" Minh nghĩ.

"Tối nay bạn ấy thật đẹp" Kiệt nghĩ.

Vì nhiệm vụ không nói rõ là sẽ phá như thế nào? Bằng cách gì? Và số lượng là bao nhiêu nên khiến bọn nó rất đau đầu! 8 đứa bọn nó, mà phải canh chừng hơn 1000 người cả học sinh lẫn giáo viên, nhiệm vụ này mà là không quá khó khăn sao?? Phải là không quá khó vì quá quá khó ấy!

Cả bọn thảo luận kế hoạch tác chiến:

"- Chúng ta chỉ có 8 người, mà lại phải theo dõi hơn 1000 người, không có phạm vi khoanh vùng rất khó khăn, có nên tìm thêm người trợ giúp không?" Minh trầm ngâm.

"- Biết là khó nhưng vấn đề tìm ai? Biết đâu người chúng ta tìm lại chính là kẻ phá hoại thì quá vui!" Ly lắc đầu.

"- Bạn bè thân thiết, hoặc những người mà chúng ta tin tưởng?" Huy phản đối Ly.

"- Ngoài 3 bọn họ, tôi không tin ai hết, bọn họ cũng vậy!" Yên nói, chỉ vào mình và 3 cô bạn, nhìn Huy thách thức ngầm bảo "Ngay cả các cậu bọn tôi cũng không tin".

"- Hơn nữa bây giờ tất cả đều hóa trang, biết ai với ai?" Kiệt đặt vấn đề.

"- Tốt hơn hết là phân công hành động đi, đừng nghĩ đến việc khác, chúng ta không có nhiều thời gian đâu" Ly sốt ruột.

Mình rất có phong cách của người lãnh đạo, phân công bọn nó đâu ra đấy. Chia đều ra 4 người quan sát, 4 người hành động.

"- Ly, Yên, Kiệt, Thiên đều có võ nên sẽ trà trộn vào trong mọi người. Có hai dãy bàn nên 4 người sẽ đứng so le hai bên bàn. Tất cả sẵn sàng đợi điện thoại. Còn Minh, Huy, Tâm, Linh sẽ phụ trách quan sát. Minh sẽ tìm cách đứng ở cánh gà sân khấu để quan sát sân nhảy và sân khấu, Huy và Linh trà trộn vào trong mọi người, chia nhau ra. sau đó thu hút chú ý của mọi người, làm cách nào tùy hai người, còn Tâm lên tầng hai tòa nhà A để quan sát toàn cảnh. Điện thoại để sẵn gọi cho Minh, luôn luôn báo động tình cho Minh, để Minh có thể dẫn dắt mọi người. Không có vấn đề gì chứ?"

Nghe Minh phân công, bọn nó không có ý kiến gì. Đáng tiếc cho một buổi lễ hội, bọn nó lại phải căng thẳng thế này.

Ly đứng bên cạnh bàn đựng đồ ăn nước uống. Hết ăn lại uống chán nản nhìn ngắm xung quanh. Giữa sân nhảy Linh và Huy đang làm điên đảo phái nam và phái nữ. Ly ngó quanh quất, nhìn lên tầng hai tòa nhà A thấy Tâm đang nói chuyện điện thoại có vẻ rất vui. Không giống đang theo dõi rồi báo cáo tình hình gì cả, giống đang điện thoại tâm tình hơn. Lại ngó ra xem "đồng bọn". Kiệt với chiếc mặt nạ tuxedo mặt lạnh băng như bình thường hơi dựa vào bàn thì thoáng liếc nhìn xung quanh. Yên cũng bình thản nhìn xung quanh, thì thoảng nhàn nhã nhấp ly cocktail, cũng không có vẻ gì của người đang có "nhiệm vụ" hết. Còn Thiên, đang... khoan đã... tại sao lại nhìn nó... tại sao lại cười quẹo rũ với nó... tại sao nháy mắt với nó... chính xác đằng sau nó không có ai mà... chẳng lẽ là nó thật.

Mình nấp sau cánh gà, lặng lẽ quan sát xung quanh, một điện thoại cầm tay nghe đang kết nối với Tâm. Một điện thoại làm le ở tay sẵn sàng gọi bất cứ lúc nào. Dù tập trung cao độ nhưng vẫn nói chuyện với Tâm mà không bị lạc đề:

"- Cậu tìm được vị trí chưa?" Tâm hỏi

"- Mình đang đứng sau cánh gà đây! Cậu quan sát được gì không?" Minh nói

"- Có à! Rất nhiều người!" Tâm trêu đùa.

"- Hi! Mình biết, ý mình là có phát hiện gì khác thường không?" Minh phì cười.

"- Không có! Một biển người! Mình chẳng biết phải quan sát gì nữa!" Giọng Tâm ủ rũ.

"- Cứ thấy ai đó, không chơi đùa gì mà chỉ lo quan sát xung quanh, hành động có vẻ lén lút mờ ám ấy!" Minh chỉ dẫn.

"- xa thế này sao mà thấy được! Nhưng cũng có một điều rất lạ nha, ngoại trừ Ly, Yên, Thiên, Kiệt ra có mấy người cũng đứng quanh bàn đựng đồ, cũng nhìn ngó xung quanh, có phải người phe ta không?" Tâm nghi hoặc.

Mình cũng thử quan sát, quả nhiên ở mỗi bàn lại có một người như thế (nói thêm là ở mỗi bên lại có 20 bàn, tổng cộng 40 bàn tất cả), đặc biệt là ngoài ngó những người xung quanh, những người đó còn nhìn ngó đồ trên bàn. Mình nghĩ thầm "Muốn thì cứ ăn đi, ngó ngó làm gì, cứ như có mưu đồ mờ ám với đồ ăn vậy.... Ặc... khoan đã... chẳng lẽ...." Minh vội gọi cho Thiên:

"- Đề ý xung quanh các bàn không? Mỗi bàn ít nhất có một người đứng đơn độc, luôn đề ý chung quanh, ông đề ý lâu còn thấy những người đó rất hay nhìn vào đồ ăn nước uống trên bàn, tôi nghi ngờ họ muốn làm gì đó với đồ ăn nước uống, đề ý quan sát, gọi bảo cho Kiệt!"

Rồi Minh tiếp tục gọi cho Yên và Ly. Tất cả tập trung dõi theo những người đó. Mỗi người không ai mặc giống ai cả, có chăng chỉ là thái độ hành động giống nhau mà thôi.

Bàn Ly đứng là xa nhất, nên cũng ít người chú ý nhất. Từ lúc nhận được điện thoại của Minh, Ly luôn cẩn thận theo dõi xung quanh. Quá một lúc sau, khi sân nhảy đang cao trào, mọi người tập trung nhảy nhót, Ly cũng giả vờ chăm chú dõi xem nhưng ánh mắt vẫn đảo qua các bàn chung quanh liên tục. Bỗng thấy một người, có lẽ là con trai đang cầm lọ gì đó đổ đồ vào đồ uống, rồi lại đồ lên đồ ăn.

"Minh đoán không sai" Ly vừa nghĩ, vừa đi lại gần, ánh mắt thì giả vờ nhìn sân nhảy nhưng lại liếc tất cả các bàn. Quả nhiên ở những bàn vắng người, những đôi tượng đáng nghi đều có hành động như vậy. Nếu vậy, có lẽ Kiệt, Thiên, Yên cũng vậy. Bọn nó chỉ có 4, mà bọn họ là 40. Hành động đồng loạt thế này thì sao bọn nó ngăn cản được? Dù có tóm được bọn họ thì cũng không thể ngăn được những đồ ăn bị "nhúng tay" kia không ai đụng đến! Nếu nói đồ ăn có vấn đề thì lại sẽ gây náo loạn, như vậy cũng không ổn. Rốt cuộc nó phải làm thế nào đây? Phía Thiên, Kiệt, Yên lại như thế nào? Càng nghĩ Ly càng gấp, bước chân cũng vội vã hơn

Chương 28

Ly tiến đến gần người lại nọ. Một trang phục áo choàng đen, đầu chuốt keo dựng đứng, khuôn mặt vẻ lờ lợt nên không rõ khuôn mặt thật. Ly nhìn bốn phía, mọi người bây giờ không chú ý gì đến bàn ăn, làm sao bây giờ? Đầu óc Ly chợt lóe sáng, bấm kết nối với Minh nhưng Ly chưa để điện thoại lên nghe.

Ly bước nhanh đến gần người nọ, liếc nhìn xung quanh, quyết định.....

"-Rầm!" "Á". Sau một tiếng đổ là hai tiếng thét. Ly đã chọn một nam học sinh xấu số đứng gần đây dùng hết sức mình huy chương "ka mê jô kô", học sinh đó bắn về phía tên mặc áo choàng đen. Tên mặc áo choàng đen bất ngờ ngã xuống bàn hét thảm, làm xô đổ vỡ 1 số bát đĩa, làm rơi luôn cái lọ cầm trên tay. Ly tiện đà đập đổ cả bàn thức ăn. Thuận tiện nghe điện thoại nói vấn đề với Minh:

"- Gọi tất cả phối hợp với tớ, gây sự chú ý, còn nữa, cậu cố gắng lia đèn về phía tớ tạo chú ý nhé" Nói xong Ly liếc xung quanh tìm kiếm, mắt lóe sáng

Nghe Ly nói, Minh vội vã gọi mọi người tập trung chú ý hành động phối hợp với Ly, đồng thời chạy vội đến phòng điều khiển, tìm kiếm chỗ điều khiển đèn.

Ly đặt tạm cái lao đao cụ hóa trang vào một góc, với mấy bông hoa hồng trên mặt bàn. Mọi người đang chú ý vào vụ xô ngã vừa rồi. Ly lại xô hết đồ trên bàn bên cạnh xuống, trèo lên bàn nằm chống một bên khuỷu tay dựa người dậy, tư thế nửa nằm nửa ngồi. Nghịch nghịch mấy lọn tóc, một bên váy không hiểu vô tình hay cố ý lệch xuống, tư thế vô cùng quyến rũ. Vừa lúc Minh điều chỉnh đèn chiếu về phía Ly. Ly một tay nghịch tóc, một tay cầm bông hồng hờ hững.

Theo ánh đèn, ánh mắt tất cả mọi người đổ dồn về phía Ly. Lần đầu làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Ly trong lòng khóc thét mà ngoài mặt vẫn mỉm cười đưa tình, ánh mắt lúng liếng, tự nhảm trong lòng "vì sự nghiệp cao cả, cố lên, cố lên".

Toàn trường thoáng im lặng trong giây lát, rồi nổi lên những tiếng rì rào:

"- Con nhỏ định làm gì vậy? Khiêu dâm à?" Nữ sinh A nói giọng nói chứa đầy ganh ghét.

"- Chắc vậy rồi! Nhìn ánh mắt con nhỏ thì biết!" nữ sinh B tiếp lời.

Ở một góc khác, các nam sinh tranh luận:

"- Nhỏ nào xinh quá bọn mày ơi!" Nam sinh A

"- Lại còn rất là...gợi cảm... quyến rũ! Ôi trái tim của tao!" Nam sinh B nhìn Ly thiếu tí chảy nước miếng.

Nữ sinh ganh ghét, nam sinh ngưỡng mộ. Nhưng không phải tất cả, có những trường hợp đặc biệt. Như 3 cô bạn nàg thì thấy đầy tự hào, Thiên tức tối, Kiệt tỏ ra không vui. Ly khản trương toát mồ hôi, nhưng nói vẫn cực điềm tĩnh, còn có chút nũng nịu đầy ngọt ngào:

"- Mọi người thấy em thế nào? Xinh chứ?" Ly nháy mắt duyên dáng.

"- XINH!" Nam sinh đồng thanh, một số nữ sinh cũng hào hứng hò theo. Trừ một số ghen ghét, không lên tiếng.

Ly vẫn chăm chú theo dõi động tác của đám người "có hành vi mờ ám" kia. Quả nhiên nhân lúc mọi người không chú ý, rất nhanh hành động, làm gì đó với đồ trên bàn. Ly nhìn ánh mắt sắc lẹm, nghĩ "Đã vậy, đừng trách ta đây không biết thương tiếc đồ ăn".

Ly nhẹ nhàng đứng dậy, lấy chân gạt thêm một bàn đồ ăn xuống đất. Rồi lại tươi cười nhìn khuôn mặt mọi người đang tràn đầy khó hiu:

"- Vậy ai muốn lên đây khiêu vũ cùng em?" Ly chớp chớp mắt đáng yêu.

Nghe vậy nam sinh như bùng nổ, nhao nhao:

"- Anh!"

"- Người đẹp, anh đây!"

"- Không! Là anh!"

Các nam sinh nhao nhao ủa đến, Ly lại nhảy qua bàn bên cạnh né tránh, tiện đà hất đổ thêm một bàn đồ ăn.

Rất nhanh mọi người hiểu ý của Ly "Muốn tiêu hủy mấy bàn đồ ăn để cho mọi người không động đến nhưng không kinh động mọi người". Linh là người tiếp theo nhảy lên một bàn, cũng hất hết đồ trên bàn xuống, cùng lúc âm thanh vang dội thu hút ánh mắt mọi người, Minh đồng thời lia đèn về phía Linh:

"- Ai ya! Đây chỉ có mình bạn ấy! Em không xinh sao?"

"- Đương nhiên xinh rồi!" một bộ phận nam sinh lại ủa về phía Linh.

"- Em cũng đang cần người khiêu vũ đây!" Lần này đến lượt Tâm trào lên, lại một số nam sinh ào tới.

"- Ôi các người đẹp của anh! Không cần chú ý đến họ! Tới đây với anh nào!" Huy cũng thành công tiêu hủy hai bàn đồ, trào lên, ánh mắt phóng điện về các cô gái. Chúng nữ sinh đang căm tức vì bị 3 nàng kia "chơi trội" đoạt vinh quang, lại điên cuồng lên vì Huy:

"- Em!"

"- Em, xin anh hút máu em đi!" (Huy hóa trang Dracula mờ)

"- Tên ẻo lả đó có gì hay chứ! Các người đẹp, đến đây! Ta sẽ hóa phép giúp các nàng thêm xinh đẹp!" Yên cũng hành động theo, đứng gần Huy, nhìn Huy thách thức. Dù là con gái, nhưng lâu năm học trường nữ sinh, nên Yên có thể coi như là "hoàng tử trong mơ" của các nữ sinh, nên thu hút cũng không ít nữ sinh.

"- Ê Huy! Cũng không phải chỉ có mình cậu! Phải không Kiệt!" Thiên vừa nói, vừa trào lên bàn. Kiệt theo sau. Cứ thế, một dãy dài bàn đồ ăn bị các chàng các nàng biến thành sân khấu và sân nhảy của riêng mình. Hiện trường một mảnh hỗn loạn. Khi đã kích thích lòng hâm mộ của mọi người đến đỉnh điểm, cũng là lúc tạm an tâm vì đã tiêu hủy được toàn bộ các bàn đồ ăn. Ly chạy đến gần Linh, và phát hiện một vấn đề nan giải nữa:

"- Nhiệm vụ tạm ổn.... nhưng... chúng ta tính sao bây giờ?" Đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của các nam sinh, Ly bắt đầu ý thức được sự nguy hiểm

"- Chiều lòng mọi người một tí đi" Linh cảm thấy không sao cả, "miễn là trai đẹp thì không sao" Linh nghĩ.

Ly nhìn sang phía Tâm ở đối diện, con bé cũng hết đi về hào hứng đập phá mà bắt đầu thoáng bối rối, luống cuống.

Thiên cũng không quen tiếp xúc với con gái. Từ hồi thân thiết được với Ly, Thiên cứ nghĩ mình không còn dị ứng với con gái nữa, với các cô bạn của Ly cũng không bài xích, vậy mà bây giờ giữa vòng vây con gái, Thiên cố áp chế cảm xúc buồn nôn và vẫn phải nặn ra nụ cười giả tạo.

Kiệt đỡ hơn Thiên, tuy không đến mức cảm giác buồn nôn nhưng cũng thấy toàn thân nổi da gà.

Đang khi bọn nó sắp hết chịu nổi, nghĩ muốn phát điên lên rồi "Cùng lắm thì bỏ chạy" mấy người nghĩ, thì.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

"- Tất cả học sinh chú ý!" Một âm thanh nam "thánh thót" vang lên. Toàn trường lặng im phăng phắc.

Ly và Tâm thở phào nhẹ nhõm, Linh và Yên dừng hành động. Huy cũng nghiêm túc lại, còn Kiệt và Thiên nghĩ thầm "được cứu rồi!".

"- Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao một mảnh bừa bộn như chiến trường thế này? Rốt cuộc là khiêu vũ hay là khiêu chiến? Hừm?" Thầy hiệu trưởng nạt nộ, giọng nói đầy tức giận.

"- Mấy em kia đứng trên bàn làm gì? Do mấy em phải không?" Thầy quát.

Cả bọn im lặng, mọi người thì thầm cầu nguyện cho bọn nó, còn bọn nó thì chẳng tỏ vẻ gì là sợ hãi có. Một số người ghen ghét bọn nó thì lại cảm thấy vui mừng phấn khởi.

"- 10p cho toàn bộ giải tán! Riêng mấy em trên bàn kia ở lại! Bắt đầu tính giờ!" Thầy hiệu trưởng nhẹ nhàng nói, giọng nói lại lạnh như băng.

Chưa đến 10p, khung cảnh nhốn nháo sôi động giờ hui hắt vắng te. Có người bỏ chạy còn để quên dép nữa chứ!

Cả bọn trở lại với mặt đất, Minh từ phòng điều khiển cũng chạy tới bên thầy hiệu trưởng, đi về phía bọn nó.

"- Thế này là thế nào?" Thầy nghiêm giọng hỏi. Ly định lên tiếng trả lời thì Minh ngăn lại.

"- Là mấy bạn ham vui, hơi quá phấn khích, thầy đừng trách!" Rồi quay lại phía Ly nháy mắt ra hiệu. Không phải thầy hiệu trưởng cùng phe bọn nó sao? Sao lại nói dối.

"- Dù quá mức vui vẻ nhưng cũng không thể làm thế này được! Như vậy còn ra thể thống gì nữa?" Thầy nghiêm giọng trách phạt.

"- Bọn em sẽ phụ trách! Thầy yên tâm!" Kiệt tiến lên nói về cam chịu. Yển nhìn Kiệt hơi khinh thường thái độ này của Kiệt, Linh lại thấy tức giận, bất bình thay cho Kiệt, muốn lên tiếng đòi lại công bằng cho Kiệt lắm... nhưng... nhưng... ai bảo thầy hiệu trưởng cũng là super star trong lòng nó?!! "Ồi! Già mà vẫn phong độ, tức giận vẫn không giảm đẹp trai, ước gì mình ra đời sớm tí nữa" Linh tặc lưỡi nghĩ thầm.

Thầy hiệu trưởng hầm hừ bỏ đi. Còn lại mấy người, Ly vội lên tiếng hỏi:

"- Sao vậy? Tại sao lại nói thế? Vốn dĩ chúng ta đâu phải...." Ly đang khó hiểu, vừa cảm thấy uất ức hỏi thì Thiên đã bịt mồm Ly lại:

"- Chúng ta tự làm phải tự chịu thôi! Mau đi thu dọn đi!" rồi ghé vào tai Ly nói thầm "Có thể còn có người đang theo dõi, đi xem có thu được gì để biết họ cho gì vào đồ ăn" rồi thả Ly ra. Ly ra nói thầm với Yển và Linh, Tâm đã có Minh bảo ban rồi.

8 đĩa, chia đều mỗi đĩa phụ trách "thu dọn" 5 bàn. Ly ra mấy bàn lúc ban đầu mình đứng, nhớ lại lúc đẩy một nam sinh xô ngã tên "có hành động mờ ám", hắn có làm rơi một cái lọ. Ly tìm xung quanh một hồi cũng thấy một cái lọ trong đồng hồ bọn. Nhét vội vào trong túi. Lại tiếp tục tìm kiếm.

Phía bên kia, Kiệt cũng tìm được một lọ, dò xét kết quả tìm được thêm 3 lọ. Thiên cũng tìm được 2 lọ, Huy 3 lọ, Minh 3 lọ. Tâm, Yển tìm được 2 lọ, Linh không tìm được gì hết.

Tất cả tụ tập lại, kết quả Ly tìm được 3 lọ. 2 lọ nhét túi nên cầm 1 lọ, Thiên cũng cho vào túi. Còn lại mọi người cầm tay nên quyết định tìm một cái túi để chung vào:

"- Mấy lọ này đựng gì không biết? Ngửi không thấy mùi gì! Cũng không có màu gì?" Thiên thắc mắc.

Thiên vừa dứt lời, một nhóm người xuất hiện, chính là mấy người vừa nãy:

"- Mấy không cần biết! Đưa mấy cái lọ ấy đây!" Tên đi đầu lên tiếng, tiếng nói nghe không ra là trai hay gái, chắc hắn cố ý thay đổi giọng nói để không bị nhận ra. Tại cả đám người, nếu mặt không vẽ hề vẽ quỷ thì cũng đeo mặt nạ, chả biết được là ai với ai nữa.

"- Sao bọn tao phải đưa cho bọn mày?" Thiên nhếch mép cười, khoanh tay, vênh mặt nhìn đám người kia.

"- Không đưa thì bọn tao tự lấy" Tên đó nói rồi lao lên. Đám phía sau cũng lao lên theo. 8 đứa bọn nó đứng sát bên nhau, chờ đợi phản công.

Một đảng 8 người, và một đảng gần 40 người. Lợi thế về ai cũng đã rõ.

"- Lấy đồng hiệp ít không phải hành động quân tử!" Thiên đám một tên, đá một tên, lại xô một tên, ulynh liên tục.

"- Thắng làm vua, thua làm giặc, không cần nhiều lời!" Tên cầm đầu nói.

Minh với Huy tuy không võ nghệ cao cường, nhưng thân con trai đánh đám không cần võ, hơn nữa đám người đó không phải ai cũng biết võ. Khó một cái, Tâm và Linh hai nàng vốn thuộc loại "mỏng màng dễ vỡ", vật lộn với đám con gái cào cấu túm tóc thì được chứ với con trai thế này thì:

"- Au ui! Gãy tay mất, hix hix!" Linh la lên đau khổ. Bọn nó đang tập trung cao độ cũng phải liếc ra một cái. Một tên đuổi, nàng ta chạy, bị tóm lại đã la lên rồi.

Giật mình tên kia không buông tay, Linh cứ lao đầu chạy, tên kia thì ra sức giữ. Bực mình, Linh dẫm mạnh đôi guốc gót nhọn lên chân tên kia, tên kia bị đau hét thảm, buông tay Linh ra, hai tay ôm chân nhảy lò cò.

Linh quay lại nhìn tên "núi kéo" mình với ánh mắt rực lửa. Nó đã muốn bỏ của chạy giữ mình rồi mà tên kia còn đuổi theo "Đã vậy đừng trách ta đây độc ác, là người tự tìm xui xẻo" Linh nghĩ.

Linh cúi xuống tháo đôi guốc, hét lớn lên tinh thần:

"- Yaaaaaah!" Hùng dũng lao đến xô ngã tên kia. Với 1 chân tên kia đứng còn không vững, bị Linh "vận nội công" dùng toàn lực thế, ngã mạnh xuống đất:

"- A!" lại hét thêm một tiếng.

"- Cây muốn lặng mà gió không ngừng, là mi tự tìm đến, tiếp chiêu đi!" Vừa nói, Linh vừa giơ guốc lên, hạ xuống đương nhiên là trên người tên kia.....

"- Này thì núi nè! Này thì kéo nè! Núi bà hả? Kéo bà hả? Chết nha con!" Linh dùng toàn lực phang guốc vào người tên kia. Tên kia la hét liên tục, đang định vùng lên thì Linh nhanh hơn đứng bật dậy, dùng chân đạp mạnh:

"- Muốn phản lại? Nằm mơ đi, bà đây còn đánh chưa đã đâu! Chết đi! Chết đi!" Linh đá, giẫm liên tục, về mặt phần khích, ánh mắt sáng rực. Tên kia càng hét, Linh càng đạp sung sướng, đạp đau chân, Linh nhảy người lên định "lấy mông đè người", đè chết tên kia.

"- Hây!" Linh nhảy lên. "bịch", mông Linh "hạ cánh" an toàn.

"- AAAAAAAAAAAAAA" Một tiếng hét thảm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Không phải tiếng thét của tên xấu số kia, mà là tiếng thét của Linh.

Số là nàng ta đã ngã chuẩn vị trí "đặt mông", nhưng tên kia với chút hơi tàn cuối cùng, thấy được âm mưu đen tối của Linh, dùng sức lặn đi tránh thoát "cái mông trời giáng". Thế là cái mông thân iu của nàng Linh được "hun" đất âu yếm.

Linh cảm tức quay ra nhìn tên kia, cổ quên con đau ở mông vùng dậy, lết lại chỗ tên kia:

"- Ai cho mi tránh? Làm ta bị.... ối ya... Khốn! Chết đi!" Linh gào thét, dùng sức phang guốc, không thể đạp = chân, bây giờ di chuyển chân sẽ tác động lên mông. "Ồi cái mông của tôi!" Linh đau khổ nghĩ thầm.

Tình hình chiến sự bên Tâm cũng không kém phần gay cấn. Bây giờ Tâm đang hối hận muốn chết vì chọn mặc trang phục Angel, đôi cánh phụ tùng đẹp để bây giờ lại khiến nó vướng víu khó chịu. Tâm cũng chọn phương án như Linh, bỏ chạy! Nhưng nàng chạy chưa đầy 5 bước đã bị tóm, chính xác mà nói là đôi cánh bị tóm khiến Tâm không chạy được, Tâm giãy giụa:

"- Buông ra!"

"- Cô em! Định chạy đi đâu?" Tên kia cọt nhà.

"- Buông ra! AAAAA!" Tâm bị tên kia kéo lại, không biết làm gì, hét toáng lên.

Đúng lúc đấy, Minh không biết từ đâu lao đến, kéo tay Tâm giật mạnh lại, tên kia trong tay chỉ còn lại 2 cọng lông trắng muốt, ngo ngác.

"- Ôn chứ?" Minh mỉm cười nhìn Tâm đang nhắm chặt hai mắt, khề hời. Tâm từ từ mở mắt, thấy là Minh, kích động gật đầu liên tục.

"- Cẩn thận!" Thấy tên kia đang định lao lên, Minh kéo Tâm vòng lại ra đằng sau, vừa lúc đôi cánh lướt qua đập vào mặt tên kia, tạo nên những đường màu đỏ duyên dáng trên mặt.

"- A!" Tên kia kêu lên, nhăn nhó sờ lên mặt.

Thấy vậy Minh nhìn chằm chằm đôi cánh của Tâm, cười gian tà.

Tiếp đó, Minh nắm tay Tâm, cứ có tên nào xông tới Minh lại kéo Tâm qua lại, đập cánh vào mặt chúng (=.=), Tâm hơi hoa mắt chóng mặt nhưng nhìn Minh tươi cười vui vẻ nên cũng vui lòng phối hợp. Nhìn từ bên ngoài vào, người ta thấy hai anh chị không phải đang "song kiếm hợp bích" uỳnh nhau mà như đang nô đùa tình củm hơn. Thế mà cũng vẽ hoa lá cành lên mặt gần chục tên chứ chơi.

Huy dù đánh nhau cũng rất để ý hình tượng, châm ngôn sống của anh ấy là "đẹp và phong cách" mà, nên dù đánh đấm cũng phải "đẹp và phong cách" (=.=).

Chính vì thế nên dù theo như mọi người nói là "chơi bản", Huy nhà ta võ được cái lao đao cụ của Ly, cầm luôn làm vũ khí. Vừa chọc, vừa vụt, may đầu lao là gỗ chứ không phải kim loại nếu không chắc gây ra án mạng rồi. Chọc người bên trái, lại vụt người bên phải, cúi người xoay nhẹ nhàng. Hiện ngang đứng chĩa lao về phía địch, đứng kiễng bằng mũi chân, một chân giơ lên. (Bất chúc phim chương Hồng Kông). Đang hiện ngang, hưng phấn trong thế giới ảo mộng:

"- Cóp" Ai đó cốc đầu Huy.

"- Ui da! Thăng nào?" Huy la lên, tức tối quay lại. Yấn mặt nhể nhại mồ hôi, cái váy dài được nàng xé ngắn cho dễ hoạt động đôi chân, thở hồng hộc:

"- Đại công tử! Đây là đang đánh nhau, không phải đóng phim đâu mà ông làm bộ, không giúp được gì thì biến đi chỗ khác khỏi gây vướng tay chân"

Yến mắng té tát.

Huy phần uất nhìn Yến, không hiểu vì cái cốc u đầu hay vì Yến nói Huy vương tay chân, Huy nhìn về 2 tên bị mình oánh chạy đi chỗ khác, cảm giác thành tựu sục sôi, đang định cãi lại thì Yến đã xoay người đi tham chiến tiếp.

Huy nhìn theo, thấy Yến đấm đá liên tục, người ngã xuống lại có kẻ đứng lên. Thiên, Kiệt, Ly cũng vậy. Tuy giỏi võ nhưng đối phó nhiều người thế cũng thật mệt. Huy bỗng thấy hai người mình vừa cản cũng chẳng có gì đáng nói, vậy mà nó còn đang đứng đây mơ mộng tự hào.

Đang khi hai bên giằng co mãnh liệt, bên nào cũng dần đuối sức, đột nhiên có người hô:

"- Dừng lại!"

Tất cả quay lại nhìn, tên kia đang cầm mảnh vỡ cốc đặt lên cổ Linh, Ly cuống, định xông lên:

"- Linh!!!!!!!!!!!!!"

"- Đứng yên tại đó!" Tên kia gằn giọng ra lệnh. Linh nhăn nhó mặt nhìn mảnh cốc vỡ, nhăn mặt nghĩ thầm "Bản lĩnh đây?" ?????.

Thiên giữ tay Ly lại, lần đầu nắm bàn tay Ly, một dòng điện từ tay chạy dọc toàn thân khiến Thiên giật mình nhưng vẫn không buông tay Ly, ngược lại nắm càng chặt thêm như sợ Ly vùng tay ra. Nhưng Ly đang lo lắng cho Linh, hơi đâu mà để ý.

"- Đưa cái túi kia đây! Nếu không..... tụi tao xé quần áo con nhỏ, hahahaha!" Tên kia nói, nhìn Linh cười dâm dề. Linh lại không chút hoảng sợ, vẻ mặt không vấn đề gì, nói:

"- Yên tâm! Bộ váy này dày lắm, xé không dễ!"

"- Im miệng! Thế nào? Đưa hay không?" Tên kia mắng Linh, rồi quay ra hỏi bọn nó.

"- Không nghe cô ta nói sao?" Kiệt nhú mày nhìn tên bắt Linh, vẻ khinh thường, ý rất rõ ràng "uy hiếp không thành công".

"- Nếu không... đổi lại... rách mặt cô ta thì sao?" Lần này tên kia không còn cợt nhả nữa, mà vẻ mặt đầy hung tàn, mảnh cốc vỡ cũng đưa đến gần mặt Linh hơn, lúc này Linh không còn bình tĩnh nữa, mà tỏ ra khá hoảng sợ:

"- Dừng nha! Anh bạn, bình tĩnh, đừng kích động! Bây giờ khoa học phát triển có bị rách mặt cũng sẽ chữa được thôi, nhưng em rất sợ đau, ngàn vạn lần anh đừng nên kích động, có gì từ từ thương lượng!" Linh nín nọt tên kia, cười lấy lòng. Tên kia hừ lạnh

"- Đưa cái túi kia đây!"

"- Anh ý bảo đưa kia! Mấy cậu còn đứng ngây ra đó làm gì?" Linh hòa theo, giọng có vẻ giận giữ.

Ly nhìn Thiên, Thiên nhìn Kiệt, Kiệt nhìn Huy, Huy nhìn Minh. Minh đang cầm cái túi, nhìn Tâm, rồi nhìn mọi người một lượt, ném qua cho bọn người kia.

"- Đó! Thả người đi!" Ly nói.

"- Hừ! Dễ ợt như vậy? Bọn mày vừa đánh bọn tao như thế nào? Bây giờ việc đâu xong dễ dàng như vậy được! Đứng im cho bọn tao đánh, nếu không....." lại nhìn Linh đầy ẩn ý.

Bọn nó phần uất vì tên kia nuốt lời trắng trợn. Thiên, Kiệt đương nhiên không chịu rồi. Huy nổi tiếng thương hoa tiếc ngọc, nhưng lỡ bị đánh vào mặt.... nghĩ vậy Huy cũng phản đối:

"- sao? Vẻ khuôn mặt xinh đẹp của con bé này.... thật đáng tiếc?" Tên kia tặc lưỡi đáng tiếc. Linh uất ức, cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn chảy ra. Nó ghét mình vô dụng, nó sợ hãi, một công chúa kiêu sa kiêu hãnh như nó mà bị sạ trên mặt, nó còn dám gặp ai chứ??

"- Khoan! Bọn họ không phải bạn của cô ấy nên không có lí do gì chịu bị đánh vì cô ấy, nhưng bọn tôi chịu thay là được chứ gì?" Ly gấp gấp lên tiếng.

"- Đúng vậy! Bọn anh cũng bị hai đứa tôi đánh, bây giờ bọn tôi để im cho bọn anh đánh cũng coi như công bằng đi!" Yến tiến lên cạnh Ly.

"- Tôi nữa!" Tâm chạy lên đứng cạnh 2 nàng, ánh mắt kiên quyết nhìn tên bắt Linh. Tên kia thoáng ngạc nhiên, rồi cười ha hả:

"- Ha ha ha ha! Không ngờ... con gái còn có bản lĩnh như vậy! Con trai lại.... hèn!" tên kia kích bác mấy chàng.

4 chàng phần nộ. Không chỉ vì lời kích bác kia, mà còn vì lo lắng, lo lắng cho các nàng....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Thiên lo lắng cho Ly, Minh lo lắng cho Tâm, Huy lo lắng cho Yến, còn Kiệt cũng lo lắng cho..... "- Đánh con gái hèn lắm! Đánh tao đi!" Thiên tiến lên đẩy Ly về phía sau.

Ly ngơ ngác nhìn Thiên, nhưng cũng có chút cảm động. "- Tao nữa! Không được đụng đến con gái!" Kiệt cũng tiến lên đứng cạnh Thiên, hai người nhìn nhau ăn ý. "- Tao đánh bọn mày không nhiều nha! Có đánh cũng đừng đánh vào mặt!" Huy phụng phịu tiến lên vô cùng không tình nguyện, kéo Yến về phía sau. Nhưng không nhẹ nhàng tình cảm như Thiên khiến Yến hụt hẫng chới vói, nhìn Huy phẫn hận.

Còn Huy thì trong lòng nghĩ "đáng lẽ là phải nhìn mình ánh mắt rung rung cảm động chứ? sao lại bộ dạng như muốn xông lên bóp cổ mình thế kia.....

hay đây là cách biểu hiện tình cảm biết ơn của riêng cô ấy..

khà khà.." Yến thì nghĩ "Cái tên vô tích sự ấy, ai cần hấn chịu đòn thay mà làm như mình phải chịu ơn hấn chứ? Lại còn đừng đánh vào mặt...

đúng là...

hết thuốc chữa!!" Minh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai trấn an Tâm, mỉm cười dịu dàng, dùng ánh mắt ý bảo Tâm lui ra phía sau. "- haha! Nổi máu anh hùng rồi hả? Thật cảm động! Mọi người, xông lên trả thù cho anh em!" Tên cầm giữ Linh vừa nói, mọi người ở phía sau ủa lên.

Mấy người chạy lại kìm giữ Yến, Tâm, Ly.

Còn lại xông vào đâm dĩa 4 chàng. "- Đừng đánh! Dừng lại đi!" Linh hét lên, đau lòng tuyệt vọng nhìn Kiệt. Tâm và Ly dù cũng đau lòng, nhưng cố cắn răng không kêu một tiếng.

Yến dù thấy không vừa mắt Huy, nhưng nhìn Huy ngày thường một bộ dạng ngông nghênh kiêu ngạo, giờ cũng chật vật lăn lộn trên đất, Yến cũng thấy không ghét Huy như trước. Linh như nổi điên, bất chấp mảnh cốc vỡ, vung ra.

Tên giữ Linh đang há hê nên không đề ý, để tuột mất Linh.

Linh chạy đi, tên đó giữ không kịp: "- Dừng lại! Dừng lại!" Linh hét lên, chạy lại phía Tâm, Yến, Ly.

Hất ngã 1 tên giữ Tâm.

Yến và Ly lúc thấy Linh chạy thoát cũng phản ứng rất nhanh, thoát khỏi sự kìm kẹp, cùng lúc quay ra giải thoát cho Tâm. Tên giữ Linh khi này, thấy không còn con tin để khống chế, lại thấy bọn Thiên, Kiệt bị đánh cũng khá là thảm rồi, mục đích cũng đạt được, vừa lòng lên tiếng: "- Anh em, rút!". Nói xong, gần 40 người lập tức biến mất trong màn đêm. 4 nàng lập tức chạy lại phía 4 chàng, Tâm chạy đến bên Minh hỏi han: "- Minh! Không sao chứ?" vừa nói nước mắt vừa chảy ra.

Minh vẫn mỉm cười, lắc đầu, khoe miệng hơi rách khiến cho cười cũng khiến cậu đau đớn. "- Còn lác cái gì? Chảy máu rồi nè!" Tâm đau lòng sờ lên vết thương trên mặt Minh, thấy Minh nhăn mặt, Tâm rút tay lại, áy náy. "- Tâm xin lỗi!" "- Không có gì! Minh không sao! Thật sự!". Thiên và Kiệt đứng dậy rất nhanh, Huy lồm cồm bò dậy sau cùng.

Ly, Yến, Linh đứng nhìn 3 người. "- Không việc gì chứ?" Ly hỏi, không còn giọng nói lạnh nhạt hay châm chọc nữa, mà chứa đầy sự quan tâm lo lắng. "- Giống không việc gì lắm sao?" Huy hậm hực trả lời, sờ lên mặt nghĩ thầm "MK, đã nói đừng đánh vào mặt mà, thế này sao đi tán gái được đây?". Thiên và Kiệt nhủ mi nhìn Huy tỏ ý không vừa lòng thái độ của Huy, Thiên quay ra mỉm cười với Ly: "- Chuyện nhỏ ấy mà! Không sao!" "- Không sao mà đầu cậu chảy máu kia!" Ly nói với giọng bình thường đều đều, chỉ lên đầu Thiên, lúc này Thiên mới cảm thấy có chút đau, có chút mát, đưa tay lên sờ đầu: "- AAAAAAAAAA" Tiếng hét thảm vang vọng một góc sân trường. Cả bọn tức tốc vào bệnh viện.

Thiên tuy bị chảy máu đầu nhưng không bị ảnh hưởng mấy, băng bó là xong.

Trừ Tâm ra, bọn nó đưa thì xước tay, đưa thì xước chân, đưa thì trầy mặt, nói chung là thương tích đầy mình. Nhưng cũng nhờ sự kiện hôm nay mà hai nhóm trở nên thân thiết với nhau hơn. "- Cảm ơn các cậu" Ly nói với mấy chàng. "- Vì cái gì?" Thiên hỏi. "- Chịu đòn thay bọn mình!" Ly đáp.

Tâm và Linh gật đầu đồng tình. "- Không có gì! Dù sao bọn chúng muốn đánh cũng là bọn mình mà!" Thiên nhìn Ly khẽ mỉm cười dịu dàng, tim Ly thoảng chút ngừng đập.

Cúi đầu im lặng, không nói gì nữa. "- Nói đi cũng phải nói lại, cũng chỉ tại cái đồ vô dụng vương tay vương chân như cô ta mà chúng ta mới bị đánh" Huy phần uất xoa mặt, chỉ tay về phía Linh.

Linh hổ thẹn cúi đầu im lặng, nín chặt môi. "- Cũng không thể trách Linh được, ngoài ý muốn thôi mà.

Đầu phải ai cũng mạnh mẽ được như Ly và Yến" Minh lên tiếng bênh vực Linh.

Linh ngẩng đầu nhìn Minh cảm kích, Minh cười nhìn Linh khẽ gật đầu trấn an. Tâm ở bên cạnh cũng vỗ vai Linh an ủi, nếu Tâm không có Minh sát cánh giúp đỡ, chắc Tâm sẽ là người bị bắt chứ không phải Linh. "- Không giúp được gì thì tránh đi chỗ khác, ở lại làm gánh nặng cho mọi người" Kiệt lạnh lùng nói, liếc Linh một cái, ánh mắt đầy chán ghét. Linh oan ức tủi thân, nước mắt như chực trào ra nhưng Linh cố nén lại. Hai môi mím càng chặt.

"Minh cũng muốn đi chỗ khác lắm chứ, mà tại tên khốn nào đó kéo mình lại..."

mình cũng đâu muốn bị bắt, làm liên lụy mọi người đâu? Yếu đuối đâu phải cái tội? Không biết vô đâu phải cái tội? Tại sao lại trách mình?" Càng nghĩ Linh càng uất ức, nước mắt không ngăn được trào ra, Linh bật dậy bỏ chạy. "- Linh!" Tâm và Ly gọi với theo, rồi Tâm chạy theo Linh.

Ly định chạy theo, nhưng rồi lại ở lại, đến trước mặt Huy: "- Một play boy luôn thương hoa tiếc ngọc như cậu..."

sao lại nói những lời tổn thương con gái thế?" Ly nói lạnh lùng, giọng nói ẩn chứa sự tức giận. "- Tôi chỉ nói sự thật! Không phải vì cô ta bọn tôi đã không bị đánh!" Huy gằn giọng, tức giận không kém. "- Cậu..." Ly phản hận nhìn Huy, nếu không phải Huy vừa chịu đòn thay bọn nó, vì Linh, thế có trời đất Lưu Ly nó phải đánh cho Huy một tháng không xuống được giường. "- Chát" Tiếng bạt tai vang lên giòn giã, mọi người kinh ngạc, nhất là Huy mở to mắt nhìn Yến: "- Nếu không phải cậu vừa bị đánh vì bọn tôi, có tin rằng cậu sẽ phải nằm lại cái viện này nghỉ dưỡng một thời gian dài không?" Yến nhìn Huy lạnh lùng. "- Thêm nữa, bọn tôi cũng không van xin cậu chịu đòn thay, tự cậu muốn tỏ ra anh hùng, bây giờ oán ai?" Yến tiến đến gần Huy, chỉ chỉ vào người Huy, nghiêng răng thốt lên từng câu từng chữ rõ ràng. "- Cô..." Huy vừa tức, vừa thẹn vì những lời Yến nói.

Hắn đứng ra chẳng phải vì Yến sao? không cảm ơn hắn thì thôi còn nói hắn tự làm tự chịu, đây là cái lí lẽ gì? Huy tức giận hùng hổ bỏ đi. Huy bỏ đi rồi, trong phòng chỉ còn 5 người.

Tâm đuổi theo Linh vẫn chưa trở lại, im lặng hồi lâu Minh lên tiếng: "- Huy được nuông chiều từ bé, lại luôn rất giữ gìn khuôn mặt, coi nhan sắc như tính mạng.

Ở nhà chưa bị bố mẹ tát một cái, hôm nay lại để yên cho người ta đánh như vậy..."

tức giận nói vài câu cũng không quá... huống chi Huy không nói sai!" "- Ý cậu là tôi sai?" Yến lạnh lùng nhìn Minh. "- Bạn không thấy nói Huy muốn tỏ vẻ anh hùng mà chịu bị đánh là quá lắm sao? Chẳng thẳng con trai nào chịu bị đánh chỉ vì muốn tỏ vẻ cả, trừ khi thằng đó bị thần kinh.

Hơn nữa bạn nói vậy, ý là bọn tôi bị đánh cũng là muốn làm anh hùng tự làm tự chịu hả?" Thiên nói, giọng càng ngày càng lớn. "- Xin lỗi! Tôi không có ý đó!" Yến vẫn ngang ngạnh không chịu nhận sai. "- Tức là bạn chỉ nhắm vào Huy, hấn đảc tội gì bạn sao? Bạn xin lỗi nhầm người rồi, lời này bạn nên nói với Huy mới đúng" Minh tiếp. Yến trầm mặc một lúc, rồi cũng bỏ chạy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ly không chạy theo Yến mà cố tình nán lại.

Bởi cô có điều muốn nói, hơn nữa cô tin Yến chạy đi là có việc cần làm chứ không phải gian dối bỏ đi. "- Đầu tiên, rất cảm ơn các cậu...vì bọn mình...

mà chịu như thế" Ly nói, nhìn các vết thương trên mặt Thiên, Kiệt, Minh vẻ ngậm ngừ.

"Thứ hai, là thay mặt các bạn của mình xin lỗi vì đã làm phiền lụy đến các cậu" Ly nói xong nhìn thẳng vào 3 người, không có sự gian dối, không có sự oán trách, chỉ có vô cùng chân thành.

3 chàng trai lặng thinh. "- Ly đừng nói vậy, bọn mình cũng không nghĩ vậy, chẳng qua bạn Linh nói Huy như vậy cũng là quá đáng!" Thiên lên tiếng. "- Minh biết, mình không bênh ai cả.

Nếu Huy như một hoàng tử, thì Linh cũng là một công chúa.

Từ nhỏ được bố mẹ và các anh cưng chiều, nâng như trứng hứng như hoa, dưỡng thành loại tính cách tiểu thư cao ngạo không coi ai ra gì, coi trời đất bao la ta lớn nhất, nào đã để người ta mắng mỏ mà vẫn nhịn nhục như thế bao giờ.

Hơn nữa, con gái mà, cần được bảo vệ che chở chứ mấy ai nghĩ tự xông lên trước như mình với Yến?" Nói đến đây, Ly cười tự giễu.

"Con trai không phải luôn thích con gái mềm yếu để con trai che chở sao? Nhất là Huy lại càng thích loại con gái như vậy! Vậy sao lại có vẻ bài xích Linh như thế? Bằng Tâm nếu không có Minh chẳng phải cũng sẽ như Linh sao? Nếu Huy đứng ra sát cánh với Linh như Minh với Tâm liệu có chuyện này xảy ra không? Không ai muốn mình là gánh nặng cho người khác cả.

Nhất là khi các cậu bị đánh, Linh cũng bất chấp tất cả thoát khỏi sự kìm giữ của tên kia, không để ý đến rủi ro có thể bị thương trên mặt, nếu không bọn

chúng đâu dùng tay sớm như vậy? Với Huy mà nói nhan sắc quan trọng, vậy với một cô tiểu thư như Linh lại kém quan trọng sao?" Ly nói dài một hơi, càng nghĩ càng bất bình và cũng thương cho Linh, nhớ lại hồi xưa, nó có khác gì Linh, nếu không phải vì sự việc đó, có phải nó cũng là kẻ chẳng được tích sự gì vương tay vương chân người khác không? Nghĩ đến đây nó lại cười khổ, cuộc đời vốn dĩ không có hai chữ nếu như, nếu có, nó sẽ nghĩ đầu tiên, nếu như bố mẹ đẻ của nó không bỏ nó, hay nếu như bố mẹ hiện giờ không nhận nuôi nó, nó sẽ ra sao??. Ly nói xong trầm mặc, ánh mắt mông lung khiến 3 chàng cũng không biết nói gì cho phải.

Ly nói rất đúng, nếu Huy bình tĩnh một chút, nếu Huy không quá thành kiến với Linh thì Huy đã không nói vậy.

Mà Huy tức giận bỏ đi cũng không phải do Linh mà do Yến.

Chung quy lại là tất cả bọn nó đều quá trẻ con, không kim chế được cảm xúc nên mới lời qua tiếng lại, chứ nếu không việc vốn dĩ đã không có gì! Có khi bọn nó còn đang vui vẻ vì tất cả chỉ thương tích nhẹ.

Lại quá một hồi lâu, Minh lên tiếng: "- Bọn mình hiểu những gì Ly muốn nói, chúng ta dừng chuyện này ở đây nhé, dù sao tất cả cũng bình an mà! Phải không? Mà như Ly nói con gái là cần bảo vệ che chở, như Ly thì sao? Có cần được bảo vệ che chở không?" Minh đùa cợt, có ý lảng vẩn đề đi chỗ khác. "- Minh cũng là con gái mà" Ly cười yếu ớt "Nhưng người che chở cho mình phải mạnh hơn mình, về mọi mặt, vậy mới che chở cho mình được chứ" Nói đến đây Ly cười nháy mắt tinh nghịch. Một câu nói vô tình của Ly, đẩy lên lòng quyết tâm của hai người con trai. "Đến lúc trở tài rồi" Thiên nghĩ thầm. "Mình phải cố gắng hơn" Kiệt nghĩ. Khi Linh lao ra khỏi phòng, cô không biết nên đi đâu.

Cô chơi với mắt phượng hương, chỉ thầm nghĩ tìm một nơi nào đó để khóc mà không cho ai thấy, nghĩ vậy cuối cùng Linh chạy thẳng hướng...

wc!! Đang mếu máo phần uất, thế mà lao vào wc xong, không kịp chảy một giọt nước mắt, Linh lại lao ra với tốc độ nhanh gấp đôi ban đầu.

Đơn giản và dễ hiểu thôi, tiểu thư lá ngọc cành vàng như Linh từ bé được chăm sóc kỹ lưỡng ít khi ốm đau, có ốm đau cũng mời bác sĩ về tận nhà, mà nếu có vào viện cũng nằm phòng VIP, đã bao giờ dùng wc chung trong bệnh viện đâu? Ngay cả wc ở trường bọn nó, cũng thuộc đẳng cấp của hotel 5 sao đó nha, lúc nào cũng thơm phưng phức, đâu như...

Linh mếu máo với cái mùi khó chịu, tụt hết cảm xúc khóc. Đúng lúc Linh lao ra thì Tâm chạy đuổi tới, thấy Linh từ wc chạy ra, thở phào: "- Trời ạ, con nhỏ này! Muốn đi wc vội mấy cũng phải nói một tiếng chứ! Làm người ta tưởng bà chạy đi tìm chỗ nào khóc kìa!" "Thì người ta tìm đến wc để khóc mà, ai ngờ nó bốc mùi vậy đâu? Khóc trong đây chắc tắc thở mà chết á! Chết vậy oan uổng lắm!" Linh trong lòng phản bác, nhưng ngoài mặt im lặng không nói gì.

Lặng lặng bước đi, đi một đoạn xa cái wc kia rồi mới ngồi xuống một dãy ghế.

Tâm cũng lẳng lặng đi theo, ngồi xuống bên cạnh, chờ Linh mở miệng. "- Bà thấy tôi có vô dụng không? Học không tốt, thể thao kém, bây giờ lại còn phiền lụy mọi người vì tôi mà bị đánh nữa" Linh buồn bã nói, mắt nhìn xa xăm. "- Không có! Bà xinh đẹp nè, vô tư nè, tính tình lại cởi mở, rất được lòng mọi người ý!" "Chỉ vô tư quá mà thành vô tâm thôi" Tâm trong lòng nói thêm một câu. "- Xinh đẹp?" Linh sờ lên mặt mình rồi cười khổ.

"Đâu chỉ mình tôi, rất nhiều người cũng xinh đẹp, các bà cũng không kém.

Tôi không xuất sắc như Ly, mạnh mẽ như Yến, lại không dịu dàng như bà, tôi thật tầm thường, tôi chẳng có gì hết" Càng nói Linh càng ghen ngào, nó chỉ có gia cảnh là hơn thôi, còn lại cái gì cũng không bằng bạn bè nó. Tâm thờ dài, từ từ nói: "- Linh à! Mỗi người là một cá thể riêng biệt không ai giống ai! Bà hơn bọn tôi ở một gia đình, có những người anh yêu thương bà hết mực.

Một cuộc sống không cần lo nghĩ về tương lai.

Bà không kém cỏi, chỉ là bà không chịu cố gắng thôi.

Tất cả những thứ bọn tôi có, về học hành hay tài giỏi về cái gì, bọn tôi đều phải rất nỗ lực để đạt được.

Bà hiểu chứ?" Linh nghe Tâm nói, lặng im suy nghĩ.

"Đúng là từ trước đến nay mình luôn sống ỷ lại, mình chưa bao giờ có mục tiêu nên chưa bao giờ cần cố gắng? Như vậy kém cỏi là đương nhiên! Như vậy kém cỏi còn có thể trách ai ngoài bản thân?".

Tâm thấy Linh có vẻ bớt kích động lại nói tiếp: "- Tên Huy kia cũng thật là, yếu đuối thì sao chứ? Không đánh lại con trai thì sao chứ? Đó là đặc quyền của con gái mà? Như thế nào gọi là phái yếu chứ? Thật hồ thẹn cho cái danh hiệu play boy của hần" Tâm oán giận trách móc Huy, cũng không quên liếc nhìn xem phản ứng của Linh. Linh về mặt vẫn không mấy thay đổi, hờ hững: "- Tôi đâu thèm để ý lời của hần!" Linh nói. "- Vậy sao bà lại bỏ ra ngoài?" Tâm khó hiểu.

Linh trầm mặc một lúc, mới nói. "- Không hiểu sao, từ ngày đó, tôi luôn để ý cậu ấy, dõi theo cậu ấy.

Dù cậu ấy chẳng hay biết, nhưng khi cậu ấy hắt hơi một cái tôi cũng biết" Linh nói về mặt mê mang.

(Đúng lúc này thì anh Kiệt nhà ta hắt xì, không biết chị Linh có biết không?). "- Thế nhưng cậu ấy luôn lạnh lùng vậy, lạnh đến nỗi tôi cảm tưởng đến gần hơn sẽ bị cậu ấy làm cho đông lạnh mà chết! Tôi không biết tôi làm gì mới khiến cậu ấy hiền hòa với tôi hơn? Lúc thấy cậu ấy bị đánh tôi không muốn nghỉ ngơi gì nữa, chỉ biết phải làm gì đó để ngăn người ta không được đánh cậu ấy nữa! Tôi cũng rất ghét bản thân mình vô dụng nên cậu ấy mới bị đánh...

nhưng mà...tôi đâu muốn vậy?...

tại sao...

lại lạnh lùng với tôi thế...

tại sao...

lại nhìn tôi chán ghét thế?... huhuhu" Nói đến đây, Linh òa khóc.

Tâm kéo Linh dựa vào vai mình tùy ý khóc.

Đến khi tiếng nước nở chỉ còn thút thít, rồi nấc, Tâm lên tiếng: "- Khóc đã chưa? Đã rồi thì lau nước mắt đi, nhìn xấu gái chưa kìa" Tâm trêu chọc.

"Về thôi! Bọn họ thế nào cũng đang chờ chúng ta về đấy!".

Tâm vỗ vai Linh, Linh gạt đầu, cả hai đứng dậy quay trở lại phòng. Về phần Yến, lao ra khỏi phòng là để đi tìm Huy.

Yến cũng không phải hay xúc động thế, nhưng động gì đến bạn bè mình là không bao giờ bình tĩnh được, nhất là Huy, người mà Yến vẫn còn rất ấn tượng xấu. Yến chạy khắp 4 hành lang 2 tầng lầu rồi mà vẫn không thấy Huy.

Nghĩ chạy đi tìm mãi thế này cũng không phải cách hay, đang định quay về thì Huy xuất hiện, trên tay là một túi nước đầy, thấy Yến, Huy giật mình hỏi: "- Ủa? Bạn chạy đi đâu đây?" "- Tìm cậu!" Yến đáp thẳng thắn. "- Tìm tôi? Tôi có lạc đâu mà phải tìm? À! Lại nghĩ tôi giận dỗi bỏ đi nên họ bảo bạn đi tìm hả?" Huy chợt hiểu, cười khổ.

"Trông tôi giống kẻ trẻ con hay dỗi hờn thế sao? Tôi chỉ đi ra ngoài mua nước thôi mà! Vừa nãy vận động xong khát nước ghê!" Huy vừa nói vừa nhấp một ngụm nước như để thể hiện rằng mình đang rất khát.

Thực ra Huy đúng là giận dỗi nên bỏ ra ngoài.

Huy giận Yến nói nặng lời, càng giận chính mình tại sao lại đi để ý lo lắng cho Yến trong khi người ta đâu có thêm cảm kích mang ơn? Lại còn thấy phiền là đằng khác.

Nhưng ra ngoài đi một lát, Huy lại khôi phục tâm trạng bình thường, định quay về nhưng lại sợ bị hỏi là vừa đi đâu? Thế nên mới đi tìm mua nước để nguội trang, hơn nữa Huy cũng thấy hơi khát thật. Yến nghe Huy nói, không nói gì, cũng hiểu là Huy đang giả vờ, cũng biết là những lời mình nói đã thương Huy, nhưng Yến thấy khó mở miệng.

Im lặng bước đi. Huy thấy Yến nói đi tìm mình thấy rất vui, cũng chờ mong Yến sẽ nói gì đó, nhưng kết quả Yến lại chỉ quay đi không nói câu gì, khiến cho Huy lại buồn nữa... Hai người im lặng bước đi.

Đến khi về gần phòng, còn cách vài bước, Yến đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn thẳng vào Huy nói: "- Vừa nãy mình nói hơi nặng lời, nếu có tổn thương cậu thì cho mình xin lỗi!" Nói xong Yến xoay người bỏ chạy vào phòng. Huy tuy bất ngờ, nhưng vẫn nhanh tay ngăn cản Yến lại: "- Mình rất là bị tổn thương á, nên một câu xin lỗi..

bù đắp không được đâu!" Huy nói về mặt bị thương, rồi lại cười gian nhìn Yến, mặt tiến lại gần mặt Yến. "- Vậy...

vậy...

cậu muốn như thế nào?" Tim Yến đập mạnh, hô hấp cũng thấy khó khăn, nói lắp bắp. "- Muốn gì...? Đương nhiên cậu đã tổn thương con tim mình...

thì phải chịu trách nhiệm an ủi vỗ về nó" Huy cười tình tứ, cầm tay Yến đặt lên tim mình, nói: "Làm bạn gái mình?" Yến mặt đỏ bừng, bối rối, kích động, bất ngờ, rất nhiều cảm xúc đan xen, trong lòng thì hoảng loạn "Làm bạn gái cậu ta? Không thể nào! Làm bạn gái một play boy sao? Không bao giờ" Yến trong lòng tự trấn định lại. Rồi đẩy Huy ra, mặt lại lạnh như cũ: "- Đùa vậy không vui chút nào! Đừng đưa tôi vào danh sách bạn gái của cậu.

Tôi là một, chứ không phải một số, hiểu chứ?" Nói rồi Yến vùng ra đi vào phòng, Huy cười theo sau, nghĩ "Không vội, trước sau gì em cũng là của tôi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Vì hành động "xả thân vì nghiệp lớn" mà bọn nó tự cho mình cái quyền được nghỉ học để "đường thương!???" (Ặc, mấy a chị thầy có chút da mà làm như gãy tay gãy chân ý).

Nhưng mà cũng vì hành động xả thân vì nghiệp lớn của bọn nó mà hai thầy cô hiệu trưởng cũng không xét nét gì, ngược lại rất vui về đồng ý cho bọn nó nghỉ, khiến cả lũ đang lên sẵn một kịch bản "vùng lên" khởi nghĩa đòi công bằng cho bản thân nếu yêu cầu bị từ chối, nay kế hoạch đã được thông qua dễ dàng, khiến kịch bản còn chưa viết đã được lệnh không cần quay, cả lũ ù rũ như bong bóng bị xì hết hơi. Mấy ngày bọn nó nghỉ ở nhà "dưỡng sức", cũng không có sự kiện gì quá đặc biệt diễn ra nên bọn nó càng an tâm tĩnh dưỡng.

Thiên và Huy không muốn về nhà, mỗi người một nỗi lo nhưng tóm lại là không muốn người nhà biết mình đánh nhau, càng không muốn biết là mình bị đánh (phần sau là anh Thiên lo ạ), thế nên hai chàng tạm thời đăng kí tạm vắng ở nhà và đăng kí tạm trú ở căn hộ riêng của Kiệt (căn hộ 333 ở Diamond á).

Về phần Minh, không do lo sợ người nhà biết, vì anh chàng còn về thu dọn đồ đạc, báo cáo papa ồi mới đi cơ mà (chắc là khoái tụ tập, vui đầu châu đầy ý mà).

Thế nên là trong những ngày nghỉ dưỡng, 4 chàng một nơi thì 4 nàng cũng một chỗ, vì vậy mà hai nhóm tụ tập rất nhanh và dễ dàng, địa điểm thì không đâu khác ngoài nhà Ly, và hôm nay cũng là một ngày như vậy. Sự việc âm ỉ lần trước, nhờ bọn nó ra sức "phá đám" mà không xảy ra (mặc dù không biết là sẽ xảy ra chuyện gì????), mấy cái chai lọ bằng chứng thì bị quân địch thu hồi, tuy nhiên may mắn là Ly vẫn còn giữ hai lọ, Thiên cũng giữ hai lọ, nên vẫn còn có thể kiểm tra được một chút. Khi đám bạn còn lại thắc mắc không hiểu vì sao rõ ràng bọn nó vẫn còn giữ mấy lọ như vậy, tại sao phải cố công giằng co với đám người kia làm chi? Cứ thoải mái sáng khoái đưa cho bọn họ, có phải cả lũ đỡ tốn công chống đỡ, mà cũng không xảy ra kết cục là đứng im chịu đòn không? Đang lúc Ly định lên tiếng giải thích thì Thiên đã giải thích hộ: "- Chúng ta không biết được những lọ này bên trong chứa cái gì? Bởi xem qua thì nó là không màu không mùi không vị.

Nhiều chai lọ như vậy, biết được là có hoàn toàn giống nhau không? Giữ lại được tất cả vẫn tốt hơn. Bọn họ muốn lấy lại, chứng tỏ mấy cái lọ này có vấn đề.

Tuy chúng ta không giữ được hết nhưng mà còn vài lọ, có thể từ đây kiểm tra xem rốt cuộc trong mấy lọ này chứa cái gì? Và mục đích của bọn người kia là gì? Bây giờ chỉ còn số ít, chưa chắc đã tra được gì, nhưng mà, méo mó, có hơn không!" Ly nhìn Thiên trầm ngâm, Thiên lúc này rất chừng mực, chín chắn, cái vẻ lừng lự trước sự việc và suy nghĩ chu đáo trước sau như thế, đúng là những phẩm chất của một nhà lãnh đạo tài ba tương lai, không hổ là người thừa kế của một trong tứ đại tài phiệt, còn nó, ban đầu chỉ là tiện tay nhét vào trong túi, sau đó thì....

quên đi! Chứ không có nghĩ sâu nghĩ xa như Thiên, bây giờ nghe Thiên nói nó cũng cảm thấy mình vĩ đại ghê khi tiện và....

quên!??? Ly càng ngày càng cảm thấy khó hiểu về Thiên, có lẽ Thiên không đơn giản, không cá tính thất thường, ngang ngược phách lối như bề ngoài Thiên thể hiện, cũng như những lời đồn thổi về Thiên, càng ngày Ly càng muốn tìm hiểu hơn về Thiên "Rốt cuộc đằng sau đôi mắt lam hút hồn kia, là một nội tâm, một tính cách như thế nào?" Ly mê mẩn nhìn Thiên suy nghĩ. Ngày nào trong cái thời gian nghỉ dưỡng này mấy chàng cũng đến nhà Ly chơi.

Minh đi tìm Tâm, Huy quán lấy Yến, Thiên lấy cơ hội bài đi tìm nó, chỉ còn có Linh và Kiệt... Sau khi ở bệnh viện về, Tâm cũng lén lút nói cho bọn nó biết người tình trong mộng của Linh.

Khởi phải nói Yến với Ly shock như thế nào? Còn vì sao ư? Đơn giản Linh từ trước đến giờ luôn trầm trồ, dán mắt theo những anh đẹp trai, nhưng phải là vẻ đẹp phong lưu lịch lãm tựa như Huy vậy, hay vẻ trẻ trung năng động của Minh, chứ còn cái kiểu "băng tuyết vĩnh cửu" của Kiệt thì...

chep chep...

vấn đề nghiêm trọng đây! Nhưng nói thì nói thế, nghĩ thì nghĩ thế, 3 nàng vẫn rất vui lòng tạo cơ hội tác hợp cho Linh, chính vì thế mà Yến với Ly mới vui vẻ tiếp đón Huy và Thiên như vậy. Mấy cái lọ được Minh nhờ ông cậu làm bên phòng thí nghiệm hóa học kiểm tra thành phần hộ, hôm nay Minh đưa kết quả đến cho bọn nó.

Ngay cả 3 chàng kia cũng chưa được biết, mà phải đợi đầy đủ cả lũ Minh mới nói: "- Haizz! Thật là may!" Minh thờ dài, ngắm nghía mấy cái lọ, ánh mắt suy tư.

Cả lũ chỉ ngồi yên lặng vênh tai sẵn sàng chờ Minh nói, Minh lại cứ nhìn- suy nghĩ- thờ dài, khiến bọn nó càng thêm sốt ruột.

Ngay lúc Thiên nhận hết nỗi chuẩn bị xông lên bực cho Minh một trận thì Minh lại lên tiếng: "- Không hiểu cái đám người không muốn nam nữ học chung kia nghĩ cái gì? Vì mục đích gì mà làm như vậy? Đáng giận!" Minh gằn từng tiếng, ánh mắt hừng hực lửa giận. "- Rốt cuộc mấy cái lọ này là cái gì? Mau nói đi! Không phải...

thuốc độc chứ?" Huy nhảy dựng lên, rồi lại dè dặt hỏi. "- Cho các ông nghĩ một nghĩ cũng đoán không ra! Không phải thuốc độc, không gây chết người, nói về một khía cạnh khác, loại thuốc này còn giúp con người ta tìm đến miền cực lạc kia" Minh lại vắn về cái lọ trong tay, nhìn ngắm, ánh mắt đầy nguy hiểm, chưa khi nào thấy Minh biểu hiện lạ lùng như vậy khiến cả bọn dù rất muốn bor nhào đến cạy miệng Minh để biết đáp án, cũng hết dũng khí.

Lại sau một lúc, Minh lên tiếng: "- trong mấy lọ này, là THUỐC KÍCH DỤC!" 3 chữ cuối, Minh gằn mạnh từng tiếng chậm rãi.

Linh và Huy vừa nhấp cốc nước uống một ngụm, phụt ra khỏi miệng.

Cả lũ quay lại nhìn hai đứa tỏ vẻ bất mãn. "- Chắc chứ?" Ly hỏi. "- Cậu mình tự tay làm thí nghiệm, rồi còn nhờ người tìm hiểu.

Loại thuốc này nhập từ Tây Ban Nha, không màu không mùi không vị, nhưng tác dụng...

miễn bàn!" Minh tìm mãi mới ra từ để biểu đạt, nghĩ đến công dụng của thuốc, Minh đỏ mặt. Thấy Minh đỏ mặt, biết Minh nghĩ đến cái gì, 4 nàng không hẹn cùng đỏ mặt, mặt cúi gằm suy nghĩ, cũng bắt đầu thờ phào may mắn. "- Thật là biến thái! Thả đồng thuốc đó vào đồ ăn nước uống để toàn học sinh cùng nhiễm thuốc, chẳng phải là muốn toàn học sinh..." Nói đến đây, Thiên đỏ mặt. "- Nếu vậy thì sẽ tạo nên một cuộc thác loạn quy mô cực lớn, scandal của giới thượng lưu, có khi còn làm ô danh rất nhiều danh gia vọng tộc, họ lại cho giải tán trường chúng ta không biết chừng!" Huy băng quơ nói, cả bọn lại bắt đầu suy nghĩ. "- Rốt cuộc là đám người biến thái nào? Nam nữ học chung có gì không tốt mà phải phản đối? Mà dù có muốn phá phách cũng đừng có lôi học sinh ra làm bia ngắm chứ? Nam sinh thì không vấn đề, chứ chuyện đó mà xảy ra là hỏng cả một đời nữ sinh chứ đùa?" Linh bức xúc, hai tay nắm chặt, nghĩ đến cảnh tượng điên loạn nếu bọn nó không ngăn cản, Linh tức ứa máu. "- Nè! Cô nói vậy là sao? Cái gì mà nam sinh không vấn đề? Làm như nếu chuyện đó xảy ra, chỉ mình nữ sinh thiệt hại vậy? Bọn tôi cũng tổn thất lắm chứ bộ? Nói gì thì nói, bọn tôi cũng toàn trai zin cả!" Huy phản bác.

Huy nói xong mấy lời cuối, cả 7 người đồng loạt ngấm Huy từ trên xuống dưới, đánh giá một vòng, đồng loạt neho mắt nhún vai bĩu môi tỏ vẻ: "Trai zin? Không có khả năng".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Phản ứng của cả bọn làm Huy muốn học máu, nhưng mà một play boy lại nói mình vẫn còn zin, quả thật chẳng khác nào một tên đồ tể lại ăn chay niệm phật.

Nhất là khi Yến còn chứng kiến Huy đang....

với một nữ sinh sau trường, nói Huy là hàng nguyên đai nguyên kiện...

có Chúa mới biết được. Ngoài miệng thì không nói gì quá nghiêm trọng nhưng trong lòng đứa nào cũng hải hùng...

Suýt nữa thì...!! Bọn nó cũng thâm may mắn là đã hành động và đã thành công.

Đồng thời trong lòng sĩ và kẻ nào đã nghĩ, đã mưu đồ, đã thực hiện cái chuyện ghê tởm đó. Trong thời gian nghỉ ở nhà, ngoài 4 chàng ra, nhà Ly còn tiếp đón một vị khách không mời nữa là Tịch Doanh.

Số là nhỏ Linh lại khóc lóc thở than với anh trai, nghĩ đến Tịch Kiên và Tịch Nhân còn đang vui duyên mới nên đối tượng xấu số được nó chọn than thở là Tịch Doanh.

Nghe tin bọn nó ầu đã bị thương, Tịch Doanh cúp máy.

Chưa đầy một tiếng sau đã có mặt ở nhà Ly.

Linh nhìn thấy Doanh mừng quýnh, chạy lên chuẩn bị sà vào lòng Doanh nũng nịu: "- Anh ba!!!!!!" Linh vẻ mặt đáng thương, mắt rom rớm.

Tịch Doanh ánh mắt thể hiện sự đau xót, chạy tới, Linh giang tay ra, chuẩn bị ôm Doanh.

Doanh tiến đến gần, và rồi.....

lướt qua Linh.....

đến trước mặt Ly, kéo Ly dậy xoay một vòng xem xét, vội vã hỏi: "- Em không sao chứ? Khám kĩ chưa? Rốt cuộc là bọn nào đánh em? Sao không chạy đi lại hay gọi người tới giúp? Xem vết thương trên mặt nè, lỡ để lại sẹo thì sao? Sao em chẳng chịu nghĩ cho mình chút nào vậy?" Doanh càng nói càng to tiếng, đến cuối cùng gần như hét lên khiến Ly phải bịt lỗ tai.

Yến và Tâm thấy Doanh như vậy biết điều lặng lẽ rút lui, trước khi đi không quên kéo theo Linh đang đứng xụ mặt hờn dỗi. Linh mặc dù vô cùng bất mãn khi biết Doanh không phải vội vã đến tìm mình, nhưng cũng biết ý rút lui tạo không gian cho anh trai.

Lúc này Ly mới thoát khỏi vòng tay của Doanh, cười khổ nói: "- Anh làm gì mà khản trương vậy? Không thấy em vẫn bình thường à? Chỉ là thương ngoài da thôi mà!" Doanh nhìn kĩ Ly một lần nữa, quả thật chỉ có mấy vết thương ngoài da, nhưng qua miệng Linh than thở thì đúng là.....

ác liệt.

Thấy Doanh cứ nhìn mình chằm chằm, Ly lên tiếng để phá vỡ bầu không khí im lặng: "- Anh không đi thăm nhỏ Linh hả? Thấy anh đến nhỏ mừng lắm đây! Anh không ngờ ngang đến nó nó lại giận cho coi!" Ly cười đùa, chỉ chỉ về phía lối đi ra về tiễn khách.

Doanh không đi, ngược lại ngồi xuống ghế, nói: "- Nó không sao! Anh biết tính nó mà! Với lại vốn dĩ anh đến đây không phải để nghe nó than thở làm nũng, mà là tìm em!" Nói xong Doanh nhìn nó, mỉm cười triu mến. Thấy Doanh đột nhiên tình cảm vậy, Ly cũng hơi bối rối, nhưng rất nhanh nó lại trấn tĩnh lại, cũng ngồi xuống mỉm cười nhìn Doanh: "- Tìm em? Có chuyện gì quan trọng hả anh? Tầm cỡ quốc gia hay quốc tế?" "- Sao em vẫn có thể tươi cười được nhỉ? Em cứ tỏ ra như vậy, càng khiến anh thấy đau lòng hơn!" Doanh vẫn không rời mắt khỏi Ly, trong ánh mắt pha chứa sự đau xót.

Ly tắt cười, bối rối: "- Anh nói vậy là sao? Không cười chẳng lẽ em phải khóc? Chỉ có mấy vết thương ngoài da thôi mà, đâu nghiêm trọng đến vậy" "- Anh không nói chuyện đó! Chuyện 4 năm trước, và toàn bộ chuyện của em....

chuyện gì anh cũng biết hết!" Doanh ngập ngừng nói, nhìn Ly dò xét.

Ly im lặng

Ly không thích nói nhiều về chuyện thân phận của nó, nhất là với những người nó thân quen, nên nó luôn chọn cách im lặng. Không khí bỗng dưng trở nên nặng nề ngột ngạt, Doanh cũng không biết nên nói tiếp như thế nào khi Ly cứ im lặng như vậy. "- Anh chỉ muốn nói....

ý của anh là....

haizz!" Sau một hồi lâu Doanh lên tiếng, nhưng nói mãi vẫn không hoàn chỉnh câu, Doanh hít một hơi sâu, quay mặt Ly nhìn thẳng mắt mình, nói một hơi: "- Dù em là con ai hay dù bố mẹ em là ai, em vẫn là Lưu Ly trong lòng anh.

4 năm trước anh không thể nói gì, bây giờ anh không thể hứa trước điều gì, anh chỉ biết nói hãy chờ anh, chờ đến lúc anh đủ mạnh mẽ che chở cho em, lúc đó em sẽ không cần cố mạnh mẽ, không cần việc gì cũng tự lực cách sinh như vậy, anh sẽ làm chỗ dựa cho em" Nói xong, Doanh cúi xuống thom nhẹ lên má Ly một cái rồi....

buông tay....

nhìn Ly còn đang sững sờ ngơ ngác....

rồi chạy mất.... Ly ngồi lại ngơ ngác nhìn theo bóng Doanh.

Nếu là trước kia nó chắc chắn sẽ rất vui sướng, nhất là nếu ở thời điểm hơn 4 năm gần 5 năm trước, Doanh mà nói những lời này thì nó đã không thay đổi đến vậy, chỉ là cuộc đời có rất nhiều chữ nếu..... Đứng lấp ló ở cửa phòng xem trộm, 3 nàng cộng thêm 4 chàng lại mới tới chơi, 7 người chăm chú dõi theo tình hình bên trong.

Cho đến khi Doanh lao ra mới tản mát đi chỗ khác. "- Ôi anh trai! Cuối cùng cũng có ngày nói rõ lòng mình, đưa làm em này cũng thấy mừng thay cho ông!" Linh cảm thán, ra vẻ sụt sùi xúc động, lấy tay áo lau đôi mắt....

không một giọt nước. "- Sau này bà phải gọi Ly là chị dâu rồi đấy có biết chưa? Đúng là thân càng thêm thân!" Tâm tươi cười rạng rỡ. "- Dù sao vấn đề bây giờ là ở phía Ly, nó vẫn chưa nói gì nha!" Yên lên tiếng. "- Còn gì để nói, Ly chẳng phải cũng thích anh Doanh từ xưa sao?" Linh phản đối. "- Ô! Ly thích anh của Linh à?" Minh ngạc nhiên, liếc nhìn Thiên ân ý, Thiên lúc này lại một bộ thờ ơ hững hờ không thêm chú ý.

Ngược lại Kiệt lại càng tỏ ra lạnh lùng băng giá, nhìn chằm chằm Linh chờ nghe đáp án. Nhận ra được ánh mắt khác thường của Kiệt, Linh như bị đóng băng nói không lên lời, cúi gằm mặt im lặng. Tâm nhận ra sự khác thường của Linh vội đỡ lời: "- Chuyện hồi xưa rồi, bây giờ tình cảm của Ly như thế nào thì không biết, nhưng bọn mình cũng mong Ly với anh Doanh thành đôi!" Tâm mỉm cười. "- Cũng đẹp đôi đấy chứ? Anh em nhà bà thật khéo chọn, toàn chọn hết hoa khôi không à!" Huy châm chọc Linh.

Linh quay ra liếc xéo Huy, vừa lại liếc Tâm một cái: "- Ý ông là Ly là hoa khôi hay 2 bà chị ông là hoa khôi?" Linh nheo mắt nhìn Huy, vẻ khinh bỉ. Huy và Linh lại đấu võ mồm âm ỉ, Yên và Kiệt không quan tâm, Minh và Tâm khoanh tay đứng nhìn, không ai hay Thiên đã lảng lạng bỏ đi từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mới nghe đến đoạn Tâm nói Linh phải gọi Ly là chị dâu, Thiên đã dừng bước, quay lại trong nhà tìm Ly.

Thiên tìm được Ly vẫn đang ngồi trầm ngâm trên sofa, Thiên nhẹ nhàng cất bước lại gần với tâm trạng rối như tơ vò.

Một mặt cậu muốn hỏi Ly cho rõ những thắc mắc trong lòng, một mặt cậu lại không nỡ lôi kéo Ly ra khỏi thế giới suy nghĩ. Lúc này Ly đang chống một tay lên cạnh ghế, đầu nghiêng đi tựa vào nắm đấm tay, cả người bất động, đôi mắt nâu buồn nhìn xa xăm thi thoảng chớp động chứng tỏ Ly là một thực thể sống chứ không phải một pho tượng.

Ánh nắng chiều nhuộm ngày gần vào đông nhẹ chiếu qua khung cửa sổ, phủ một lớp áo mỏng bao quanh Ly, ánh lên mái tóc nâu cả phê suôn mượt đang xõa xuống hai bờ vai.

Ly lúc này, khiến Thiên không muốn rời mắt, không muốn phá vỡ khung cảnh đẹp đẽ này, cậu lặng lẽ rút điện thoại ra.... Ly bản thân suy nghĩ, nghĩ mãi về những gì Doanh đã nói, Ly không biết nó nên làm gì mới phải.

Như trước nó sẽ không ngần ngại mà chấp nhận được người khác che chở, và hài lòng với cuộc sống phụ thuộc vào người khác...

Còn bây giờ...

thì không! Nó không muốn dựa vào ai cả.

Gia đình nó, ba mẹ và anh Phong của nó, chỗ dựa chắc chắn nhất của nó, hóa ra không vững chắc như nó tưởng, bằng không bây giờ nó đã chẳng phải một mình sống trong ngôi nhà này.....

mà không...

nó không một mình...

nó còn 3 cô bạn thân nữa mà...

nghĩ đến 3 nhỏ bạn...

Ly mỉm cười dịu dàng, nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Sau khi đã chụp lên Ly xong, Thiên vẫn đứng ngắm nhìn Ly.

Cảm giác Ly lúc này chỉ là ảo ảnh của Thiên, chỉ cần Thiên lên tiếng ảo ảnh sẽ biến mất, nếu vậy, Thiên sẽ nuối tiếc.... Một lúc lâu bất động, bất chợt thấy Ly mỉm cười, nụ cười tràn ngập hạnh phúc, nụ cười đó khiến Thiên càng thêm ngơ ngẩn, trong đầu vội nghĩ tới "Thiên thần".

Trong khung cảnh mà theo ngôn ngữ tuổi xì tin là ảo tung chảo nì, có lẽ dễ xuất hiện ảo giác, chính vì vậy mà giây phút Ly cười Thiên như thấy có một đôi cánh trắng muốt đằng sau lưng của Ly. Thế nhưng Thiên rất nhanh nghĩ đến một vấn đề: "Nghĩ đến cái gì mà nhỏ cười hạnh phúc vậy? Chẳng lẽ nghĩ đến hần?" Nghĩ đến đây, Thiên bỗng thấy giận vô cớ, nghĩ đến Ly mỉm cười hạnh phúc khi nghĩ đến một người con trai khác, Thiên cảm thấy rất tức giận, thậm chí muốn giết chết tên mà Ly nhớ đến...!!!!? "- Đang nghĩ gì mà cười ngớ ngẩn thế?" Thiên lên tiếng, cố nói một cách hoàn toàn bình thường tự nhiên. Ly giật mình xoay đầu, thấy là Thiên, Ly không ngạc nhiên ngược lại tỏ ra rất tự nhiên.

Mấy ngày nay bọn Thiên hay ghé qua chơi, nên việc Thiên đột ngột xuất hiện trong phòng khách nhà mình cũng không khiến Ly ngạc nhiên: "- Không có gì! Nghĩ lung tung thôi!" Ly lại thay đổi một bộ dáng lạnh nhạt hờ hững. "- Phải không? Tôi trông cậu cười ngớ ngẩn như thế....

giống như đang nghĩ đến người yêu....

chứ không phải nghĩ lung tung!" Thiên thấy thái độ "không thành thật" của Ly, lửa giận được đổ thêm dầu, nhưng lại không thể bộc phát, cậu vẫn nói từ tốn bằng quơ. Ly nhìn Thiên khó hiểu, trong lòng thì nghĩ: "Người yêu? Máy nhỏ kia? Tâm đang có gì đó với Minh, nếu Thiên nói gì đó với Minh chắc Tâm treo cổ xử bắn nó quá, còn nhỏ Linh? Khỏi cần nói, dám đảm bảo con nhỏ lấy cái chết để chứng tỏ bản thân không hứng thú với con gái.

Yến hả, thân thiết thì được, có hành vi nào thân mật sàm sỡ nhỏ lại chẳng quật ngã, bẻ tay bẻ chân mình ý chứ" Nghĩ đến hình ảnh nó bị Yến xử vì tội quấy rối sàm sỡ, Ly rung mình nhần mặt.

Còn lúc này đây, 3 nàng kia cùng lúc hắt xì hơi, rồi cùng nhìn nhau khó hiểu. Ly im lặng lười giải thích, nói nó suy nghĩ là mấy con bạn, lúc đó gây hiểu lầm lớn hơn nữa kia, hiểu lầm là có người yêu thì chẳng sao, vì sự thật nó không có.

Bọn kia có muốn tra xét tìm tòi đến mùa hoa mía cũng chẳng tìm được người yêu nó là ai.

Thiên lại coi sự im lặng của Ly như hành động thừa nhận.

Lúc này đây, bên trong lòng Thiên núi lửa đang phun trào, nhưng vẻ mặt lại là băng tuyết vĩnh cửu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào da thịt, gần từng tiếng: "- Anh ta không hợp với cậu, anh ta cũng không hợp với tiêu chuẩn của cậu!" "Anh ta?" Ly khó hiểu nhìn Thiên, hỏi: "Anh ta là ai?" "- Người cậu yêu chứ ai nữa!" Thiên giễu cợt, cho là Ly đang giả vờ ngây ngô.

Ly thì ngược lại, lại càng nghi hoặc hơn nữa, nghĩ thầm "Người nó yêu? Nó có yêu ai sao? Sao chính nó còn không biết zậy kia? Rốt cuộc là cậu ta muốn nói tới ai?" Ly dùng ánh mắt hỏi Thiên, Thiên bực mình vì nghĩ rằng Ly đang cố tình lảng tránh, nói thẳng: "- Thủy Tịch Doanh" 3 chữ rõ ràng rành mạch lọt vào tai Ly.

Ly tỉnh ngộ, chợt hiểu mọi chuyện: "- Cậu xem lên chúng tôi nói chuyện?" Ly nhìn chăm chăm Thiên, vẻ mặt không chút thay đổi nhưng đôi mắt không giấu được vẻ giận dữ.

Đôi mắt của Ly làm Thiên bối rối ngưng ngừng: "- Gì...

gì mà....

xem lên chứ? Bọn tôi đến đúng lúc bạn cô đang túm tụm đứng rình ở cửa...

bọn tôi cũng đành đứng đấy..." Thiên càng nói về sau càng nhỏ dần, trong lòng thì đang tự mắng mình thông minh liên tục ngu đột xuất: "Cái gì mà đành đứng đấy chứ? Nói vậy chẳng phải thừa nhận xem lên người ta rồi sao? Trời ơi, Hạo Thiên ơi là Hạo Thiên, sao mày cũng có lúc ngu ngốc thế này hả?" "- Ô! Đành đứng đấy và xem hết, nghe hết những gì chúng tôi nói chúng tôi làm, phải không?" Ly châm chọc, bây giờ nó không thấy giận Thiên nữa mà thấy giận mấy nhỏ bạn, chủ mưu của cái việc coi lên này (Lúc này 3 chị lại hất xì lần nữa) Nghe từ "chúng tôi", Thiên vừa thấy giận, vừa thấy mất mát, nghĩ: "Chúng tôi? Thân thiết thế rồi sao?" Thiên thực sự như mau phát điên, không khống chế nổi cảm xúc: "- Thấy hết rồi! Thì sao nào? Cũng đâu có gì cấm trẻ em dưới 18" Thiên châm chọc.

Nghe Thiên nói, Ly lại ngượng đỏ mặt, Thiên nghĩ là Ly đỏ mặt vì nhớ tới cái hôn má vừa nãy, lúc này thì Thiên như thật phát điên: "- Chỉ một cái hôn má mà khiến cô ngượng ngùng đến vậy, sung sướng đến vậy sao? Vậy tôi giúp cô vui sướng hơn nữa nhé" Nói xong Thiên chồm tới gần Ly, hai tay cầm chặt tay Ly vòng ra sau, đầu cúi xuống, đôi môi tìm đến môi Ly. Ly còn ngờ ngác chưa hiểu hôm nay Thiên bị chập mạch nào, Thiên đã đề sát đến, đôi môi Ly tiếp xúc với gì đó mềm mại áp áp, Ly lạng đi vì ngỡ ngàng quên cả phản ứng. Lần đầu tiên gần sát một người con gái, lại còn chủ động hôn người ta, Thiên cũng luống cuống không biết làm sao, vội vã dán môi vào môi Ly nên bị đập môi vào răng Ly, tuy nhiên cậu vẫn không chịu rời môi đi...

Mãi đến một lát, thấy khó thở, Thiên mới từ từ rời Ly ra, nhìn khuôn mặt ngờ ngác đến đần độn của Ly. Sau khi được trả lại đường khí, cung cấp oxy cho não, Ly dần dần hồi tỉnh, nhớ lại một màn vừa nãy: "- Bốp! Bình! Bụp" Một đám vào mặt, một cốc vào đầu, một thui vào bụng, ba đòn liên tiếp bắt ngờ khiến Thiên không kịp tránh, thoi thóp nằm trên mặt đất. "- Đồ lưu manh! Đồ dê cụt! Trả lại nụ hôn đầu cho tôi! AAAAAA!" Ly rít gào, la hét như điên.

Thiên lại mừng rỡ khi biết đây là nụ hôn đầu của Ly, nén đau bỏ dậy, nhìn Ly tươi cười: "- Tôi cũng mất nụ hôn đầu mờ! Chúng ta hòa nhau!" Ly tròn mắt nhìn lí lẽ của Thiên, thốt lên: "- Vô liêm sỉ!" "- Bằng không thì tôi chịu thiệt thòi đền bù cho bạn vậy, đến đây đi, ummmm!" Nói xong Thiên hơi cúi đầu, chu mỏ.

Ly càng tròn to mắt nhìn Thiên, từ nay trong lòng Ly, đồ ai cướp được vị trí "đệ nhất vô liêm sỉ" từ tay Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Ly đang mãnh liệt muốn búp Thiên vài cái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không muốn đau tay, nên giờ tay lên lại hạ tay xuống, quyết định mặc kệ Thiên, bỏ về phòng.

Ly mới bước được hai bước.... "- Bỏ ra, nếu không muốn chết!" Ly nghiêng răng nói, nó đang vô cùng cố gắng không lảng trí từng xẻo Thiên, nên mới lựa chọn bỏ đi, Thiên lại còn giữ nó lại, đúng là hết muốn sống mà. "- Bạn vẫn chưa nói rõ mà!" Thiên nói. "- Nói gì?" Ly trừng mắt quát. "- Chưa nói là đồng ý hay phản đối ý kiến của tôi!" Thiên không tỏ vẻ gì sợ hãi trước thái độ của Ly. "- Cậu có ý kiến gì?" Ly chẳng hiểu Thiên đang nói cái quái gì nữa. "- Anh trai Linh không hợp với cậu" Thiên nhắc lại. "- Sao không hợp? Anh ấy đẹp trai nhà giàu học giỏi tốt tính, dịu dàng biết quan tâm, là hình mẫu trong mộng lí tưởng, không hợp với tôi chỗ nào?" Ly tuôn ra một tràng phản bác.

"Hay cậu thấy tôi trèo cao? Nói cho cậu rõ, tôi có trèo cao hay không không liên quan đến cậu".

Từ ngày phát hiện bản thân là con nuôi, Ly rất nhạy cảm với vấn đề thân phận, nên thấy Thiên cứ nói vậy, Ly lại nghĩ...

nghĩ vậy Ly thấy lửa giận bùng bùng. "- Tôi không nói bạn không xứng với anh ta" Thiên bối rối gãi đầu gãi tai.

"Mà là....

mà là...

anh ta không xứng với bạn!" Thiên nói, nắm tay Ly thêm chặt, nhìn thẳng mắt Ly.

Ly nhận ra thái độ khác thường của Thiên, nó không ngu. "- Không xứng chỗ nào? Anh ấy không xứng thì ai mới xứng?" Ly hất tay Thiên ra, khoanh tay trước ngực, vênh mặt nhìn Thiên chằm chằm, cái nhìn như muốn xuyên thấu Thiên. "- Bạn nói phải yêu người nào mạnh hơn bạn về mọi mặt, anh ta ngoài học giỏi thì chẳng giỏi gì hết, không đáp ứng được yêu cầu của bạn" Thiên không hề nao núng, cũng khoanh tay nhìn lại Ly về thách thức.

Ly nhủ mày, đúng là nó có nói như vậy. "- Anh Doanh cũng là một người khá hoàn hảo rồi, con người không nên quá xa cầu, tìm kiếm người như vậy không phải dễ dàng.

Vội lại yêu ai đó, vốn không có lí do, khi đã yêu rồi, mấy cái tiêu chuẩn này kia chỉ là làm cảnh thôi" Ly nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ. "- Nói vậy là bạn cũng yêu anh ta rồi phải không?" Thiên nhìn Ly với ánh mắt này lửa, hai tay nắm chặt. "- Không liên quan đến cậu" Ly lại quay lại một bộ dáng lạnh nhạt hờ hững.

Lời nói này đã thêm chọc giận Thiên. "- Nếu tôi nói có liên quan đến tôi thì sao?" Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, thốt từng câu từng chữ. "- Điền" Ly nhủ mi tỏ vẻ bất mãn, nói gọn lỏn một chữ rồi xoay người định lên phòng.

Thiên lại kéo xoay Ly lại. "- Tôi rất bình tĩnh, cậu trả lời đi, cậu yêu anh ta sao?" Thiên dồn ép Ly, hai tay nắm chặt hai vai lắc mạnh Ly.

Ly vô cùng bức mình giãy dụa nhưng không ăn thua, lại thêm một lần trong đời Ly cảm thấy hận khi mình là con gái. "- Bỏ ra! Tôi đã nói không liên quan đến cậu" Ly hét lên. "- Tôi nói có liên quan!" Thiên bình tĩnh đáp lại. "- Liên quan gì đến cậu?" Ly neho mắt, mím môi nhìn Thiên. "- Vì..

tôi.." Thiên hít sâu một hơi "Vì tôi là người phù hợp với cậu nhất, vì tôi là người đáp ứng hết được tiêu chuẩn của cậu" Thiên nói rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ.

Ly thoáng ngây ngốc một lát, trong lòng thì gào thét "Chuyện gì thế này? Đây có coi là tỏ tình không? Rốt cuộc hôm nay là ngày gì vậy trời?". "- Cậu? Cậu chỉ mạnh hơn tôi thôi! Còn về những mặt khác...." Ly nhếch môi cười khinh bỉ.

"Cố gắng nhiều nữa" "- Cậu nghĩ vậy? Vậy cậu thấy tôi thua kém cậu về mặt nào?" Thiên không hề nổi giận trước thái độ của Ly, Thiên thừa hiểu Ly đang nghĩ gì, nhưng cũng vì vậy mà Thiên càng thấy có lợi cho mình. "- Học tập!" Ly tươi cười tự tin, nhướn mi nhìn Thiên. "- Dựa vào cái gì mà cậu nói vậy? Thứ hạng?" Thiên cũng tươi cười lại với Ly đầy tự tin. "- Đúng!" Ly đáp. "- Hạng nhất không phải giới nhất" Thiên cười lắc đầu, bĩu môi tỏ vẻ chê bai ý kiến của Ly. "- Cậu được hạng 1 rồi hẵng nói vậy" Ly nhếch mép cười khinh rẻ. "- Nếu tôi được hạng 1, chứng tỏ rằng tôi phù hợp tiêu chuẩn của cậu chứ?" Thiên cười gian tà. "- Đến lúc đó hẵng nói tiếp" Ly lại định bỏ đi thì chưa xoay người đã bị Thiên lôi lại. "- Không được.

Nói rõ rồi hãy đi.

Nếu tôi được hạng 1, cậu làm bạn gái tôi chứ?" "- Cậu được hạng 1 cũng chỉ mới là đáp ứng tiêu chuẩn thôi, còn bạn gái? Đợi cậu làm tôi thích cậu đã!" Ly cao ngạo nhìn Thiên. "- Vậy thì nếu tôi đạt hạng nhất, cậu không được làm bạn gái Tịch Doanh, cái này thì được chứ?" Thiên hỏi. "- Tốt thôi! Cố gắng nhé!" Ly vỗ vai Thiên rồi đi lên phòng, lần này thì Thiên không cản Ly nữa.

Cậu cũng đi ra khỏi phòng khách, đi tìm đám bạn. Thiên không biết, ngay khi Thiên rời đi 1 lát Kiệt cũng mang theo ý định như Thiên đi tìm Ly, nhưng chậm chân hơn Thiên nên Kiệt đành đứng ngoài, và chứng kiến tất cả.... Huy sau một hồi cãi cọ với Linh cũng chán, không thềm nói nữa.

Lúc này thì Minh và Tâm đang ngồi một góc trò chuyện, Yến cũng bỏ đi đâu mất. Huy ngó ngang hồi lâu, quyết định đi tìm Yến.

Dù sao đó cũng là mục đích của Huy khi đến nhà Ly. Huy tìm thấy Yến đang nằm ngủ trên xích đu trong vườn nhà Ly.

Huy nhẹ bước lại gần, ngắm Yến ngủ mỉm cười.

Từ từ vươn tay vuốt sợi tóc mái đang rũ xuống che mặt Yến.

Huy vừa chạm tay thì Yến mở mắt, chớp chớp nhìn Huy.

Sau đó Yến trợn mắt trừng Huy, quát khê: "- Làm gì?" "- Đánh thức nàng công chúa ngủ trong rừng!" Huy tươi cười vô hại, tay vẫn vuốt ve tóc Yến, rồi trượt xuống hai gò má. Yến ngồi bật dậy, hất tay Huy ra, quay ra lờm Huy.

Huy vẫn tươi cười bình thản, nhìn Yến dịu dàng. "- Xin cậu, chúng ta có thân thiết vậy không? Đừng đến gần tôi nữa, để tôi yên đi!" Yến bức bối.

Từ sau hôm ở bệnh viện về, 4 người hay sang nhà Ly, Yến sẽ không có gì phản đối nếu mỗi lần Huy sang lại đeo bám lấy Yến, khiến Yến không thể làm được việc gì, kể cả lấy Huy làm bao cát luyện võ.

Điều này làm Yến ngày càng bị stress nặng, nếu việc này không chấm dứt, Yến sợ nó sẽ mau phát điên mất. "- Thật nhẫn tâm!" Huy giả vờ một bộ dạng bị ức hiếp, hai mắt long lanh, miệng méo mếu: "Chúng ta đã....

thân thiết thế" Nói đến đây nhìn ngực Yến, rồi lại nhìn....

mình, mặt bỗng dung đỏ lên, rất giống đang thẹn thùng, nếu không biết rõ Huy đang diễn trò, chắc chính Yến cũng lầm tưởng mình vừa ức hiếp "traí nhà lành", nhưng khổ nỗi là Yến biết rõ. "- Cậu nói vậy là có ý gì?" Yến neho hai mắt, nhìn chăm chăm Huy. "- Cậu biết rõ mà, vườn hoa sau trường.

nhớ chứ?" Huy cúi đầu thì thầm vào tai Yến đầy thần bí. Nhớ đến chuyện ngày đó, Yến mặt hồng lên.

Sau đó nó đứng bật dậy khỏi xích đu, quay ra mặt đối mặt với Huy, hai tay chống eo: "- Ngày đó là do cậu sàm sỡ tôi trước, tôi chỉ đòi lại công bằng thôi!" "- Không công bằng! Tôi chỉ chạm phần trên...

còn cậu..." Huy tho thê lấp lửng, rồi lại im lặng, về mặt thẹn thùng bên lên.

Bộ dạng của Huy làm Yến tức muốn học máu "Người cần đồ mặt thẹn thùng là tôi chứ cha nội" Yến nghĩ. "- Cảnh cáo lần cuối, cấm cậu không được nói chuyện này với ai, thứ hai là đừng có bám theo tôi nữa, đi tìm mấy cô em bé bỏng của cậu ấy, nếu không đừng trách!" Vừa nói Yến vừa giữ giữ nắm đầm vào mặt Huy, đe dọa "- Được thôi! Nếu cậu đồng ý làm bạn gái tôi!" Huy tươi cười sáng lạn. "- Mơ tưởng hão huyền!" Yến bĩu môi. "- Nếu không nhân dịp mọi người đông đủ, để mọi người đòi công bằng cho tôi vậy?" Huy cười nháy mắt với Yến. "- Cậu định nói gì?" Yến thấy Huy đứng dậy, vội vã kéo Huy lại. "- Nói về chuyện ngày đó" Huy cười tà ác nhìn Yến. "- Lưu manh bỉ ổi!" Yến nghiêng răng, hai tay nắm chặt. "- Quá khen!" "- Mặt dày vô liêm sỉ" Yến mắng tiếp. "- Không vấn đề" Huy vẫn cười ra vẻ không việc gì. "-....." "- Cậu còn gì muốn nói không? Không còn tôi đi à?" Huy giả bộ

quay lưng bước đi, y như rằng Yến giữ Huy lại. "- Cậu muốn sao?" Yến hỏi. "- Cậu làm bạn gái tôi" Huy tươi cười. "- Không có khả năng" Yến trả lời dứt khoát. "- Đàm phán thất bại" Huy dứt khoát xoay người bước đi.

Nhưng lần này Yến không ngăn cản. Huy hơi ngạc nhiên khi thấy Yến không ngăn cản, quay lại nhìn thấy Yến đang nhìn mình về đặc ý, khiêu khích.

"Tưởng mình không dám? Làm cô nàng thất vọng rồi!" Huy cười đáp lại Yến, bước nhanh vào nhà. Lúc này đây thì Yến mới biết Huy làm thật, vội vã đuổi theo.

Huy lại gần chỗ Minh, Tâm, Linh.

Bây giờ có cả Thiên và Kiệt, hô: "- Mọi người, mình có chuyện muốn....." Huy nói đến đây thì bị Yến bịt mồm.

Yến quay ra cười trừ với cả lũ một cái, rồi lờ xềnh xệch Huy đi ra chỗ khác.

Huy lại tươi cười rất vui vẻ khi bị Yến lờ đi như cún, cả bọn nhìn nhau thắc mắc. Ra đến sau vườn, Yến mới buông Huy ra thở hồng hộc. "- Đổi điều kiện đi, cậu không thiếu bạn gái!" "- Mà không ai như cậu!" Huy khoanh tay nhìn Yến cười. "- Tôi không dụ dỗ!" Yến tìm cớ. "- Không sao! Lâu lâu đổi khẩu vị!" Huy mỉm cười. "- Tình tình tôi không tốt, hay động thủ hơn là động khẩu!" tiếp tục lấy cớ "- Tôi tự biết tránh lúc đấy đi là được!" "- Tôi quá mạnh mẽ, không để cho con trai có cơ hội thể hiện" Nói đến đây Yến buồn buồn, nhớ lại 1 số truyện. "- Thì sao? Tôi vốn không cần thể hiện.

Bạn có thể độc lập vậy tôi càng khỏe, mấy cô nàng eo lá ông ẹo ưa dựa dẫm cũng đang khiến tôi phát ón đây!" Huy không cho là đúng, phản bác. "- Quan trọng nhất là tôi không thích bạn" Yến cương quyết. "- Từ từ sẽ thích.

Bạn chưa biết gì về tôi mà đã từ chối tôi phũ phàng vậy, thật làm tôi tổn thương, làm nhục danh hiệu play boy của tôi á" Huy nhấn nhá. "- Rốt cuộc cậu cần một cô bạn gái như tôi để làm gì?" Yến thấy khó hiểu, chắc chắn không phải vì Huy yêu nó rồi. "- Từ từ cậu sẽ biết!" Huy nháy mắt.

Yến xụ mặt không vui. "- Uy! Có hàng đồng con gái mong nhận được lời hẹn hò của tôi đấy! Cậu được làm bạn gái chính thức đầu tiên của tôi mà tỏ thái độ vậy là sao?" Huy miết môi bất mãn. "- Bạn gái đầu tiên? Nhảm nhí" Yến cười khẩy. "- Thật! Tôi chưa ngờ lời bảo ai làm bạn gái bao giờ! Toàn các cô gái tự sà đến rồi cho là đã thành bạn gái của tôi thôi" Huy cười cợt.

Yến chán nói, thờ dãi. "- Không được nói với ai chuyện này! Còn nữa, không được làm gì nếu tôi không đồng ý.

Còn nữa, tôi không cấm cậu giao du với các cô gái khác, nên nếu tôi có giao du với con trai thì cậu cũng không được có hành động quá khích gì! Ok thì từ nay tôi là bạn gái cậu trên danh nghĩa!" "- Cái gì mà bạn gái danh nghĩa? Tôi mất giá không ai để ý hay sao mà phải cần cậu làm bạn gái danh nghĩa?" Yến càng nói, Huy càng thấy bức mình dần đều. "- Cậu hiểu lầm ý tôi rồi.

Tôi nói bạn gái danh nghĩa có nghĩa là cậu vẫn có thể tự do giao du với các cô gái khác mà không lo tôi sẽ ghen tuông bóng gió.

Cũng không cần phải quan tâm lo lắng cho tôi, cũng không có trách nhiệm gì với tôi.

Khi nào không cần nữa có thể dứt bỏ mà không cần suy nghĩ gì.

Còn cậu được lợi gì từ một cô bạn gái danh nghĩa hả? Có thể như khi cậu muốn thoát khỏi sự đeo bám của cô nàng nào đó chẳng hạn.

Nói chung là chỉ có lợi mà vô hại với cậu" Yến từ từ phân tích. "- Nói đi nói lại chung quy chỉ là cậu sợ tôi làm gì đó với cậu thôi. Nói gọn một chữ là cậu sợ tôi!" Huy cười khẩy.

Yến im lặng không nói. Chưa bao giờ Huy thấy bất lực như lúc này. "- Thôi được.

Thế cũng được.

Nhưng bất cứ khi nào tôi cần sự có mặt của cô bạn gái danh nghĩa này, cậu phải có mặt, được chứ?" Huy vừa nói, tay nâng cằm Yến lên cười quỵn rũ.

Yến hất tay Huy ra: "- Thành giao!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Từ sau lần ở nhà Ly, Thiên bỗng dung thay đổi. Ít lông bông la cà, khiến tất cả đều rất thắc mắc, chỉ có Ly với Kiệt là hiểu. Ly cũng hồ hững mặc kệ, coi như không liên quan đến mình, dù sao với nó mà nói kết quả cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Ngay cả Yến, Huy, Kiệt, Tâm, Minh nó cũng thấy lạ lạ. Còn Linh, thay đổi mỗi ngày nên nó chẳng biết là con nhỏ có thay đổi gì không. Cả đám ít tụ tập

hắn, khiến nó bỗng dưng thấy trống vắng... Cứ vậy qua gần 2 tháng, kì thi cuối kì 1 đã đến, và hôm nay... là ngày công bố kết quả.

Ly đứng chết trân nhìn bảng điểm và xếp hạng toàn khối. Hết người này người kia chen chúc đến xem xô đẩy dồn nó vào góc tường mà nó vẫn không để tâm, trong đầu nó chỉ hiện lên dòng chữ trên bảng

1. Long Hạo Thiên: 595/100

2. Nhạc Luru Ly: 595/100

....

Hơn tháng này gần như bị chúng bạn xa lánh (anh chị ý ai cũng có việc của riêng mình ý mà) nên Ly cắm đầu vào học. Kết quả nó đạt được có thể nói tốt nhất từ trước đến nay. Nhưng đó là nó đã cố gắng 1 nền tảng kiến thức cộng thêm sự cần cù siêng năng vượt trội hơn tháng qua mới đạt được. Thế nhưng... thế nhưng Long Hạo Thiên kia hơn 1 tháng mà từ hạng 100 lên hạng 1... quá thật khiến nó cảm giác khó tin cơ mà. Không chỉ nó, nhóm bạn nó, mà toàn trường cũng kinh ngạc không kém.

Nam sinh A: Cái gì? Hạo Thiên xếp hạng nhất sao? Không phải nhầm bài thi hay nhầm tên đó chứ?

Nam sinh B: Có tiền đúng là muốn gì cũng có thể. Haizz.

Nữ sinh A: Hạo Thiên hạng 1 sao? Thật đúng là vừa tài giỏi vừa đẹp trai. Em yêu anh chết mất (=.=')

Nữ sinh B: Không ai có thể thay thế anh trong lòng em. Ôi! Hoàng tử của đời em!

Ngay khi nữ sinh B đang vô hạn cảm than, thì cái vị hoàng tử của lòng cô ta đi lướt qua cô ta, đẹp đám đồng sang 1 bên, xách cổ đứa con gái đang ngơ ngẩn nhìn muốn sõi mòn tấm kính của bảng tin như lời cổ 1 con gà.

Mọi người xung quanh lại tiếp tục xì xào, đám 6 người kia cũng lẫn trong đó.

- Ly có vẻ như thật sự bị kích thích đi! Tâm thờ dài. Nó chỉ nghĩ đơn giản là thành tích hạng nhất bao năm của Ly bị hạ khiến nó bị shock chứ không biết nguyên nhân sâu xa trong đó.

- Mà thằng kia ăn phải thuốc kích thích gì vậy? Tự dưng lại trở về làm con ngoan trò giỏi? Huy thác mắc.

Kiệt chỉ lảng lạng nhìn theo bóng hai người đã khuất xa cuối hành lang.

Linh thi thoáng lại nhìn Kiệt, lần này nó đã rất cố gắng đạt thành tích tốt. Không cần nhắc bài mà được hạng 120 cũng là cố gắng không ít, chỉ để nghe được 1 câu khen ngợi của ai đó, thế nhưng...

Sau khi đi qua mấy tòa nhà, Thiên dẫn Ly ra sân sau, Ly vẫn như con rối gỗ ngờ ngác mặc Thiên lôi kéo. Thiên thờ dài, ấn Ly ngồi xuống ghế, hươu hươu tay trước mặt:

- Nè! Nè!

Ly ngược lên nhìn Thiên, ánh mắt đầy phức tạp. Cái nhìn mang đầy dò xét, tựa như đang tìm tòi một người xa lạ, ánh mắt mờ mịt mông lung tỏ rõ sự khó hiểu, nhìn hồi lâu, Ly cúi xuống nhìn đất.

Thiên cũng im lặng nhìn Ly. Một lúc lâu thật lâu, dường như không chịu được sự im lặng đáng sợ đó, Thiên túm vai Ly ra sức lay:

- Nè! Cô làm sao vậy hả? Shock quá cảm luôn rồi hả?

Thiên quay mặt Ly đối diện mặt mình, ép Ly nhìn thẳng vào mắt mình, Ly lại nhìn Thiên một cách mông lung rồi hướng tầm mắt xuống dưới. Thiên lại cúi mặt xuống dưới đối diện với Ly, Ly lại chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Đến lúc này thì Thiên thật sự tức giận. Bao nhiêu điều định nói giờ có lẽ bị văng ra khỏi đầu bay tít lên sao Hỏa rồi cũng nên. Thiên quay mặt Ly ra, cúi xuống, từ từ...từ từ... Ly vẫn không phản ứng. Vốn dĩ chỉ định hù cho Ly tỉnh táo lên đôi chút, mà Ly vẫn không phản ứng gì, Thiên nổi nóng, cúi xuống nhanh như chớp, ép đôi môi mình lên đôi môi của Ly.

Ly đang còn đắm chìm trong suy nghĩ, không kịp phản ứng, nhất thời ngáy ngốc, tròng lộn hai mắt.

1s...2s... 10s... 15s... Thiên vẫn chưa có ý định dừng lại. Đến lúc Ly thấy ngộp thở, và cũng hiểu rõ Thiên đang làm gì, định đẩy Thiên ra...

- Hai em đang làm gì vậy? Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lùng, uy nghiêm. Thiên như từ trong mộng tỉnh lại, buông Ly ra, hai đứa cùng nhìn lại, nhất thời cùng ngáy ngán, là... là...

Tại phòng họp của các thầy cô, cô hiệu trưởng Mạc Sa ngồi ghế trái, thầy hiệu trưởng Luru Vinh ngồi ghế phải, nó và Hạo Thiên đứng im lặng cúi đầu, như hai tên tội phạm bị lôi ra trước vành móng ngựa.

Trong lòng Ly đã buồn phiền nay càng ảo não không thôi, trong lòng thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà Hạo Thiên. Nó chỉ cảm thấy vô cùng bất ngờ về thành tích của Hạo Thiên, và cũng khó chịu khi thành tích bao năm không giữ được. Nó bỗng thấy mình thật vô dụng, kém cỏi (giỏi thể rồi mà còn chưa thỏa mãn, haiz) rồi cứ thế suy nghĩ lan man, thậm chí còn có ý nghĩ đi nhảy lầu??? (quá khích chị ơi!!) Nên nó cũng không phản ứng khi Thiên lôi nó đi, nên nó càng không kịp phản ứng khi Thiên hôn nó, mãi đến giờ đứng trước mặt hai vị hiệu trưởng đáng mến nó mới kịp phản ứng và nhận ra tình cảnh bây giờ của mình.

Cầm tức liếc xéo Hạo Thiên 1 cái, lại thấy hắn ta vẫn chăm chú nhìn mình nãy giờ, Ly thoáng ngạc nhiên, lại nhớ lại mục đích ban đầu, trừng mắt lên tỏ vẻ tức giận.

Thấy Ly trừng mắt lên với mình, xem chừng Ly có vẻ đã từ trên mây trở về với mặt đất, Thiên thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười tươi nhất có thể với Ly.

Ly thấy ánh mắt giết người của mình không có lực sát thương gì với Thiên, mà xem chừng hắn lại còn rất thích thú, Ly nghiêng răng ken két, hai tay nắm chặt, nhìn Thiên không chớp mắt.

Hành động của Thiên và Ly rơi hết vào mắt hai vị hiệu trưởng... Hai người liếc nhìn nhau trao đổi ánh mắt, cùng suy nghĩ: "Hai đứa này vừa biểu diễn một màn thân mật cực "Tây" ở giữa sân trường, giờ trước mặt thầy cô còn không quên liếc mắt đưa tình, nhìn nhau nồng cháy đắm đuối thể kia, đúng là... tuổi trẻ nồng nhiệt"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

“E hèm!”

Thầy Vinh hưng phấn lên tiếng, buộc hai đứa học trò phải chú ý đến mình. Hai đứa quay ra, Thiên vẫn cười ngây ngô, không chút nào tỏ vẻ, Ly thì ảo não không thôi, đầu cúi càng thấp.

Hai hiệu trưởng chỉnh đốn lại trang phục và tư thế, bắt đầu vào việc chính. - “Về sự việc vừa rồi...”

Cô Mạc Sa từ từ chậm rãi nói, ánh mắt không rời khỏi bọn nó, chăm chú quan sát từng biểu hiện của hai đứa.

“Cô mong sẽ không lặp lại lần 2.

Các em đều là những học sinh ưu tú của trường, thành tích lần này của hai em khiến cô rất hài lòng.

Thân thiết với nhau mà giúp đỡ nhau tiến bộ trong học tập như vậy cô rất hoan nghênh, nhưng các em cũng nên hạn chế những hành vi thân mật quá như vậy... nhất là ở nơi công cộng như sân trường.

Các em hiểu chứ?”

- “Dạ!”

2 đứa đồng thanh.

Thiên đáp rõ hào hứng, còn Ly thều thào như sắp đứt hơi. - “Thầy còn đang thắc mắc động lực nào khiến em phát cuồng lên như vậy... hóa ra...”

Thầy Lưu Vinh cố tình ngâm dài câu cuối, ánh mắt lấp lóe thích thú nhìn 2 đứa.

Thiên cũng cười nửa miệng, nhìn thầy coi như câu trả lời. Cô Mạc Sa tiến đến gần Ly, vỗ vai đầy thân thiết, tỏ vẻ an ủi: - Tuy là em xếp hạng 2, nhưng điểm hai đứa là bằng nhau, kì thi lần sau em cố gắng thêm nhé.

Cô luôn tin tưởng em!”

Rủi mỉm cười coi như khích lệ nó. Ly giật mình, giờ nó mới chú ý đến một vấn đề quan trọng không kém “Nó và Thiên bằng điểm nhau???”

- “Tại sao bằng điểm mà em lại xếp hạng 2?”

Ly thắc mắc. - “À! Trong thời gian thi, 4/6 môn Thiên nộp bài sớm hơn em, vì vậy ban giám hiệu và toàn bộ thầy cô thống nhất Thiên hạng 1, em hạng 2”

Thầy Lưu Vinh rất có lòng tốt giải đáp thắc mắc của nó. Lúc này đây, ý niệm nhảy lầu chết quách đi cho rồi lại trào dâng mãnh liệt trong lòng nó.

Nó vốn dĩ hoàn thành bài thi rất sớm, cố nán lại chỉ vì muốn giúp đỡ nhỏ Linh.

Ai dè lần này nhỏ đỡ chứng không cần nó giúp.

Nó nghĩ nhỏ chỉ cậy mạnh vậy thôi, ai dè thi hết 6 môn nhỏ không cần nó giúp thiết.

Vốn dĩ nó nên vui mừng cho con bạn, nhưng bây giờ... Vật vờ ra khỏi phòng họp, vật vờ đi về lớp.

Nó đi trước, Thiên theo sau, cứ vậy, về lớp, vào chỗ ngồi.

6 đứa kia đang tùm lại góc lớp, nó vừa đến gần, giọng nhỏ Linh oang oang: - “Khai mau! Hai người bắt đầu thân mật từ bao giờ?”

Ly giật thót, quay lại nhìn Thiên, Thiên cũng ngo ngắc. - Không khai tui tui cũng biết rồi, tui tui thấy hết rồi nha!”

Tâm mỉm cười trêu ghẹo. Nhớ lại vụ vừa nãy, mặt Ly đỏ bừng như con tôm luộc. - “Ủa? Sao mặt Ly đỏ vậy?”

Mình là người đầu tiên phát giác.

Thiên vội vã đặt tay lên trán Ly, rồi lại đặt tay lên trán mình. - “Hoi nóng! Mà chưa đến mức sốt!”

- “Mà hai người cũng vừa đi đâu về thế?”

- “Đi dạo!”

“Lên phòng họp”

Thiên và Ly đồng thanh, mà mỗi đứa 1 ý.

Cả bọn nhìn hai đứa khó hiểu. - “À thi đang đi dạo thi gặp nhị vị hiệu trưởng, được mời lên phòng họp uống trà tán phét tí ấy mà!”

Thiên biện minh.

Cả lũ “À!”

gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Dù sao bọn nó lên văn phòng ngồi uống nước trà cũng không phải lần 1 lần 2. - “Có truyện gì quan trọng không Ly?”

Thấy vẻ mặt Ly thần thờ, Tâm lo lắng hỏi han. - “Không... không có gì!”

Ly xua tay, chối đây đẩy.

Tâm mỉm cười không nói gì. - “Nè! Hai người đừng có mà ăn bánh mì bơ đấy nhé!”

Linh lại la hét.

Đến giờ Ly mới thấy, Huy và Yến đang bị ép sát 1 góc, 4 đứa này đang vây quanh. - “Có truyện gì vậy?”

Ly níu tay Tâm hỏi. - “Truyện vui!”

Tâm cười đến là thần bí. Thì ra, lúc Thiên và Ly vừa đi, có một cô bé từng là bạn gái của Huy, còn từ lúc nào chính Huy còn không rõ huống chi bọn nó, tìm đến, khóc lóc đòi nói lại tình xưa.

Ban đầu Huy nhà ta còn giữ phong độ, an ủi, từ chối khéo léo, mà trước sự cứng đầu cứng cổ của cô bé đó, Huy cũng hết giữ nổi bình tĩnh.

Trước đông đảo học sinh, Huy nhận Yến làm bạn gái, còn nói cái gì mà “vì một bông hoa bỏ một rừng hoa”

, rồi cái gì “từ giờ sẽ chỉ yêu một người con gái”

làm oanh động toàn trường.

Ai ngờ con bé kia như ăn nhầm thuốc kích thích, nổi điên xông lên định đánh Yến.

Yến vốn chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến rồi... Một cái tát hạ xuống, Yến đang định đỡ, thuận tiện cho cô bé kia một bài học... Nào ngờ... - “Chát!”

5 vệt đỏ hằn trên má Huy, thay vì cau có hay giận dữ, Huy lại mỉm cười, nói một câu đầy thâm tình làm tan nát biết bao trái tim: - “Em đánh anh bao nhiêu cũng được, nhưng đừng động đến 1 ngón tay của cô ấy, bởi vì nỗi đau mà cô ấy nhận, sẽ khiến anh đau hơn gấp trăm ngàn lần”

..... Kết thúc nhớ lại. Nghe Tâm thuật lại câu nói cuối cùng của Huy, Ly đang mơ màng mơ tưởng, quay ra nhìn Tâm, ăn ý, cả hai đùa rùng mình nổi hết da gà. - “Huy không nói thì bà nói đi! Hai người bắt đầu từ bao giờ?”

Linh vẫn tiếp tục tra hỏi. - “Bắt đầu cái gì?”

Yến đáp tình bơ. - “Yêu nhau?”

Linh dẫn dụ từng bước. .... Đáp lại Linh là một hồi trầm lặng.

Yến mặt không thay đổi, coi như chưa từng nghe qua câu hỏi của Linh, mà Huy thì cười cọt đến thực... vô lại!! Linh thấy mình bị làm lơ, tức giận vô cùng, đập mạnh tay xuống bàn. - “Ai u!”

Tự làm tự chịu, Linh nhăn nhó xoa xoa tay.

Guồng guồng Yến với Huy “Không nói phải không? Ly, Tâm!”

Linh hét lớn.

Ly và Tâm thò mặt về phía trước.

Linh chỉ về phía Yến. - “NGHIÊM HÌNH ÉP CUNG!”

Linh hét lớn từng chữ... Yến mặt tái mét, Ly và Tâm cười nham nhở tiến về phía Yến... Yến lui lại từng bước... định xoay người bỏ chạy thì Linh đã nhanh hơn một bước chặn ở cửa, cười gian nhìn Yến.

Yến dần dần bị ép vào chân tường. - “Áaaaaaaaaa!”

1 tiếng hét thảm từ phòng học lớp 11A vang ra....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Cái gọi là “nghiêm hình bức cung”

, đó là một hành vi vô cùng dã man, hay chí ít với Yến mà nói là vậy, đó là – cù néc.

Yến có làn da vô cùng nhạy cảm, thế nên ai chỉ động chạm thôi là nó đã ngứa ngáy khó chịu rồi, chưa nói cù néc. 4 chàng đứng nhìn 4 nàng đùa giỡn, chỉ cười trừ.

Tất cả mọi việc chỉ thôi ảm ỉ khi giáo viên bước vào lớp.

Mặc dù bị bọn nó bao vây mà Yến vẫn giữ nguyên tinh thần “thà chết không khai”

, nên đến cuối bọn nó vẫn chẳng moi được thông tin gì, ngược lại còn vằn nhau một trận mệt hết hơi.

Mấy nàng mệt mỏi gục xuống bàn. Thiên moc điện thoại ra nhắn tin cho Huy: “Sắp tới được nghỉ Noel và Tết cũng khá dài đấy, tính sao?”

.

Trong lúc chờ tin nhắn, Thiên lại ngắm bóng lưng của Ly một cách triu mến, thì thoảng cười khẽ. “Đi du lịch đi! Quanh quần trong thành phố hoài! Chán!”

Huy đáp lại. “Đi đâu? Chỉ mấy thằng với nhau cũng chán.

Rủ 4 tiểu yêu kia đi!”

Thiên trả lời. Huy nhận tin nhắn, ngẫm nghĩ, như chợt hiểu ra cái gì, cười gian, hí hoáy nhắn tin lại: “Nói là 4, ông chỉ cần 1 người là đủ vui rồi nhĩ? ^,...,^”

. Đọc xong tin nhắn, Thiên quay ra lờm Huy một cái, Huy cười càng nhăn nhó, Thiên dứt điện thoại vào túi, cũng không thèm nhắn lại, lại nằm úp xuống mặt bàn. Huy cũng lười tra hỏi, dù sao con trai không nhiều chuyện như con gái, đôi khi có một số việc biết trong lòng là đủ, Huy bắt đầu nhắn tin cho Minh, thương lượng xem đi chơi đâu. “Rengggggggggggg”

Chuông báo tan học, mấy nàng mới uể oải tỉnh dậy, vurun vai ngáp ngán ngán dài, thu dọn đồ chuẩn bị đi về. -“ Tâm! Mấy bạn ở lại một chút mình có chuyện muốn nói!”

Mình vỗ vai Tâm, nói. - “Có chuyện gì vậy?”

Tâm tỉnh táo trở lại, dạo này cứ mỗi lần nói chuyện với Minh, Tâm lại thấy khẩn trương lạ thường. -“ Thu dọn xong đi rồi mình nói!”

Mình mỉm cười, nụ cười tươi tắn như ánh nắng sớm mai, nụ cười khiến con tim của Tâm hồi hộp.

Tâm vội vàng thu dọn sách vở với tốc độ nhanh nhất.

Khi cả lớp đã về hết, chỉ còn 8 đứa tại nó. -“ Chuyện là bọn mình định tổ chức một buổi dã ngoại, đến khu du lịch Thiên Sơn, khách sạn nhà Huy có mở ở đó.

Đợt này chúng ta được nghỉ cũng lâu mà! Chúng mình muốn rủ các cậu đi cùng, ý các cậu sao?”

Mình từ tốn nói. -“ Ok!”

Tâm và Linh đồng ý rất nhanh, mặt đầy hớn hở, Ly và Yến vẫn trầm ngâm. -“ Mình không đi đâu!”

Yến nói. -“ Sao vậy?”

Mình hỏi. -“ Mai mình phải về nhà, phải đón Noel cùng gia đình!”

Yến viện cớ.

Bình thường mọi năm có năm Noel nào mà nhà nó tụ tập đâu? Nó chỉ không thích đi cùng con dê cụ Huy mà thôi. -“ Ủa? Bố mẹ bà bạn suốt có năm nào ở nhà đâu?”

Linh rất không phối hợp thốt lên một câu, bắt gặp ánh mắt như chuẩn bị bắm vằm mình ra của Yến, Linh lập tức ngậm miệng. -“Yến không muốn đi cùng bọn mình à?”

Mình hỏi, vẻ mặt hơi có chút buồn bã. -“ Không! Không phải...! Mình phải về nhà thật mà!”

Yến vội giải thích, với Minh, Yến vẫn có ấn tượng rất tốt, nhất là Minh còn là người mà bạn thân nó đang tâm tía nữa... chỉ là nếu không có tên đáng ghét kia. -“ Hay bọn mình chờ cậu về thăm nhà xong rồi sẽ đi!”

Mình tiếp tục khuyến bảo. -“ Không cần! Mọi người cứ đi đi! Đi chơi vui về!”

Yến cười gượng, cố gắng giữ vững lập trường. -“ Vậy sao được! Thiếu 1 người cũng không vui!”

Thiên nói, nhưng mắt lại liếc về phía Ly, Ly này giờ vẫn trầm tư, Thiên chỉ sợ Ly không đi... -“ Nhưng mà...”

Yến đang định nói hết câu, thì Huy đã kéo tay Yến ra khỏi phòng. -“ Này! Ông làm gì thế?”

Yến la hét giãy dụa, định vùng tay ra. -“ Yên tâm! Yến sẽ đi! Để mình thuyết phục!”

Huy quay lại vẫy vẫy mấy đứa, Linh và Tâm định lôi Ly đi nhìn nghe lén thì bị Minh và Thiên kéo trở về. -“ Để bọn họ tự nhiên đi!”

Mình cản lại.

“Còn Ly thì sao? Chưa thấy Ly nói ý kiến gì hết!”

Mình đưa mắt về phía Ly, nhìn chăm chú, chờ đợi câu trả lời. -“ Minh... chắc mình không đi đâu...”

Ly lí nhí. -“ Sao vậy?”

Mình hỏi. -“ Mình muốn ở nhà học bài!”

Ly tiếp tục lí nhí. Cả lũ muốn té xỉu.

Bình thường Ly rất chăm học, nhưng có cần đến mức này không? -“ Lâu mới được nghỉ ngơi, cũng phải xả hơi chứ.

Ly cứ tạo áp lực cho bản thân hoài như vậy học cũng không hiệu quả đâu! Nếu không Ly có thể đem theo sách vở, vừa chơi vừa học!”

Mình nêu ý kiến.

Ly không nghĩ ra được lí do gì thoái thác, nếu là người khác rủ Linh sẽ mặc kệ.

Nhưng 2 con bạn nhìn Ly với ánh mắt thiết tha mong đợi khiến Ly khó từ chối, bình thường 4 đứa đi đâu cũng phải có nhau, Ly mà không đi chắc tại nó cũng ở nhà... Mà 2 đứa có vẻ rất thích đi... Hít sâu 1 hơi, Ly hạ quyết tâm -“Được rồi! Mình đi!”

Nghe Ly nói đồng ý, Thiên không che giấu nỗi vẻ sung sướng, thiếu nước nháy mắt lên.

Mọi người cũng cười vui vẻ, hàn huyên xem nên chuẩn bị như thế nào cho chuyến đi.

Không ai chú ý, mặt luôn thiếu biểu tình như đóng băng, Kiệt cũng mỉm cười, nhưng Linh lại thấy, rồi lại ngơ ngẩn vì nụ cười ấy... Cả bọn quyết định ngay khi bắt đầu kì nghỉ sẽ đi, và ở đó cho đến trước Tết sẽ về.

Cũng chính là ngày hôm nay. Thời tiết chớm đông, chưa lạnh lắm, tuy nhiên sáng sớm thời tiết vô cùng ẩm ướt.

Được cái hôm nay tiết trời cũng khá là trong sáng, báo hiệu có lẽ là một ngày đẹp trời. -“ Ắt xì!”

lần hắt xì thứ n trong ngày của Ly.

Suy nghĩ quá độ, rồi nhiễm lạnh nên bây giờ nó vinh quang bị “cảm cúm”

. -“ Có sao không Ly? Uống thuốc chưa? Từ hôm qua đến giờ mà chưa đỡ hả?”

Vừa nói vừa lấy tay sờ trán Ly “May mà không sốt”

-“Mình vừa uống! Không sao!”

Ly mệt mỏi dựa vào ghế ngủ. Lúc Ly ngủ khá say rồi, Thiên đề nghị đổi chỗ với Tâm, xuống ngồi cạnh Ly.

Thấy Ly gật gù, Thiên ngả người Ly xuống, cho Ly gối lên đùi mình. Ly hơi nhăn trán, sau đó vẻ mặt an tĩnh trở lại.

thờ ờ đều đều, ngủ rất sâu. Khu du lịch Thiên Sơn là khu du lịch sinh thái quy mô lớn nhất cả nước, do tập đoàn Hoàng Huy xây dựng, mới đi vào hoạt động được hai năm nay. Khu du lịch nằm ở chân núi Thiên Sơn, với đủ loại hình giải trí như leo núi, tắm suối, các khu nghỉ dưỡng spa với suối nước nóng nhân tạo, sân golf... là một khu nghỉ dưỡng cao cấp chuẩn quốc tế. Bọn nó ở nhà Huy, căn nhà mà gia đình Huy xây dựng riêng để tiện cho mỗi lần đến kiểm tra tình hình kinh doanh của khu, hay gia đình đến cắm trại.

Không phải một ngôi biệt thự, nhưng cũng thừa rộng rãi cho bọn nó ở.

Nhà hướng ra hồ, nước hồ trong xanh màu ngọc bích, con đường quanh hồ trồng những cây hoa anh đào nhập từ Nhật về, mỗi khi có gió, những cánh hoa anh đào tung bay, khung cảnh vô cùng nên thơ, “mỗi tội hoa anh đào chưa nở”

Ly nuối tiếc nghĩ. -“Huy à! Sao chỗ này hiu quạnh vậy?”

Linh vừa nói, vừa siết chặt áo thêm, cả cái hồ bán kính 30km này chỉ có đúng 1 ngôi nhà này. - “Vậy mới yên tĩnh chứ!”

Huy vênh mặt, nhìn Linh đầy coi thường. -“Ồ đây chết có khi chẳng ai biết!”

Linh bĩu môi. -“Nói linh tinh!”

Huy lờm Linh -“Tôi chỉ nói sự thật thôi!”

Linh cũng vênh mặt lên, hai người lại gờm nhau. -“Thôi thôi! Không cãi nhau nữa! Linh! Xách đồ vào đi!”

Tâm đứng ra khuyên giải. Nhà 2 tầng có 4 phòng ngủ, mỗi phòng ngủ là có 1 phòng tắm.

Phòng bếp rất lớn, có lẽ ngang ngửa với phòng khách. -“Sao phòng bếp lớn vậy Huy?”

Tâm thắc mắc. -“Vậy mới đủ chỗ cho mẹ và các chị tôi quây phá!”

Huy đáp mà mặt tỉnh bơ. Đám con gái ở 2 phòng bên trái, con trai ở 2 phòng bên phải.

Các phòng bố trí đều giống nhau.

Khác 1 điều là phòng bên trái là 1 giường lớn, bên phải là 2 giường bé. Huy lôi Yến đi mua đồ ăn, Tâm cùng Minh nghiên cứu và lên lịch trình đi chơi.

Ly ho khan không ngừng, bệnh tình có vẻ chuyển biến nặng hơn, Thiên biến đi đâu mất mà không ai để ý, mãi lúc Huy và Yến mua đồ về mọi người mới phát hiện không thấy Thiên đâu. Mãi mấy tiếng sau Thiên mới về đến nơi. - “Đi đâu vậy thằng quý?”

Huy bỏ nhào đến đám Thiên mấy cái “Mọi người chờ mày về ăn đói muốn xiù rồi đây, đồ ăn nguội cả rồi!”

. - “Xin lỗi nhé!”

Thiên ngại ngừng gãi đầu. - “Đi không nói một câu! Gọi điện cũng không nghe máy, khiến mọi người lo lắng! Vô trách nhiệm!”

Vốn dĩ Ly đang mệt trong người, lúc mọi người gọi cho Thiên không được Ly cũng thấy rất lo lắng, nên giờ thấy Thiên bình thường trở về khiến Ly có chút tức giận. - “Thôi ăn cơm thôi! Đói quá rồi!”

Mình lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng. - “Phải đấy! Ăn thôi!”

Tâm tiện đà hùa theo. Bữa cơm nặng nề trôi qua, Ly sớm buông bát, nó nuốt không trôi. -“ Mọi người ăn đi! Mình lên phòng đây!”

Ngay khi Ly lên phòng, Thiên cũng buông bát đứng dậy, đi ra ngoài.

6 đứa còn lại cũng cố điền đầy cái bụng rồi đứng lên.

Linh, Tâm, Yến dọn dẹp. Nhân lúc không ai để ý, Thiên rón rén vào trong nhà, rồi lại rón rén lên lầu, tới phòng Ly....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Thiên khẽ gõ cửa 3 cái.

Ly đang lim dim, thấy có người gõ cửa phòng, nghĩ là bọn Linh: -“ Cửa không khóa!”

Ly đáp. Thiên tiến vào, thấy Ly đang lim dim, cũng không dám đi mạnh, đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, tay ôm bọc lớn bọc nhỏ, Thiên mở túi, sắp xếp đồ lên bàn.

Nghe tiếng động, Ly mở mắt ra, thấy là Thiên, thoáng giật mình: -“ Sao lại là cậu?”

- “Là tôi thì sao?”

Thiên đáp nhưng không quay lại nhìn Ly. -“Tôi cứ nghĩ...”

“Là bọn Linh, Tâm”

nhưng những lời này Ly không nói ra. “Cậu vào đây làm gì?”

Ly ngồi dậy, dựa đầu vào tường. -“ Nếu mệt thì cứ nằm xuống đi! Tôi vào đưa cho cậu mấy thứ này...”

Thiên chỉ đóng đồ trên bàn “Đây là thuốc trị ho, uống hơi đắng chút nhưng mà hiệu quả nhanh, nếu cậu sợ đắng thì có sẵn kẹo đây”

Thiên lại chỉ vào một cái bọc bên cạnh “Nếu không thì dung kẹo ngậm này cũng được... Đây là thuốc trị cảm, uống sau ăn, tí nữa cậu uống luôn đi! Còn đây là ít đồ ăn vặt, nếu nhàm chán thì cậu nhâm nhi cho đỡ buồn... Vừa nãy cậu mới ăn có một miếng đã đứng dậy rồi, ở đây có cháo nè! Không biết cậu thích ăn loại gì nên tôi mua đủ các loại, đều được đặt trong hộp giữ ấm rồi nên lúc nào muốn thì cậu lấy ra ăn là được... Còn gì nữa không nhĩ...???”

Thiên nói một lèo, vừa nói vừa chỉ vào đóng đồ chất đầy trên bàn, giới thiệu hết xong túi này anh lại lục lọi sang bọc khác. -“ Đây là mấy hộp nước ép hoa quả! Người ốm thường hay khát nước, tôi cũng không biết cậu thích uống loại gì nên mua hết về đây! Cậu muốn uống loại gì?”

Ly cứ ngây người nghe Thiên nói, Thiên nói nhiều như vậy mà không thấy khát nhưng Ly nhìn Thiên nói cũng thấy khát nước thay: -“Tôi thích sữa chua!”

Ly trả lời một câu không hề liên quan. -“Hà? Ở đây không có rồi! Đợi chút tôi đi mua!”

Thiên lục tìm một lúc, thấy không có, định chạy đi mua. -“Đề lần sau đi! Có nước ối không?”

Ly thều thào. -“Hình như có!”

Nghe Ly yêu cầu, Thiên vội vàng tìm trong đóng hỗn độn.

“Đây rồi!”

Tìm ra được hộp nước ổi cho Ly mà Thiên vui mừng hết cỡ, vui hơn nhất được hộp vàng vậy. -“Cám ơn!”

Ly vươn tay định lấy hộp nước ổi, nhưng Thiên vẫn giữ, cho ông hút, đưa tới trước mặt cho Ly uống, nhưng không có ý gì là đưa cho Ly cầm cả (phục vụ tận tình hé hé).

Ly nhủ mày, tỏ vẻ không vui: -“Tôi không yếu đến mức không cầm nổi ly nước chứ?”

-“Đương nhiên! Nhưng bà đang cần giữ sức! Sức cầm cốc nước thì... để dành đi!”

Thiên cười đáp, mặt tỉnh bơ.

Ly nhủ mày càng chặt, định mặc kệ Thiên, đi ngủ tiếp, thì Thiên lại kéo Ly dậy: -“Nể tình tôi phóng xe một đoạn đường dài, dậy uống đi! Tôi phục vụ bà bây giờ, khi nào tôi ốm bà phục vụ lại, nói cho bà biết, tôi chưa phải phục vụ ai bao giờ đâu đấy!”

Thiên phụng phịu. -“Ai cần! Là tự ông làm thế chứ tôi yêu cầu đâu? Phục vụ ông? Mơ đi!”

Vốn dĩ là những lời gắt gỏng, nhưng bây giờ Ly nói chẳng hết hơi, nghe vào tai Thiên như đang làm nũng vậy, Thiên cười xoa đầu Ly. -“Phải! Tôi tự nguyện! Cũng không bắt bà phục vụ lại tôi, vậy được chưa? Uống đi nào!”

Hiếm khi Thiên nhượng bộ, mà Ly cũng đang rất khát, nên nó miễn cưỡng uống vậy!. Ly cứ im lặng uống, nhẹ nhàng từng hớp, từng hớp, cho đến hết cốc. -“Bà muốn ăn cháo gì? Có cháo gà, cá, trứng, thịt...”

Thiên lại bắt đầu liệt kê. -“Không muốn ăn!”

Ly từ chối thẳng thừng. Thiên nhìn Ly, vẻ mặt đáng thương, ánh mắt như đang nói “Tôi đã mất công mua, thế mà...”

Nhìn mãi cho đến khi Ly cảm giác toàn thân nổi da gà, chịu không nổi. -“Chỉ một chút thôi đấy nhé!”

Thiên gật lia lịa, cười sung sướng.

Ly khó hiểu, “nó ăn hay không? Ôm hay không? Liên quan gì đến Thiên mà hấn quan tâm nó dữ vậy? Hay là hấn đang có âm mưu gì?”

Ly nhìn Thiên dè chừng. Tội nghiệp Thiên không biết lòng tốt đang bị hiểu lầm, còn hí hửng lấy cháo cho Ly. -“Bà ăn cháo gì?”

-“Gì cũng được!”

Bây giờ nó ăn gì cũng không có cảm giác, mồm đắng ngắt, khô khốc. Thiên loay hoay một hồi rồi bê một bát đến.

Thiên xúc từng thìa, thổi nguội rồi đút cho Ly ăn.

Lần này Ly không ý kiến gì nữa, để mặc Thiên đút cho mình. -“Ông đi cả chiều là vì mua mấy thứ này hả?”

Ly vừa nuốt vừa hỏi. -“Quanh đây không có hàng quán nào! Phải đi khỏi khu du lịch đến huyện gần đây mới có!”

Thiên giải thích. -“Cũng không lâu đến vậy đi?”

Ly khó hiểu, dù có xa thì phóng ô tô cũng không đến mức lâu vậy đi? -“Tại... tôi không đem tiền mặt... mà mấy hàng đó không cho quẹt thẻ... Nên... nên tôi phải đi tìm điểm rút tiền”

Thiên cười ngượng, gãi đầu gãi tai. Ly im lặng.

tiếp tục ăn cháo.

Cứ từng thìa, cho đến hết.

Thiên lại chạy đi lấy thuốc cho Ly uống, Ly cũng ngoan ngoãn uống, Thiên có chút kinh ngạc, nhưng phần nhiều là vui mừng.

Đợi Ly nằm xuống, Thiên sửa sang lại chăn cho Ly, đứng dậy định đi. -“Vừa nãy... Xin lỗi!”

Ly muốn nói xin lỗi vì đã bảo Thiên là vô trách nhiệm. -“Nghỉ sớm đi!”

Thiên mỉm cười, rồi bước ra khỏi phòng.

Mở cửa ra, khuôn mặt tươi cười trở nên lạnh như băng. -“Xem đủ chưa?”

Thiên nói lạnh lùng. Huy cười đầy nhắc nhở.

Kiệt dầm chiêu như đang suy nghĩ.

Yến cũng nhìn Thiên đầy chăm chú, Linh gãi đầu gãi tai đầy bối rối, ngược lại Tâm có chút thản nhiên. -“ Cuối cùng cũng được về phòng!”

Tâm nói khi đi lướt qua Thiên, cười bí ẩn. Rất nhanh, ai về phòng nấy. Thường nói, khi người ta ốm là lúc người ta yếu đuối nhất.

Giờ Ly mới thấy thật là đúng.

Sau khi Thiên đi, Ly trần trọc hoài không ngủ được, cứ nghĩ mãi không biết rốt cuộc Thiên lên con hay chấp mạch gì mà hành động vậy, nếu Ly nói không cảm động chỉ là nói dối, nhưng mà, “cũng chỉ là cảm động, tuyệt không có ý gì khác, mà hần ta chắc cũng chẳng có ý gì đâu”

Ly liên tục thôi miên mình như vậy. -“ Cốc! Cốc! Cốc!”

Lại có tiếng gõ cửa.

Tâm đang tắm, mà Linh hay Yến không có thói quen lịch sự là gõ cửa trước khi vào phòng bây giờ “Chẳng lẽ...?”

-“ Ai đó?”

Ly hỏi. -“ Minh đây! Ly ngủ chưa?”

“Không phải hần”

Thấy người tới không phải Thiên, Ly tự dưng hơi có chút thất vọng.

Nó uể oải xuống giường ra mở cửa.

Minh bưng một bát cháo nghi ngút, cười tươi: -“ Vừa nãy thấy Ly không ăn gì! Minh nấu ít cháo cho Ly, Ly ăn còn uống thuốc!”

-“ Cảm ơn Minh, mình ăn rồi!”

Ly cười đau khổ. -“ Ăn như Ly vậy mà cũng tính là ăn sao? Ăn mấy thìa để uống thuốc cũng được mà!”

Minh kiên trì khuyên nhủ. -“ Minh không nói lúc ăn cơm, Thiên vừa mua cháo, mình ăn rồi, cũng uống thuốc rồi, cảm ơn Minh!”

Ly tựa vào cạnh cửa, nói thều thào. -“ Ồ! Vậy mình làm điều thừa rồi!”

Tươi cười như cứng lại trên môi, Minh thoáng buồn nhưng rất nhanh khôi phục vẻ mặt bình thường. Ly cũng không kịp nhận ra những thay đổi của Minh. -“ Vậy Ly nghỉ đi, mình về phòng đây.

Cố gắng mai khỏe lại còn đi lên núi chơi!”

-“ Ừm! Ngủ ngon!”

Nói rồi Ly xoay người đóng cửa vào phòng.

Có lẽ lúc đó thuốc mới bắt đầu phát huy tác dụng, chưa kịp kéo chân Ly đã chìm vào trong giấc ngủ rồi. Do đi đường xa mệt mỏi, mà toàn thành phần ngủ nướng nên hôm sau lúc bọn nó dậy thì đã là giữa trưa.

Ly là người dậy đầu tiên.

Không phụ công chăm sóc của Thiên, Ly đỡ hơn nhiều, đầu óc tỉnh táo hơn hẳn, người cũng bớt mệt mỏi hơn, Ly hào hứng nhảy nhót vài cái rồi đánh thức Tâm: -“ Dậy! Dậy! Mặt trời lên đến miệng rồi kìa! Dậy mau!”

Tâm từ từ mở mắt. -“ Ly hả? Khỏi ốm rồi hả?”

Tâm dụi dụi mắt cho tỉnh, tươi cười nhìn Ly. -“ Ừm! Đỡ nhiều rồi! Dậy chuẩn bị đi rồi qua gọi mấy đứa kia!”

Ly chạy vào wc chuẩn bị trước, sau đó đi từng phòng gọi mọi người dậy.

Qua phòng Yến, Linh.

Rồi lại qua phòng Minh, Kiệt, cuối cùng đến phòng Thiên, Huy.

Thấy phòng không khóa, Ly mở cửa vào -“ Dậy...”

Câu sau chưa kịp nói, Ly bị cảnh trước mắt dọa cho mất hồn... Huy... đang dựa vào vòng ngực Thiên... Thiên... đang vòng tay ôm Huy... cả hai đang không mặc áo... cảnh tượng hết sức mờ ám... Thiên từ từ mở mắt, thấy Ly đứng cửa phòng, Thiên tươi cười đang định bật dậy, chợt thấy trước ngực nặng nề, cúi đầu xuống, Huy đang ôm Thiên, nằm dựa vào ngực Thiên ngủ ngon lành, Thiên nhìn lại Ly đang ngây ngốc đứng ở cửa phòng, thầm nghĩ: “Không tốt!”

Thiên ra sức đẩy Huy ra mà không được, hít 1 hơi thật sâu, Thiên dung toàn bộ sức dồn về phía chân... và đá thẳng Huy xuống giường.
-“AAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Thất Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.